

KIM WHALEY

*Prejudecăți
și iubire*

ALCRIS

Capitolul 1

Sunetul soneriei anunță sosirea unui client. Beverley Powell își ridică privirea să vadă cât e ceasul. Orele optsprezece fix. Dacă n-ar fi plănuit din timp să stea pentru inventar, s-ar fi supărat. De câteva săptămâni, se enerva din orice. Se uită descurajată la teancurile de lenjerie strânse grămadă pe birou. Asta e! Trebuie să mai aștepte puțin.

— Așteptați, vin imediat! spuse, în timp ce forma numărul de acasă.

Suna ocupat. Masându-și ceafa, asculta ploaia care se auzea răpăind de ore bune. O vreme tipică pentru luna septembrie. Apoi, formă din nou numărul. Suna tot ocupat.

— Bine, Kevin, își zise în sinea ei, punând furioasă receptorul în furcă.

— Când ai să termini să-l bombăni pe Kevin, îmi vei acorda și mie o secundă din timpul tău prețios, nu-i așa?

Sunetul vocii masculine o surprinse pe Beverley. Se întâmpla rar ca bărbați să intre în magazinul ei de lenjerie intimă. Și apoi, când se apropia ora închiderii, nu prea îți mai dădea mâna să fii atât de năzuos! Cu un zâmbet forțat, Beverley se întoarse spre el, gata să-l pună, pe un ton politicos, la punct.

Dar ceea ce văzu, o făcu să-și piardă graiul. „Ar trebui să li se interzică bărbaților să aibă ochi albaștri atât de frumoși“, își spuse în sinea ei. Dar nu era vorba numai de ochi... un farmec de nedescris se degaja din acest bărbat! Părul ca smoala, fața deschisă, prietenoasă, buzele...

Își drese vocea.

– Ce vreme urâtă pentru cumpărături!

Tratând cu dispreț încercarea ei de a începe conversația, bărbatul aruncă pe teighea două perechi de desuuri din satin de culoarea piersicii.

– Cred că n-am greșit magazinul, spuse pe un ton acuzator.

Pe deasupra, avea o voce ușor tărăgănată. Beverley fremătă iar din creștet până-n tălpi. Cunoștea aproape toată lumea din orașelul Fontage Bay, și dacă l-ar fi văzut măcar o dată pe acest domn, nu l-ar fi uitat în mod sigur.

Încruntat, cu părul plin de picături de ploaie, frumosul necunoscut aștepta ceva, dar ce anume?

– Să fie mărimea greșită? întrebă ea, încercând să-și reia rolul de negustoreasă. Sau poate doriți să-i oferiți doamnei bluza asortată? În cazul ăsta, urmați-mă.

După câteva clipe, se opri, fiind convinsă că bărbatul nu o urmase. Întorcând capul, avu confirmarea acestei stări de fapt.

– Bine, atunci fără bluză, murmură întorcându-se din drum. Poate doriți un pachet pentru cadou?

– Nu vă mai obosiți. Fiica mea a cumpărat aceste... lucruri puțin mai devreme. Când le-am văzut, am vrut să le arunc la gunoi. Dar, până la urmă, am preferat să vi le returnez. Măcar voi fi sigur că nu se duce pe ascuns să le recupereze.

Beverley aprobă ușor din cap. Era vorba, așadar, de un schimb. Și, ca majoritatea bărbaților care intrau pentru prima dată într-un magazin de lenjerie intimă, acest client simțea nevoia să-și ascundă stânjeneala ridicând tonul. Beverley jubila la ideea de a-i fi descoperit un punct slab. Și, dacă tot nu mai era atât de intimidată, își permise să se uite cu mai multă atenție la el. Se putea lăuda cu o statură de atlet. Dar, judecând după vesta de cașmir pe care o purta, părea mai degrabă un om de afaceri rafinat, mai obișnuit să ia decizii dificile decât să schimbe desuuri feminine.

Văzându-l cum se îndreaptă spre ușă, Beverley ieși din visare.

– Hei! exclamă ea. Nu luați nimic în schimb?

Bărbatul se întoarse din drum, privind-o cu ostilitate. Ținea deja o mână pe clanța ușii.

– Mi-ați recomanda ceva de genul ăsta, nu-i așa? declară cu dispreț, în timp ce atinse în treacăt o bluză de mătase roșie, expusă pe o etajeră circulară.

– Nicidecum. Această culoare nu se potrivește chiar oricui.

– Atunci?

Vorbea pe un ton atât de ostil, încât Beverley își pierdu pentru o clipă cumpătul.

– Va trebui, deci... să vă înapoiez banii.

Iată că acum se bâlbâia! Dar, își reveni repede.

– Până la urmă, ce nu vă convine în achiziția pe care-a făcut-o fiica dumneavoastră? Întrebă ușor agresiv Beverley.

– Ce nu-mi convine? Ar trebui să vă crape obrazul de rușine pentru că vindeți asemenea orori unei copile de treisprezece ani. Să nu care cumva să repetați gestul, că am eu ac de cojocul dumneavoastră.

Șocată, neputând să scoată un cuvânt, Beverley îl privi cum deschide în sfârșit ușa. O rafală de vânt intră în magazin și duse cu ea și ultimul sunet pronunțat de omul acesta atât de indignat.

Beverley tresări când ușa fu trântită. De-abia revenindu-și din uimire, se apropie de fereastră și văzu cum o mașină sport demarează. În clipa următoare, mașina, ultimul model de Jaguar, trecu în trombă prin fața magazinului, fără ca șoferul să-i arunce măcar o privire.

– Iar pe deasupra, conduce un Jaguar! exclamă Beverley cu dispreț. Ce mai bădăran! Asemenea orori! Un număr foarte mare de mame cumpără așa ceva pentru fiicele lor.

Acum, pentru că tot rămăsese singură, Beverley nu mai făcu nici un efort să-și rețină indignarea. Lenjeria pe care o vindea era rafinată și de bun-gust. Adorabilele desuuri pe

care le înapoiasse acest mitocan fuseseră concepute tocmai pentru a da tuturor tinerelor încredere în feminitatea lor.

– Are tupeu, nu glumă!

În camera din spate a magazinului, Beverley tot mai bombănea în timp ce stingea rând pe rând luminile. Avu nevoie de câteva minute pentru a se potoli și a-și continua inventarul. Dar cât de greu îi era acum să se concentreze! Crease colecția Vise Frumoase tocmai pentru că se simțea solidară cu timiditatea adolescentelor. Din același motiv, organiza pentru ele întâlniri săptămânale în care erau învățate să se stimeze, să aibă încredere în ele. Aluziile acestui bădăran nu erau fondate!

Beverley ridică furioasă receptorul și încercă încă o dată să-l contacteze pe Kevin. Suna în continuare ocupat. Cu cine Dumnezeu putea să vorbească atât de mult? Prea enervată să poată termina inventarul în seara aceea, Beverley hotărî să-l lase pe a doua zi și să se ocupe de contabilitatea zilei curente.

« Ce puritan! », își spuse în sinea ei, în timp ce se așeza în fața registrelor contabile. Dacă domnul ăsta se supăra pentru atâta lucru, oare ce părere ar avea de desuurile pe care le purta ea? Făcuse o altă colecție tocmai în intenția de a provoca, o colecție pentru toate femeile sigure pe ele, luptătoare și cărora le plăcea să simtă atingerea mătășii pe piele. Dar ce putea înțelege din toate astea un bărbat atât de închis la minte? Nici nu voia să se gândească la calvarul soției sale. Cu un asemenea soț, pesemne că e mai mereu deprimată!

Dar, până la urmă, cine era fiica lui? Beverley nu lipsise decât o oră toată ziua, ca să cumpere medicamente pentru Kevin. În afară de intervalul ăsta, se ocupase de toate clientele. Încercă în zadar să-și dea seama despre cine-ar putea fi vorba. Trebuia totuși să dea de urma acestei fete dacă voia să-i înapoieze banii!

Din fericire, Beverley nota fiecare vânzare pe un carnetel. Așa se face că, examinând cu atenție toate vânzările cu bani gheață din acea zi, se opri asupra cifrei corespunzătoare și își aminti. Un zâmbet i se ivi pe chip, amintindu-și de cea pe care o poreclise „prințesa cea sfioasă” și care frecventa de puțin timp, pe furiș, magazinul lui Beverley.

Da, semăna ca două picături de apă cu sinistrul personaj care ieșise de aici: aceeași frumusețe ireală, aceeași culoare a părului, aceeași nuanță de albastru a ochilor. Prințesa era în spatele lui Stacy Evans, fiica lui Sunne, prietena din copilărie a lui Beverley. Cât de diferite erau cele două adolescente! Stacy era blondă, plină de energie și foarte vorbărească. Prietena ei era, în schimb, cât se poate de timidă și de temătoare.

Beverley zâmbi cu tandrețe : cele două adolescente o făceau să se gândească la Sunne și la ea în urmă cu vreo cincisprezece ani. Pe vremea aceea, Beverley nu era prea diferită de prințesa cea sfioasă, iar Sunne, grație firii ei zglobii și curioase, o ajutase pe Beverley să aibă încredere

în ea însăși. Fără prezența acestei surori mai mari, căci așa o considera, Beverley n-ar fi devenit niciodată femeia sigură pe ea de astăzi. În consecință, dacă mama printesei își încuraja copila să îndrăznească mai mult, Beverley nu dorea decât s-o susțină.

Ridicând receptorul pentru a nu știu câta oară, formă numărul lui Sunne și nu peste mult timp se auzi o voce masculină la celălalt capăt al firului.

– Alo?

– La fel de sportiv ca de obicei, Paul? glumi Beverley cu afecțiune.

Paul era antrenor de baschet la universitatea din apropiere, iar prietenii săi îl tachinau adesea că iubește sportul și pe Sunne, în această ordine. Bineînțeles, Beverley n-a luat niciodată această glumă în serios. Se întâmpla foarte rar să vezi un tată și un soț mai devotat decât el, iar Beverley o invidia adesea pe Sunne pentru norocul ei.

– Sunne sau Stacy sunt cumva acasă? întrebă ea.

– N-ai noroc. Au plecat acum vreo douăzeci de minute cu Leah pentru ședința lor de tortură.

Beverley râse din toată inima : așa botezase Paul lecțiile de pian, un adevărat calvar pentru copii.

– Cum merg lucrurile între tine și Kevin? întrebă Paul.

– Din punctul meu de vedere, merg bine. Cât despre Kevin, e pe toane. Dar îl cunoști prea bine, băiatul ăsta nu se lasă doborât cu una, cu două.

– Un stoic. Așa era și tatăl tău. Dar presupun că ai telefonat dintr-un motiv anume. Cu ce te pot ajuta, Beverley?

Tânăra femeie șovăi.

– Ei bine, mă întrebam dacă o cunoști cumva pe-o prietenă de-a lui Stacy, o fată care nu sare-n ochi prin înfățișare, foarte blândă, cu părul castaniu și cu ochi albaștri foarte expresivi...

– Da, e Holly Court, fiica vechiului meu prieten, Sam. Imaginează-ți că tocmai s-a instalat în oraș! Sam Court, numele ăsta-ți spune în mod sigur ceva, nu?

– Sam Court, repetă gânditoare Beverley. Cântărețul de operă?

– Beverley! strigă Paul, gata să izbucnească în râs. Sunne are dreptate, nu prea ieși. Sam Court, cel care este supranumit „Samuraiul“. Tocmai a semnat un contract cu echipa de hochei pe gheață din Seattle. Ziarele numai despre asta vorbesc! N-ai decât să-l întrebi pe Kevin, sunt sigur că este la curent.

– Nu mă îndoiesc, spuse Beverley.

Ea n-avea timp să citească ziarele în general, darămite paginile sportive.

– Nu l-am mai văzut pe Sam din timpul facultății. Mă bucur foarte mult că se stabilește aici. Am impresia că regăsesc un frate dispărut cu mult timp în urmă.

Pentru o bucată de timp, Paul continuă să laude meritele noii echipe din Seattle. Beverley îl ascultă cu răbdare, fără să priceapă mare lucru, de parcă i-ar fi vorbit în chineză.

– Dar presupun că n-ai sunat să m-auzi cum laud isprăvile vechiului meu prieten. Parcă doreai să întrebi ceva despre fiica lui. În mod cert, veți face cunoștință în seara de Halloween. Vei veni, nu-i așa?

– Păi...

De fapt, Beverley nu prea voia să participe la acea serată, mai ales dacă necioplitul acela cu care a avut de-a face și prietenul lui Paul erau una și aceeași persoană.

– Sunny ar dori ca Holly să se înscrie la cursurile tale de întreținere, alături de Stacy și Leah.

– Nu-i vorba de cursuri de întreținere, Paul. Sunt pur și simplu niște întâlniri în cadrul cărora le învăț pe aceste adolescente să aibă încredere în ele însele.

– Da, da, i-o tăie cu nerăbdare Paul. De fapt, ce doreai să știi despre Holly?

– Ai numărul ei de telefon? Trebuie să-i dau niște bani înapoi și aș vrea s-o fac în seara asta.

– Vor închiria un apartament în centrul orașului, dar momentan locuiesc pe cel mai frumos șlep de pe canal. Cel cu șemineu multicolor. Nu ți-a spus Sunny?

– Nu. De fapt, în ultima vreme nu prea am avut timp să vorbim, șopti Beverley.

Veștile pe care le aflase de la Paul în numai câteva minute o copleșiseră. Așa deci, personajul ăsta neplăcut plănuia să se instaleze nu peste mult timp în oraș? După ce-i mulțumi lui Paul pentru informații, închise. Se simțea abătută.

Înainte de a pleca, încercă încă o dată să-l prindă pe Kevin la telefon. Gândindu-se la fratele ei, avu o strângere de inimă.

Auzise rostit pentru prima dată termenul barbar de «nefropatie» în ziua în care-l luase pe Kevin în îngrijire. Acum, această boală nu mai avea pentru ea nici un secret. De foarte mult timp asigurarea de sănătate încetase să mai suporte costul dializei, necesară rinichiului deficient al lui Kevin. De un an, Beverley făcea economii drastice pentru a-l ajuta pe Kevin. Iar acum, doctorul Low lua în considerare posibilitatea unei grefe. Beverley nici nu voia să se gândească la costul unei asemenea operații. I-ar trebui, în mod cert, mai mult de-o viață ca să reușească să-și plătească toate datoriile.

Gânditoare, Beverley se uita la desuurile aduse de Sam Court. Dacă toți tații ar face la fel, probabil că n-ar mai putea să iasă din magazin. Oricum, era ferm hotărâtă să-i înapoieze banii lui Holly. Cu aceste gânduri, Beverley formă numărul de acasă.

– N-ai plecat încă, doamnă Flemming? spuse ea, recunoscând vocea menajerei la celălalt capăt al firului. Kevin e bine?

– Da, stați liniștită.

– E bine că n-ai plecat încă. Trebuie să mai fac niște cumpărături, înainte de a mă întoarce. Promit să termin cât mai repede.

Imediat după ce puse receptorul în furcă, Beverley își scoase impermeabilul din dulap. Tot ce mai avea acum de făcut era să înfrunte ploaia și vântul pentru a-i înapoia banii lui Holly.

Ieșind din magazin, trebui să dea piept cu ploaia. Pe celălalt trotuar, doi tineri mergeau îmbrățișați și râdeau din toată inima. Beverley uită de ploaie și încetini pasul, uitându-se la ei cu o strângere de inimă.

Capitolul 2

Când Sam Court își duse mașina în parcare din port, era foarte târziu. Coborând din Jaguar, îi aruncă fiicei sale o privire în care se putea citi dezaprobarea. Fără să-i acorde nici cea mai mică atenție, aceasta trânti ușa mașinii și se îndreptă furioasă spre postul de control.

Încruntat, Sam o urma îndeaproape. Această primă seară în noua lor „casă” începea prost. Trecând prin fața paznicului, îi arătă legitimația. Felul în care se comporta Holly era intolerabil.

— Haide, nu mai alergia așa! strigă el. O să aluneci și o să cazi în apă.

Holly se întoarse spre tatăl ei și-i aruncă o privire ucigătoare.

— Oare când vei înceta să mă tratezi ca și cum aș mai avea zece ani?

Aproape încovoiată din pricina vântului foarte puternic și căruia trebuia să-i țină piept, părea că e gata s-o ia la goană la cea mai mică provocare. Ce complicate erau toate, acum când fetița se transforma în adolescentă! Nu mai târziu de anul trecut, își venera tatăl și nu-i ieșea din cuvânt!

Sam trecu în fața lui Holly pentru a se îndrepta spre pasarelă și a deschide ușa șleului.

– Intră, Păpușico.

Scoțând un suspin, Holly ridică ochii spre cer.

– Tată, nu vreau să mi te mai adresezi cu porecla asta ridicolă!

– Îți spun Păpușică de când te-ai născut. Nu văd de ce n-aș face-o în continuare.

Înăuntru, își scoase un pantof scuturându-și viguros piciorul și continuă să nu-l ia în seamă pe Sam. Brusc, acesta se încruntă.

– Ia spune, ce s-a întâmplat cu ochii tăi?

– Cu ochii mei? Nimic, de ce?

– Holly! Să nu-mi spui că te-ai machiat?

Clipa de care se temuse atâta sosisse. Holly începea să manifeste aceleași preocupări superficiale ca și fosta lui soție.

– Du-te imediat și șterge-te, spuse el pe un ton poruncitor. După aceea, o să ieșim în oraș să mâncăm o pizza. Cred că a sosit momentul să stăm puțin de vorbă.

Holly explodă.

– Toate fetele de vârsta mea se machiază! Eu de ce n-aș face-o?

– Pentru că nu ai nevoie de așa ceva, îi răspunse Sam care simțea cum își pierde răbdarea. Ești frumoasă și așa . O să strici totul!

Văzând cum i se umplu ochii de lacrimi și cum îi tremură buzele, Sam avu o strângere de inimă. De îndată ce începea să plângă, Sam era înduioșat. De data asta însă, trebuia să rămână ferm!

– Ba mai mult, te-ai dus la magazin și ai înapoiat desuurile mele drăguțe! spuse printre suspine Holly. Dacă nu se nimerea să i le arăt mamei lui Stacy când ai venit, habar n-ai fi avut de existența lor. Doamna de la magazin mi-a spus că dacă ar fi avut o fiică, asta ar fi sfătuit-o să poarte!

Sam îi întoarse spatele. Cearta asta pica rău! După antrenamentul din acea după-amiază nu prea se simțea în stare de atac și nu-și dorea decât să petreacă o seară liniștită în familie. În asemenea zile, aproape că o ura pe fosta lui soție pentru că a părăsit-o pe Holly ca să-și încerce norocul în show-biz, alergând după un vis iluzoriu.

– N-are nici un rost să mai continuăm discuția, Păpușico, nu-mi voi schimba hotărârea. Du-te și te schimbă acum!

Făcând stânga-mprejur, Holly își croi drum printre cartoanele aruncate pe jos și urcă la etaj aproape alergând.

Pentru o bucată de timp, Sam rămase gânditor, uitându-se cu admirație la șlepurile alăturate. Vedeă în această cotitură

a carierei sale momentul cel mai potrivit pentru a se apropia de fiica sa. Dar oare nu spera prea mult? Va reuși să umple golul care se căsca între ei de ceva vreme?

Zbârnâitul interfonului, care lega șlepul lui de punctul de pază, îl făcu să tresară.

– Bună seara domnule, spuse paznicul. E aici o femeie udă până la piele care vrea să vă vadă.

– Îmi pare rău, dar nu aștept pe nimeni. Cum se numește?

– Nu și-a declinat identitatea. A spus numai că dorește să vă vadă.

Să fie vorba de menajera pe care o ceruse?

– Să intre, spuse în cele din urmă.

De îndată ce puse telefonul în furcă, ieși să aștepte pe pod. Femeia asta își alesese un moment cum nu se poate mai prost. Totuși, ca să nu stea prea mult în ploaie, se hotărî să-i iasă în cale. Îi va pune câteva întrebări și va scăpa de ea. Apoi, se va întoarce la Holly pentru a limpezi o dată pentru totdeauna lucrurile.

Nefiind atent pe unde merge, Sam se îndrepta în direcția punctului de pază când se lovi cu putere de cineva care venea din sens opus. Nu putu desluși decât un țipăt de femeie. Dacă n-ar fi prins-o cu putere de talie, femeia s-ar fi prăbușit.

Când își reveni și se uită la ea, fu atât de uimit încât rămase fără glas. Dar după puțin timp, mânia puse stăpânire pe el.

– Dumneavoastră! Dar ce căutați aici?

Beverley îl împinse cu dispreț.

– Tocmai sunt insultată de un bădăran.

Pentru o clipă, Sam fu ispitit să plece și s-o lase baltă. Dar priveliștea buzelor roșii umede din pricina ploii îl ținu pe loc. Hai că asta-i bună! Chiar nu avea altceva mai bun de făcut decât să-și piardă vremea cu astfel de gânduri?

– Cu riscul de a mă repeta, te întreb : ce cauți aici?

– În mod sigur, n-am venit să mă bucur de prezența dumneavoastră fermecătoare. Și, dacă nu vă e cu supărare, aș dori să vorbesc cu soția dumneavoastră.

Fără a mai catadicsi să-l privească, Beverley se pregătea să se urce pe pasarelă. Dar Sam o strânse de încheietura mâinii și o reținu.

– Ba da, mă deranjează. Chiar foarte mult. Va trebui să vă mulțumiți cu prezența mea.

Beverley își înălță privirea, hotărâtă să nu se lase intimidată.

– Neciopliții de soiul dumneavoastră au, poate, obiceiul să-și facă afacerile în pragul ușii, dar eu nu vreau să vorbesc sub ploaie.

Eliberându-se din strânsoare, Beverley se urcă pe pasarelă și bătu la ușă. Aruncându-i priviri ucigătoare, Sam o dădu la o parte pentru a deschide, apoi făcu o plecăciune.

– Dacă doamna vrea să intre!

Dând din umeri, Beverley intră, grăbindu-se să stea cât mai departe de acest demon. Sam o privea cu sfidare, dar ea prefera să nu-i răspundă acum la provocare.

Cu apa curgându-i șiroaie pe ea, se grăbi să explice motivul vizitei sale.

– Mai devreme, ați plecat de la magazin fără să vă dau banii înapoi. Doamna Court îi dăduse acești bani fiicei dumneavoastră, nu-i așa? Ei bine, vi-i înapoiez.

– Faceți niște presupuneri... Holly! Strigă el. Holly, coboară puțin, te rog!

Beverley întoarse privirea spre scara în spirală din lemn de stejar. De multă vreme admira arhitectura acestui șlep, iar astăzi era bucuroasă să-i descopere interiorul. Salonul îi plăcea mult. Nu se putu împiedica să nu-și imagineze camera cu un tavan de sticlă prin care ar fi putut admira stelele, noaptea, în brațele...

– Aș fi prea indiscret dacă v-aș întreba cum vă numiți, stimată doamnă?

Beverley întoarse capul pentru a-i da o replică pe măsura vorbelor sale ironice, dar rămase fără glas când îl văzu pe Sam scoțându-și cravata și pregătindu-se să-și dea jos, fără nici un complex, și cămașa. Când rămase cu bustul gol, lui Beverley i se puse un nod în gât. Își dăduse seama încă de la magazin că era bine făcut, dar vederea bustului său bronzat o lăsa fără respirație. Unicul defect al acestui trup de Adonis era lunga cicatrice de pe brațul stâng, cicatrice care pornea de la umăr și ținea până la cot. Probabil că se datora patinelor, ascuțite ca briciul.

– Am dreptul la un răspuns? întrebă Sam, în mod vizibil amuzat.

– Nu prea-mi place tonul pe care-mi vorbiți, îi replică ea cu agresivitate. Vă miră atâta că vă înapoiez banii?

Beverley își închipui că mângâie această piele, în mod cert catifelată. Era pentru prima oară de la episodul Anthony Carraras când era asaltată de asemenea gânduri! Minciuni pe care le crezuse, ca atâtea alte femei înaintea ei. . .

Dându-și seama că Sam se uita la ea cu insistență, Beverley roși.

– Am să sfârșesc în cele din urmă prin a vă spune doamna X, dacă o ținem tot așa, glumi el.

– Tată? se auzi o voce de la etaj. Vroiai să mă vezi?

Nu peste mult timp, Holly coborî pe scara în formă de spirală. Zărind-o pe Beverley, rămase cu gura căscată.

– Domnișoara... Powell? îngăimă ea, uitându-se cu coada ochiului la tatăl ei.

– Da, bună seara, Holly. Spune-mi, te rog, Beverley. Te-ai adaptat în noua casă?

De îndată ce apărură Holly, Beverley se simți ceva mai sigură pe ea. Profită de acest moment pentru a-și face o idee despre luxosul salon.

– Nimănui nu-i face plăcere să se mute, dar te vei simți bine aici, Holly. Golfulețul e foarte frumos.

– Kevin mi-a spus că va veni să mă vadă.

Auzind numele fratelui ei, Beverley tresări.

– Nu știam că vă cunoașteți.

Beverley își dădu seama că nu era singura care avea ceva de spus.

– E vorba de același Kevin despre care nu aveți cuvinte prea frumoase mai devreme la magazin? Întrebă Sam.

Beverley nu zise nimic. Holly se întoarce spre tatăl ei.

– Lui Kevin i-ar plăcea foarte mult să vină să mă viziteze și să vadă navele acostate aici. Din camera lui, nu poate vedea portul. I-am spus că, dacă ești de acord, ar putea să treacă pe aici într-o sâmbătă.

– Cine e Kevin? insistă Sam, încruntat. Fiul dumneavoastră? Și cum se face că Holly îi cunoaște camera?

– Nu e fiul meu, e fratele meu mai mic, spuse Beverley, privind-o pe Holly cu un zâmbet încurajator.

Înțelegea perfect cât de greu îi era adolescenței să vorbească în prezența unui tată atât de sever.

– În orice caz, e pentru prima dată când aud acest nume, mormăi Sam.

– Kevin are probleme cu un rinichi, spuse Beverley cu neliniște în glas. Stacy Evans îi aduce lecțiile de fiecare dată când nu se poate duce la școală. Presupun că Stacy i l-a prezentat pe Kevin lui Holly.

Beverley preferă să nu mai lungească vorba. La ce bun să-i spună acestui om cât era de neliniștită tot așteptând ca cineva să-i ofere o grefă? Voia să vadă cum va reacționa Sam la o astfel de veste. Dar pentru că el tăcea, deveni dintr-o dată agresivă.

– Nu vă este frig așa?

La început, Sam păru încurcat, dar apoi zâmbi. Beverley ar fi vrut să deseneze acest zâmbet din vârful degetelor.

Roșind și mai mult, consideră că stătuse mai mult decât trebuia. Vârându-și mâna în geantă, scoase carnetul de cecuri al magazinului.

– Să completez cecul pe numele lui Holly? Vă datorez patruzeci și cinci de dolari și douăzeci și trei de cenți.

Lui Sam nu-i venea să creadă că Beverley e atât de stânjenită. Pentru o femeie care-și câștiga pâinea din vânzarea unor desuuri atât de îndrăznețe, părea foarte timidă! Își aduse aminte de uluirea acesteia la magazin când se dusese să înapoieze ceea ce cumpărase Holly. Pentru o perioadă scurtă de timp, candoarea ei îl înduioșă.

– Holly, fii drăguță, du-te și adu-mi o cămașă uscată. Oricare.

„Of, nu rămâne cu bustul gol!” își spuse Beverley în sinea ei.

– Soția dumneavoastră se întoarce curând? Întrebă ea, ca pentru a-și recăpăta în acest mod cumpătul.

– Nu vă faceți griji! Eu sunt cel care ia toate deciziile cu privire la casă.

Văzând că Beverley dă din umeri și-l privește ironic, Sam simți că-și pierde răbdarea.

– Ce-ar fi să terminăm?

Beverley simți că i se urcă sângele în cap. Cum de-și permitea să-i vorbească astfel?

– Sincer vă spun, domnule, le plâng pe fetele obligate să suporte un tată atât de agresiv și de reacționar ca dumneavoastră, la o vârstă la care îți e oricum foarte greu să te stimezi pe tine însăți?

– De ce vă amestecați în treburi care nu vă privesc? Vă atrag atenția, stimată doamnă, că ne certăm foarte rar. Holly, pentru numele lui Dumnezeu! Ce tot faci acolo? Nu ți-am cerut să-mi calci o cămașă!

Zgomotul pașilor lui Holly se auzi pe scară. Nici nu apucă bine să se apropie că Sam îi smulse din mâini cămașa. Pe Beverley nu o lăasă inima să plece fără să-i adreseze câteva cuvinte fiicei unui om atât de neplăcut. Cu zâmbetul pe buze, se întoarse spre ea și-i spuse :

– Să știi că părul îți stă foarte frumos în seara asta! Dacă ai mai tăia puțin din el, ar părea și mai des.

În clipa în care-și termina fraza, lumina pâlpâi de câteva ori și se opri brusc.

– Tată, spuse Holly cu neliniște în glas.

– E din cauza furtunii, Păpușico. Nu te mișca, am o lanternă în geantă. O aduc imediat.

Beverley, care se îndrepta grăbită spre ușă, se lovi de Sam.

– Credeți că pana de curent afectează numai șlepul dumneavoastră? întrebă ea.

Sam o dădu la o parte.

– De unde să știu? V-am spus să nu vă mișcați. Nu se vede nimic.

– Nu pricepeți nimic! Trebuie neapărat să dau telefon acasă! La ora asta, Kevin face tratament cu o mașină electrică. Au!

Din cauza panicii, Beverley își scrântise glezna și reușise să se agațe ca prin minune de brațul lui Sam.

– Linișteți-vă, spuse el, dându-și seama de situația disperată în care se afla Beverley. Telefonul nostru nu a fost încă bransat la rețeaua centrală. De aceea, e mai bine să ieșim toți trei și să mergem la turnul de pază. De acolo, vom putea telefona.

Într-o altă situație, Beverley ar fi refuzat invitația. Acum însă, Kevin era în pericol și asta era tot ce conta.

– Fără panică, murmură Sam, ca și cum ar fi simțit cum temerile lui Beverley erau din ce în ce mai mari. Holly, ai grijă pe unde calci, nu se vede nimic! Tot ce-ar mai lipsi acum ar fi ca una dintre voi să pățească ceva.

Tremurând, Beverley încerca să stea cât mai aproape de Sam, având impresia că nu vor mai ajunge la postul de control.

După câteva clipe însă, Sam, Holly și paznicul stăteau în jurul lui Beverley, în timp ce aceasta forma numărul. Cât timp vorbi Beverley la telefon cu menajera, nimeni nu scoase o vorbă. După ce închise, scoase un oftat prelung.

– Kevin e în drum spre spital. Vă mulțumesc tuturor pentru că ați fost alături de mine. Gestul acesta m-a mișcat profund. Acum, nu-mi rămâne decât să mă duc acasă, să-mi iau mașina și să mă alătur fratelui meu.

– O să-și revină? întrebă Holly, albă la față ca varul.

– Nu-ți face griji, nu e pentru prima dată când i se întâmplă.

– O să mergem cu dumneata la spital, spuse Sam, făcându-le semn lui Holly și lui Beverley să-l urmeze.

– Nu-i nevoie să vă deranjați, protestă Beverley. Oricum, am nevoie de mașina mea să-l duc pe Kevin acasă.

Dar Sam nici nu voi să audă de așa ceva și în clipa următoare o împingea pe Beverley în mașina lui.

– Încotro mergem?

Stânjenită, îi arată drumul pe care l-ar fi recunoscut și cu ochii închiși. Nu după mult timp, ajunseră la destinație.

– Totul e în regulă? întrebă Sam, deschizându-i ușa.

– Da. Știți, sunt foarte mișcată de gestul dumneavoastră. Sam îi zâmbi, înainte de a se întoarce spre Holly.

– Hai să intrăm cu domnișoara Powell, Holly, să fim siguri că totul e în regulă.

– Nu-i nevoie. V-am răpit și-așa mult timp, răspunse Beverley, stânjenită. Iar Holly trebuie să se ducă mâine la școală.

– Cum doriți!

Sam insistă totuși s-o însoțească pe Beverley până la intrare. Când ajunseră la scări, își aținti privirile asupra ei.

– Felul în care m-am comportat mai devreme la magazin cu dumneavoastră a fost de-a dreptul insultător. Am motive să cred că acest gen de lenjerie are o influență nefastă asupra fiicei mele. Dar în seara asta, fericirea lui Holly e mai importantă decât orice.

Calm, scoase din buzunar cecul pe care i-l dăduse Beverley și-l rupse. Puse bucățile de hârtie în mâna femeii. Zăbovi ceva timp până să-și retragă mâna dintr-a ei.

– Este înțelept bărbatul care urmează sfaturile unei femei, dacă acestea sunt făcute în cunoștință de cauză. M-am purtat foarte urât cu dumneavoastră și-mi pare rău. Holly va trece mâine pe la magazin să recupereze marfa. Îmi cer mii de scuze. Acum, sunteți sigură că nu vreți să rămânem alături de dumneavoastră?

Beverley își ținu răsuflarea. Ce senzație plăcută îi dădea atingerea palmelor lui Sam! Dar pentru că tăcea, Sam clătină din cap. Și, fără să mai spună un cuvânt, se întoarce la mașină.

La ieșirea din parcare, Holly își scoase mâna pe geam în semn de bun-rămas. Sam, în schimb, nu întoarce capul nici măcar o dată.

După ce mașina dispăru din fața ei, Beverley ieși din toropeala în care se afla și aruncă o privire la cele patru bucăți de hârtie pe care le ținea în palmă. Suspînând, le puse într-un buzunar al vestei. Cum o să se comporte de-aici încolo cu Sam, de vreme ce nu-i mai era dușman?

Beverley ridică din umeri. Gândurile de genul ăsta nu-i vor plăti facturile. Iar bărbați ca Sam Court aveau darul de-a te lăsa baltă când ți-era lumea mai dragă. Mai învățase și ea unele lucruri între timp. Dată fiind starea gravă în care se afla Kevin, viața ei era din ce în ce mai complicată. Iar fratele ei merita tot timpul și toată energia de care era-n stare.

Răsucindu-se în sfârșit pe călcâie, intră în spital.

Capitolul 3

La moartea părinților ei, într-un accident de mașină, Beverley fusese nevoită să facă față nu numai durerii, ci și bolii lui Kevin și constrângerilor inerente cărora aceasta le dădea naștere. Apoi, încetul cu încetul, vizitele la spital, ca aceea pe care o făcuse atunci, deveniseră ceva obișnuit.

De îndată ce starea lui Kevin se stabilizase și analizele sângelui fuseseră terminate, adolescentul și sora lui putură să se gândească la plecare. Dintre cei doi, Beverley părea cea mai obosită. Ziua ei începuse la ora cinci dimineața, iar atunci când taxiul se opri în fața casei era trecut de miezul nopții. Aveau noroc, deoarece revenise curentul. Tot ce-i mai rămânea de făcut lui Beverley era să-l instaleze pe Kevin în camera lui și să se ducă la culcare.

Intrând în camera fratelui ei, oftă prelung. Ca de obicei, acolo domnea o dezordine de nedescris.

– Cum Dumnezeu poți să stai într-o asemenea... cocină? exclamă ea.

Imediat, privirea îi fu atrasă de posterul imens pe care Kevin îl lipise deasupra patului. Pentru câteva clipe, Beverley nu fu în stare să scoată nici un cuvânt.

– Ce-i asta? spuse în cele din urmă, murmurând.

– O poză cu dedicație de la Samurai. Ți dai seama ce noroc am avut? Urmează să locuiască la preț de cinci minute de noi! Holly, fiica lui, e prietenă cu Stacy. Mi-au adus posterul ăsta astăzi. Cu dedicație!

Beverley se apropie de perete. Poza aceea era departe de a reda farmecul real al lui Sam. Cel care o făcuse dorise să pună în evidență partea cea mai virilă, aproape macho, a celui în cauză. Oricum, descoperind o altă fațetă a personalității lui Sam, Beverley fu străfulgerată de gândul că nu aflase prea multe despre soția lui. Fie că era căsătorit, fie că nu, adevărul era că puține femei rezistau farmecului acestui bărbat.

– Așadar, ce zici?

– Despre ce? întrebă Beverley în timp ce Kevin își făcea patul.

– Despre ideea de a vizita familia Court. Sâmbăta viitoare, poate. N-ai auzit nimic din ce ți-am spus?

Beverley se uită cu atenție la chipul lui Kevin. Pentru prima dată după o lungă perioadă de timp vedea în privirea lui acea strălucire specifică vârstei.

– Dacă tatăl lui Holly este de acord, șopti ea, netezindu-i părul. O cunoști bine pe Holly?

Deranjat de acest gest matern venit din partea surorii lui, Kevin îi dădu mâna la o parte.

– Nu, de-abia a sosit în oraș. Dar e grozavă, te asigur! Ne ia pe toți la algebră! Știi că a trecut peste o clasă? Pot să pun răămășag că l-ar fi impresionat mult pe tata.

– Ar fi fost de înțeles, de vreme ce era profesor. Mai ales dacă e atât de talentată precum spui tu. Oricum, cu sau fără matematică, tata n-ar fi lipsit la nici unul din meciurile tale.

Amintindu-și de tatăl lor, Kevin deveni serios.

– Beverley, chiar dacă voi avea norocul de a fi operat, nu voi mai fi niciodată mai mult decât un simplu spectator. Când practici un sport, te poți accidenta cel puțin o dată pe an. Iar când nu ai decât un rinichi, totul se poate termina foarte prost.

Lui Beverley i se împăienjeniră ochii, dar făcu un efort imens și-și reținu lacrimile. Lui Kevin nu-i plăcea deloc să i se plângă de milă. Ce bine-ar fi dac-ar putea să fie la fel de optimistă ca fratele ei și să nu-și mai facă atâtea griji în privința grefei!

Simțind că sora lui s-a întristat, Kevin o prinse de mijloc. Dar Beverley îl bătu ușor pe braț.

– Hei! Cu zâmbetul pe buze, da? Pe cei din familia Powell nu-i dobori așa de ușor.

În timp ce-și ridica ochii, privirea i se încrucișă cu aceea a lui Sam, cel din fotografie. Ce ușor ar fi să-și tragă puterile

de la un bărbat cu o asemenea forță! Dar ar fi o greșeală să uite că majoritatea bărbaților de genul ăsta luau mai mult de la ceilalți decât dădeau.

Întorcându-se cu spatele la poster, i se adresă lui Kevin:

— Până una alta, chiar și flăcăii din familia Powell trebuie să doarmă. Haide, la culcare! E interzis cititul cu lanterna sub plapumă, ai înțeles?

Căscând, Beverley rupse foaia de desen. Oare când va reuși să dea o formă proiectului de neglijeu tip Renaștere pe care-l avea în minte de mai multe săptămâni? După ce se ridică, se întinse puțin și se duse să-și pună o ceașcă de cafea. Sorbi de câteva ori din ea, stând rezemată cu spatele de perete. N-avea nici un rost să-și pună întrebări cu privire la motivele pentru care era nervoasă : nu dormise aproape deloc în timpul nopții, asaltată de visele în care Sam Court ieșea ca din pământ printre oițele pe care tot încerca să le numere. Și ce uimită a fost când a auzit sunetul ceasului deșteptător al lui Kevin!

Iar pe deasupra, lipsa somnului îi micșora creativitatea. Dar oare nu se datorau toate astea telefonului pe care-l primise în acea dimineață de la doctorul Low?

Sunetul soneriei, care anunța sosirea primului client, o făcu să pună capăt acestor gânduri. Mai luă o înghițitură din cafea, probabil ultima din acea zi. Deoarece dăduse un anunț în ediția de dimineață a ziarului, se aștepta ca magazinul să nu se golească decât spre seară.

– Beverley?

Recunoscând vocea lui Sunne Evans, Beverley alergă în calea ei.

– Sunne! Ce surpriză! Nu te-am mai văzut de atâta timp, încât m-am gândit să te invit în mod oficial la cină. Vrei o cafea?

– Cu plăcere. Ca de obicei, casa era cu susu-n jos azi dimineață, încât nici nu am avut timp să-mi fac o cafea înainte de a pleca.

Beverley dădu din umeri, râzând.

– N-ai schimba pentru nimic în lume modul tău de viață, așa că nu te mai plânge. De fapt, ce te-aduce pe aici?

Sunne clipi din ochi cu subînțeleș.

– Haide, Beverley, spune-mi repede ce crezi despre prietenul din copilărie al lui Paul. Știu că v-ați cunoscut aseară. După câte se pare, l-ai impresionat în mod deosebit. Ne-am întâlnit cu el la pizzerie, după ce te-a lăsat la spital. De atunci, e de acord ca Holly să participe la reuniunile tale.

Din cauza surprizei, lui Beverley îi rămase cafeaua-n gât.

– E grozav, nu-i așa? continuă Sunne. Celebru, bogat, seducător, și pe de-asupra mai e și liber! Îți urez noroc!

Pentru a-și ascunde tulburarea, Beverley se duse repede să-și mai pună o ceașcă de cafea. Sunne îi confirmase astfel ceea ce bănuise de la bun început : nu exista o doamnă Court. Beverley nu putea să dea vina pe puțină cafea pe care-o băuse de dimineață pentru tremurul mâinilor sale.

Până una alta, era mai bine să nu-i dea apă la moară prietenei sale în privința viselor matrimoniale pe care le nutrea.

– Meritele lui Sam Court mă lasă rece, Sunne. Puținul timp liber pe care-l am, îl pun în totalitate la dispoziția lui Kevin.

Sunne ridică din umeri.

– Cred că nu procedezi corect, Beverley. Și-mi permit să-ți vorbesc așa pentru că sunt prietena ta. De când te-ai întors, ai slăbit iar cearcănele ți-au cuprins fața. Știi de ce-ai avea nevoie? De o aventură cu un bărbat ca Samuraiul. Îți garantez că ai întineri cu zece ani! De altfel, contez pe sărbătoarea de Halloween ca să-ți mai revii. Ai o lună să te pregătești. Și să nu care cumva să-ți treacă prin cap să porți costumul ăla oribil pe care ți l-a împrumutat Louise Cavanaugh anul trecut!

Beverley consideră că era imperios necesar să intervină.

– Las-o baltă, Sunne...

Dar prietena ei nu-i lăsă timp să continue.

– N-am timp acum să dezvolt subiectul, dar nu te bucura prea mult, nu mi-am spus ultimul cuvânt. Vreau să-ți faci programare la coafor și la cosmeticiană, ai înțeles? Și să nu-mi spui iar că n-ai timp. Dacă e cazul, am să-ți țin locul la magazin.

Beverley dădu din cap, oftând.

– Îți faci iluzii, Sunne. Îți garantez că Anthony m-a lecuit pe vecie de genul ăsta de lucruri. Dar să știi că, dac-ai putea

să vii în după-amiaza asta la magazin ca să mă înlocuiești, ar fi grozav... Doctorul Low mi-a telefonat. Trebuie să mă duc la spital pentru testele de compatibilitate încrucișată. N-a vrut să-mi spună mai multe. Îmi pare rău că trebuie să te deranjez, dar...

– Poți conta pe mine fără nici o problemă în tot ceea ce are legătură cu Kevin, o asigură Sunne. De îndată ce se vor întoarce copiii de la școală, voi fi negreșit aici.

Beverley încuviință, silindu-se din răspuțeri să-și controleze emoțiile. Sosirea a două clienți o făcu pe Sunne să plece. Când ajunsese la ușa magazinului, se întoarce și-i zâmbi.

– Pe curând!

Beverley îi făcu un semn cu mâna și-și dădu seama că îi apăruse și ei un zâmbet pe față. Cu Sunne prin preajmă, nu prea aveai cum să rămâi trist și închis în tine însuși.

Sam se uita fix la hârtia pe care i-o dăduse Holly când se întorsese de la școală. Era vorba de lista subiectelor abordate de Beverley Powell la reuniunile sale cu adolescentele. Ce mai regreta că nu fusese suficient de puternic încât să nu cedeze la argumentele pe care i le adusese Paul la pizzerie! Acum, nu-i mai rămânea decât să semneze și să alăture un cec. Holly îi va da totul lui Sunne Evans care-i va înmâna lui Beverley actele. Dacă dorea, Sam putea să n-o mai revadă pe Beverley Powell. Și atunci, cum să-și explice această indecizie?

„Haide, ai lucruri mai importante de făcut decât să-ți lași mintea să vagabondeze », se muștră el. Cu vârful degetelor, atinse ușor tăietura de pe obraz, tăietură pe care-o căpătase la antrenament.

Mușchii feței îi înțepeniseră și nu-și dorea decât să se odihnească. În astfel de momente, își dorea să abandoneze hocheiul pe gheață. Pe când era în California, era pe punctul de a renunța, când, prin intermediul lui Paul, echipa din Seattle i-a propus un contract interesant. Astăzi, avea mijloacele de a-i oferi lui Holly o adresă fixă, într-o comunitate în care valorile tradiționale erau încă respectate.

Totuși, era foarte probabilă apariția unor nori pe cerul acestui paradis, înainte chiar ca el să apuce să se bucure de beneficiile lui. Umbla zvonul că echipa la care juca va fi din nou cumpărată, fără ca el să fi avut timpul necesar să arate de ce-i în stare. Dacă zvonul devenea realitate, Sam nu prea se va bucura de liniște, căci era probabil ca noul sponsor să considere vârsta lui ca un handicap. În cazul ăsta, va avea cu adevărat probleme. La Los Angeles, un ziarist lăsase să se înțeleagă că Samuraiul îmbătrânise și că ar face bine să se retragă. Să se retragă la treizeci și trei de ani! Era totuși tânăr, dar când vedea cum se resimte după o zi de antrenament, mai că-i venea să-i dea dreptate acestui insolent. Poate că era mai bine dacă începea de pe-acum să-și caute un post de antrenor. La urma urmei, îi plăceau copiii, iar o asemenea slujbă nu i-ar displacea deloc.

O rafală de vânt ridică în aer hârtia pe care trebuia să i-o înapoieze semnată lui Beverley Powell. La ședințele ei, fiica lui va învăța, după cum îl informase Sunne, să aibă încredere în ea însăși. Va învăța, de asemenea, cum să conducă o conversație, cum să-și îngrijească părul, unghiile sau tenul. Pe scurt, în șase săptămâni, va dobândi o siguranță de care avea mare nevoie.

« Frumose promisiuni », își spuse în sinea lui, în timp ce prindea din zbor hârtia. El credea că Holly era bine așa cum era. Dar, la urma urmei, această listă nu rezuma oare lucrurile pe care o fiică trebuia să le învețe de la mama ei?

Suspînând cu resemnare, Sam luă stiloul în mână și semnă. Zarurile fuseseră aruncate. Ca să nu se răzgândească, semnă un cec și puse totul într-un plic pe care-l sigilă. Dacă aceste ședințe vor reuși, nu se va sfii să-i pună lui Beverley toate întrebările care-i vor trece prin cap în legătură cu fiica sa. La această idee, dădu din umeri, zâmbind amuzat.

Gândurile sale fură întrerupte de țipătul scos de Holly. Crezând că s-a lovit de ceva, Sam coborî imediat, uitând de propriile dureri și de oboseală. Vâzându-l pe tatăl ei, Holly i se aruncă în brațe.

– O, tată! Uită-te și tu ce-am putut să fac din părul meu! Cum s-o mai dreg?

Sam se dădu câțiva pași înapoi pentru a-și privi fiica. Aproape că-i venea s-o strângă de gât. Magnifica ei podoabă capilară nu mai avea nici o formă. Dar Holly plângea în hohote, iar asta îl îmbună.

– Dar ce Dumnezeu te-a apucat, Holly?

– I-am spus lui Stacy ce mi-a zis domnișoara Powell aseară despre părul meu, reuși Holly să-i explice de bine de rău. Era și ea de aceeași părere. Am văzut într-o revistă o fotografie care se potrivea cu ce-mi doream eu. Dar frizerița n-a reușit să mă tundă la fel!

– Du-te și ia-ți haina, îi ordonă Sam, de-abia stăpânindu-și mânia. La cursul ei, domnișoara Powell spune că vă învață cum să aveți grijă de păr. Să înceapă chiar acum.

Holly clipi din ochi.

– Crezi că mă va putea ajuta?

Sam fu cât pe ce să răspundă că avea tot interesul, dar se abținu. În schimb, se rugă Celui de Sus să-i dea lui Beverley îndemânarea de a drege ce se mai putea.

După vreo zece minute, Sam se simți cuprins de o emoție ciudată când opri mașina în fața «Luminii de femeie», magazinul lui Beverley. Pe parcursul drumului între mașină și magazin avu timp suficient să se gândească la cât de spontană fusese soluția pe care i-o propusese lui Holly. Acum înțelegea și de ce : proprietara acelui loc pur și simplu îl intriga și a găsit în pățania lui Holly pretextul de a o revedea.

Când intră în magazin și o văzu pe Sunne Evans în spatele teighelei, locul în care stătea de obicei Beverley, fu peste măsură de dezamăgit.

– Ce vi s-a întâmplat? exclamă Sunne.

Vâzându-l pe Sam surprins de întrebare, îi arătă rana pe care-o căpătase în acea după-amiază, apoi obrajii plini de lacrimi ai lui Holly.

– Ai zice că lui Holly i s-a tăiat părul cu o mașină de tuns iarba, iar ție ți-a tăiat obrazul vreun maniac dotat cu un ferăstrău circular! Dar dincolo de asta, ce vă aduce pe aici?

Sam îi dădu hârtia cu înscrierea lui Holly la ședințele lui Beverley și, în câteva cuvinte, îi explică motivul vizitei lor. După ce termină ce avea de spus, Sunne scoase un oftat prelung și se întoarse spre adolescență.

– Vei ști, de acum înainte, că nu trebuie niciodată să faci ce-ți spune Stacy fără să întrebi un adult.

Apoi, îi adresă lui Sam un zâmbet.

– Stacy seamănă cu tatăl ei : nu se gândește înainte de a face ceva. Știți că acum câțiva ani, a reușit să-l convingă pe Joey Parks, un vecin de vârsta ei, să sară de la etajul al doilea cu o umbrelă pe post de parașută? Am avut noroc, deoarece a aterizat într-un tufiș de smirdari.

Sam clătină din cap.

– Domnișoara Powell a plecat?

– Da. S-a dus să-l conducă pe Kevin la medic. Ar cam fi vremea să se-ntoarcă.

Holly dădu semne de neliniște.

– Ce s-a întâmplat, doamnă Evans? Kevin se simte rău? Nu l-am văzut astăzi la școală.

– S-au dus după rezultatele testelor, răspunse Sunne.

Pentru a-i risipi neliniștea lui Holly, Sunne schimbă repede subiectul.

– Holly, în partea din spate a magazinului găsești mere de la mine din grădină. Te voi însoți la șlep după ce

Beverley se va ocupa de părul tău. În acest fel, tatăl tău nu va mai fi nevoit să aștepte.

– Nu mă grăbesc, o asigură Sam.

În timp ce Sunne o însoțea pe Holly, Sam fu din nou cuprins de senzația că a dat buzna, că a intrat într-un spațiu în care n-avea ce căuta. Se opri în fața unui manechin îmbrăcat într-un neglijeu de culoarea lavandei, neglijeu care-i venea până la picioare. Dantela nu ascundea mare lucru și putea înfierbânta chiar și spiritele cele mai puțin lipsite de imaginație. Lui însuși nu-i era deloc greu să și-o închipuie pe proprietara magazinului îmbrăcată astfel.

– Perfect, murmură el, incapabil să reziste ispitei de a atinge ușor și pe ascuns șoldul manechinului. Pur și simplu, perfect.

– Ai găsit ceva pe gustul tău?

Tonul amuzat pe care i se adresase Sunne îl tulbură. Întorcându-se cu fața la ea, răsturnă un alt manechin pe care-l prinse în ultima clipă. Stânjenit, tuși ușor.

– Nu, nu. Îmi aruncam și eu privirea.

– Există cineva căreia ai vrea să-i cumperi această minunată creație a lui Beverley?

– Da, mama, i-o întoarse Sam, pe care începuseră să-l cam deranjeze aluziile lui Sunne.

Păru dezamăgită de acest răspuns.

– Ah! Bine că mi-am adus aminte! Ai o însoțitoare pentru sărbătoarea de Halloween de luna viitoare?

– Parcă mi-a spus ceva Paul de asta, dar mie nu prea-mi plac petrecerile degizate. De altfel, echipa mea pleacă în cantonament peste o săptămână și nu știu dac-am să fiu aici în momentul acela.

– Paul mi-a spus că în mod cert nu veți lucra în acel week-end!

– E posibil. Până una alta, trebuie să găesc pe cineva care să se ocupe de Holly cât timp lipsesc. Nu pot să prevăd ce se va-ntâmpla. Probabil că Holly ți-a spus că nu vrea să aibă o guvernantă acasă. I-am promis că voi găsi o altă soluție.

– Fiica ta e oricând binevenită la noi.

– N-aș vrea să abuzez de ospitalitatea voastră.

– Nu-i cazul! Paul te consideră ca pe fratele lui. Pentru a reveni la Halloween, insistă Sunne, încăpățânată, am invitat-o deja pe Holly să doarmă la noi în acea noapte. Toți vecinii vor veni la petrecere. Este mijlocul ideal de a-i cunoaște pe toți membrii comunității. Evident, cu condiția să nu-ți fie frică să întâlnești o mulțime de schelete, de vrăjitoare și de cerșetori! adăugă ea, râzând.

Se auzi sunetul clopoțelului de la intrare. Un grup de femei își făcu apariția, iar Sam se simți deodată ca un elefant într-un magazin de porțelanuri.

– Îți voi da răspunsul de îndată ce îmi voi fi verificat agenda. Ești sigură că o pot lăsa aici pe Holly? După câte se pare, domnișoara Powell se va întoarce mai târziu decât era prevăzut.

– Spune-i Beverley! Poți să mi-o lași pe Holly, o să am grijă de ea.

Ieșind din spatele teighelei, îl însoți pe Sam până la ușa magazinului.

– Dacă a primit vești proaste de la medic astăzi, lui Beverley nu poate să-i facă decât bine încercarea de a-i ridica moralul lui Holly. Uită astfel de necazuri.

– Despre ce vești proaste vorbești?

– Beverley speră să-i poată dona un rinichi fratelui ei. Astăzi ar trebui să aibă rezultatul testelor. După cum spunea și ea, dacă totul ar fi mers ca pe roate, n-ar mai fi chemat-o astăzi acolo. S-a dus la spital cu moralul la pământ.

Sam clătină din cap.

– I-ar dona un rinichi fratelui ei? Întrebă el cu uimire în glas. Și dacă într-o bună zi va avea ea probleme?

– Știu, genul ăsta de dilemă pare de nerezolvat. Dar Kevin n-are pe nimeni altcineva. Beverley știe prea bine asta. Și nu numai asta, te asigur!

Sam aruncă o privire asupra vitrinei plină cu produse de lenjerie intimă. Când deschise din nou gura, o făcu pe un ton grav.

– Ca să vezi cât de înșelătoare sunt aparențele!

– Îmi displace profund să vorbesc despre viața privată a prietenilor mei, Sam, dar în ceea ce-o privește pe Beverley, vreau să-ți spun că vei mai avea parte și de alte surprize. A

renunțat la o carieră strălucitoare la New York pentru a se ocupa de Kevin, când le-au murit părinții. Chiar și înainte, cu banii pe care-i câștiga își ajuta familia să se descurce. Biata de ea, când ești atât de drăguță, asta nu prea seamănă a viață, concluzionează Sunne, cu un oftat.

Sam îi aprobă spusele gânditor, apoi băgă de seamă că Sunne tremura ușor din pricina frigului.

– Nu mai sta afară dacă n-ai haină.

– Hai, noapte bună! Își garantez că fiica ta mă va asculta!

Când închise ușa, Sam zâmbea. Cu toate acestea, îl plângea pe Paul că s-a căsătorit cu un asemenea uragan. În drumul spre mașină nu se gândea decât la Beverley și la devotamentul ei pentru Kevin.

La o răscruce, zări obiectul gândurilor sale la volanul unui Volkswagen roșu. Îi sări inima din loc văzând-o cât e de întristată. Iar băiețelul blond, care stătea pe scaunul de alături, nu putea fi decât Kevin. Auzul unui claxon în spatele lui îl aduse la realitate. Pentru o clipă, fu cât pe ce să se întoarcă din drum și să se ducă după Beverley.

– Și-apoi ce-ai să faci, Court? bombăni, ridicând din umeri. Fii puțin realist!

Trecu de o stradă, apoi de a doua.

La a treia, frână brusc și o luă în direcția opusă, spre Lumină de femeie.

Capitolul 4

Kevin stătea nemișcat în fața soneriei de la intrare, fascinat parcă de ceea ce se întâmpla în încăperea din spatele magazinului. Sam se apropie și zgomotul pașilor săi îl scoase pe Kevin din toropeală.

– O, Doamne! strigă el, întorcându-se. Samuraiul!

Își trecu mâna prin păr, de parc-ar fi fost subjugat de prezența idolului său în acea încăpere.

– Vă asigur că nu i-am făcut nimic lui Holly, domnule! Pur și simplu am intrat în cameră și-am spus: „Bună, Holly“. A scos un țipăt, i-a căzut mărul din mână și a dat buzna în baia din spate, strigând la mine să plec!

Sam îl bătu prietenește pe umăr, apoi își vârî capul în odaia din fundul magazinului.

– S-a întâmplat ceva, doamnelor?

Beverley și Sunne vorbeau amândouă cu o ușă închisă din spatele căreia se auzea un zgomot înăbușit de hohote de plâns.

– Sam! exclamă Sunne. Poate că Holly te va asculta pe tine! De noi nici nu vrea s-audă!

Privirea lui Beverley o întâlnește pe cea a lui Sam și în ea se putea citi neliniștea provocată de vederea răni de pe obraz.

– Sper că v-ați întors aseară fără probleme acasă.

– Desigur. Rana de pe obraz nu e decât rezultatul unui antrenament intensiv care s-a întins pe durata întregii zile. Dar ce face Holly acolo? Datul în spectacol nu e genul ei.

Apropiindu-se de ușă, apăsă pe clanță.

– Holly, ieși afară!

– A plecat? Întrebă cu voce joasă.

– La mine se referă, spuse Kevin, uimit. Nu pricep nimic.

– Nu ești tu de vină, ci părul ei, explică Sam. E îngrozită de felul în care arată după tunsoare.

– Tocmai despre asta-ți vorbeam, Beverley, interveni Sunne. Cred că e cu adevărat un dezastru. Poți să faci ceva în privința asta?

Beverley își mușcă ușor buzele.

– Aș chema-o pe Midge, înainte de terminarea programului.

Fără a mai sta pe gânduri, Sunne luă receptorul și formă numărul.

– O sun!

– E vina mea, bâigui Beverley. Am greșit că i-am dat aseară lui Holly ideea de a-și scurta părul. Doream numai să nu se mai simtă atât de prost că trebuie să înapoieze desuurile.

Beverley era deja atât de palidă, încât pe Sam nu-l lăsa inima să mai spună ceva care s-o neliniștească și mai mult. Avea buzele ușor crispate și, dacă nu-l înșela privirea, frumoșii ei ochi albaștri arătau că plânsese îndelung.

– N-aveți de ce să vă scuzați. O să mă ocup eu de Holly.

Sunne, care tocmai terminase conversația la telefon, se apropie de ei.

– Vă interzic amândurora să vă vorbiți cu «dumneavoastră»! Cum îi spuneam mai devreme și lui Sam, suntem vecini. Așa că fără fasoane!

Beverley îi aruncă o privire în care se putea citi supărarea.

– Poate sau nu poate Midge să se ocupe de Holly?

– Fii liniștită, peste o jumătate de oră totul va fi aranjat. Am s-o duc eu pe Holly, iar tu îi vei oferi lui Sam o ceașcă de cafea.

Beverley deveni și mai încruntată.

– Parcă te-am auzit mai devreme spunând că Paul te așteaptă de ceva vreme. Dar, mă rog... Fii drăguță și lasă-l pe Kevin acasă. În schimb, te va ajuta să transporti tot ce mi-ai cumpărat. Nu-i așa Kevin?

– Desigur. Dar... Holly e în regulă?

– De îndată ce veți fi plecat cu toții, se va simți mai bine, îl liniști Beverley.

Soneria de la ușa magazinului nu se mai auzea de minute bune când Holly îndrăzni să-și arate vârful nasului.

– Sunteți sigură că nu se va mai întoarce?

Beverley înțelese imediat la cine făcea aluzie Holly.

– N-are de ce să-ți fie teamă! Kevin nu-ți va face niciodată farse de genul ăsta. Prietenia e mult prea prețioasă pentru el. Ce-ar fi să ieși de acolo, să te văd? Cunosoc pe cineva, la salonul de coafură de peste drum care te-ar putea ajuta.

De data asta, ușa fu larg deschisă și, cu ochii umflați de atâta plâns, Holly se apropie. Beverley își reținu cu greutate un strigăt de uimire și împărtăși neliniștea celorlalți. Stânjenită, încercă să-și dreagă vocea, în așa fel încât să nu-i trădeze adevărata stare lăuntrică.

– Midge ne așteaptă, să ne grăbim!

La puțin timp după aceea, Beverley se întorcea la magazin. Își masa tâmplele, cu ochii închiși, când auzi sunetul soneriei.

– Am venit să te invit la cină pentru a compensa problemele pe care ți le-am cauzat.

Recunoscând vocea lui Sam, Beverley se întoarse brusc. Ce mult îl invidia pentru faptul că era atât de relaxat! Cu haina pe umăr, părea un om lipsit de griji. Găsea că e frumos. Poate prea frumos. La naiba cu el! Ultimul lucru de care avea nevoie acum erau complicațiile sentimentale.

– Îmi cer iertare, credeam că ai plecat, spuse ea pe un ton puțin acid.

– Până la urmă, m-am decis s-o aștept pe Holly.

Când Beverley trecu prin fața lui, Sam de-abia se abținu să nu-i atingă gâtul năpădit de buclele care ieșiseră din coc.

– Restaurantul de la capătul străzii n-arată rău deloc. Ce zici? insistă el.

Beverley, care-și simțise inima bătându-i cu putere în timp ce trecea prin fața lui, se întoarse, bătând în retragere. Oare-și dăduse seama?

– Se mănâncă foarte bine acolo. Du-te fără mine! Am să ți-o trimit pe Holly de îndată ce Midge își va termina treaba. Oricum, trebuie să schimb marfa expusă în vitrină înainte de a pleca.

Fără să mai aștepte un răspuns, Beverley puse mâna pe un pachet de bluze din dantelă, confecționate în stil rustic.

– Va trebui totuși să mănânci în seara asta. De ce nu acum?

Logica lui Sam o descumpăni pe Beverley. Oare de câtă vreme nu mai ieșise la restaurant? De șase luni? De un an?

– Nu, mulțumesc, bâigui ea, apropiindu-se de vitrină.

În timp ce trecea prin fața lui Sam, o bluză îi scăpă din mână și căzu pe mochetă. Se aplecară amândoi s-o ridice, dar Sam fu cu un pas înaintea lui Beverley. Stânjenită, tânăra femeie ridică privirea. Buzele lui Sam erau foarte aproape de ale ei. Le fixă cu privirea, incapabilă să reacționeze.

– Beverley?

Îi spunea pentru prima dată pe numele mic, iar vocea îi părea melodioasă. Dorința care pusese stăpânire pe ea o făcea să-i bată inima cu putere. Totuși, fu capabilă să-și revină și făcu imediat doi pași înapoi. Nu putea ceda ispitei

într-un asemenea moment. În momentul de față nu trebuia decât să se gândească cum să-l susțină pe Kevin mai bine în așteptarea, care părea fără sfârșit, a unei grefe.

Sam se ridică și el. Zâmbind complice, îi întinse lui Beverley bluza. Tulburată peste măsură, Beverley aproape că i-o smulse din mână.

– Mulțumesc, murmură ea.

– Cum rămâne cu cina?

– Nu mai insista. În seara asta, Kevin are nevoie de o altă dializă pentru a compensa timpul pierdut aseară. Nu-l pot lăsa singur în asemenea momente. Și, stai liniștit, n-ai nici o datorie față de mine. În acest oraș, oamenii se ajută cu bucurie unii pe ceilalți.

– Am o altă idee, insistă Sam. Dă-mi adresa ta și voi veni după tine, Kevin și Holly. Am văzut că e un restaurant chinezesc la poalele dealului. Fac mâncare de luat acasă. Ce zici?

Pe teighea, Sam găsi un carnetel și un creion pe care i-l întinse lui Beverley.

– Dacă-mi faci un plan, nu risc să mă pierd.

Beverley găsi de cuviință să nu se mai opună și se conformă dorinței lui. Avea mare nevoie să uite gândurile negre care nu-i dăduseră pace toată ziua. Doctorul Low fusese cum nu se poate mai clar : nu era compatibilă. Câteva ore petrecute în compania lui Sam o vor face să nu se mai gândească la interminabila listă de așteptare pe care fusese trecut Kevin astăzi. Cu puțin noroc, o grefă compatibilă se va prezenta peste câteva luni. Sau peste câțiva ani...

Cu planul în față, îi explică lui Sam cum să ajungă la destinație, de îndată ce va termina cumpărăturile.

– Există alimente pe care Kevin nu trebuie să le consume? Întrebă el.

Această întrebare o emoționează pe Beverley. Puțini oameni arătau o asemenea delicatețe sufletească.

– Urmează un regim. Diseară, când vei sosi, va fi mâncat deja. În schimb, nu crezi că Holly va fi șocată să-l vadă în plină dializă?

Sam își puse hârtia cu planul în buzunarul interior.

– Chiar dacă a plâns astăzi, să știi că e o fată puternică. Nu se sperie așa de ușor.

Beverley zâmbi, fiindu-i recunoscătoare lui Sam pentru siguranța cu care i-a răspuns.

– Ți-am pus această întrebare pentru că Stacy, de exemplu, n-ar veni pentru nimic în lume la noi în timp ce Kevin face tratament. Fă în așa fel încât să treci pe la coafor și s-o previi pe Holly. Nu știi cum reacționează oamenii, Sam.

Auzindu-și numele pronunțat de Beverley, Sam se simți înduișat peste măsură. În câteva minute căzuseră atâtea bariere între ei, încât nu ezită să-i mărturisească vorbele lui Holly din ajun.

– Aseară mi-a spus că ar vrea să vină, după școală, să te ajute la magazin. Kevin i-a spus că nu-ți mai vezi capul de treabă.

Conducându-l pe Kevin până la ușă, Beverley zâmbi.

– Dacă ar fi cu doi ani mai mare și dacă aş avea cu ce s-o plătesc, aş accepta bucuroasă. Din păcate...

– Trebuie să-ți spun că această propunere nu e întrutotul dezinteresată. Holly nu vrea să angajez o baby-sitter în timpul turneelor mele.. Ar fi poate o soluție. La închiderea magazinului, s-ar întoarce la Sunne.

Își consultă ceasul.

– Dar vom mai avea ocazia să vorbim. Trebuie să mă grăbesc, dacă vrem să luăm cina la o oră rezonabilă.

Sam deschise ușa, iar soneria se mai auzi câteva secunde după plecarea lui. Ținându-și răsuflarea, Beverley îl urmări cu privirea până ce ajunse la mașină. « Pășește ca un adevărat atlet », se gândi ea, ducându-și instinctiv mâna la inimă. Părea o persoană tandră și atentă la cei din jur. Era divorțat sau văduv? Imediat, Beverley se întrebă care era tâlcul acestei întrebări și, încruntată, se întoarce la munca de contabilitate. De ce Dumnezeu a acceptat să ia masa cu Sam?

În registrul contabil, Beverley găsi un plic în interiorul căruia era o felicitare de la Sunne. O, Doamne! Cum putuse să uite că peste două săptămâni va fi ziua ei? Oare așa de teamă îi era de bătrânețe? se întrebă în timp ce strecura felicitarea în geantă.

Avea aproape treizeci de ani și cu ce se putea lăuda la capitolul « realizări » în ultimii zece ani?

Dincolo de ajutorul financiar pe care se angajase să-l aducă părinților ei și de îngrijirea lui Kevin, de ce

Dumnezeu rămăsese atât de mult timp la New York? Răspunsul era la îndemână : Anthony Carraras. Anthony, cel pentru care un chip și un corp perfecte erau de-ajuns pentru a se îndrăgosti de o femeie. Beverley și-a dorit foarte mult să devină creatoare de modă. El, în schimb, a reținut-o cât mai mult cu putință în profesia de manechin, în interes propriu.

Brusc, își făcu apariția Holly, de parc-ar fi fost dusă de vânt. Ca să-și alunge din minte amintiri care nu-i făceau nici o plăcere, Beverley era gata s-o complimenteze pentru metamorfoza produsă. Era complet transformată.

– Vă place? întrebă adolescenta, reținându-și respirația.

Beverley o prinse de mână.

– Dacă-mi place? Ești magnifică, superbă!

Lui Holly nu-i venea să creadă.

– Adevărat? Credeți că lui Kevin îi va plăcea? întrebă fata cu neliniște în glas.

Pe Kevin nu-l interesa aspectul exterior. Dar, știind cât de important era ceea ce spunea pentru Holly, Beverley își alese cu grijă cuvintele.

– Pentru Kevin, inteligența, sinceritatea și simțul umorului sunt mai importante decât orice.

– Înțeleg ce vrei să spunei. Așa e și tatăl meu. Toate mamele prietenelor mele au o slăbiciune pentru el. Am cel mai frumos tată din lume, iar el nici măcar nu știe!

Lui Beverley nu-i fu greu să-și închipuie care erau reacțiile femeilor când se întâmpla să-l întâlnească pe Sam.

Era de-ajuns să se uite la felul în care se comporta ea însăși când era el prin preajmă.

– Apropo de tatăl tău, trebuie să ne întâlnim cu el la mine acasă.

– Știu, a trecut pe la coafor să-mi spună.

– Atunci să nu mai pierdem vremea pe aici, căci s-ar putea să nu găsească pe nimeni. Din fericire, a promis că aduce mâncare. Eu nu m-aș fi simțit în stare să mă apuc de gătit în seara asta.

– Munciți prea mult, domnișoară Powell. Și Kevin, și doamna Evans spun asta.

– Spune-mi Beverley, te rog. Și ce mai spune Sunne despre mine?

– Zicea că speră să vă mai rămână ceva putere să vă faceți un costum potrivit pentru Halloween. Se pare că cel de anul trecut era oribil.

Beverley preferă să nu comenteze această părere. Timpul le presa. Subiectul fu închis și porniră la drum.

Așa cum se temuse Beverley, când ajunseră în fața imobilului, mașina era deja parcată în fața ușii.

– Se pare că tatăl tău ne-a luat-o înainte. După toate probabilitățile, Kevin nu și-a început încă dializa și a putut să vină să-i deschidă. Sper că nu-l bombardează cu întrebări despre hochei.

O mireasmă îmbietoare le învălui când intrară pe hol. Sam trebuie să le fi auzit, de vreme ce-și scoase capul prin

ușa bucătăriei. Văzându-l, Beverley nu se putu abține să nu zâmbească gândindu-se ce plăcut era să fie astfel primită, cu masa deja pregătită.

– Kevin își urmează tratamentul? întrebă ea.

– Da, a mâncat deja. Hei! strigă el, întorcându-se spre fiica lui. Îmi place mult noua ta înfățișare, Păpușico!

Holly își plecă privirea, supărată peste măsură.

– Tată, ți-am spus să nu mi te mai adresezi cu apelativul ăsta ridicol. Mă duc sus la Kevin. Sper că-i va plăcea noua mea înfățișare!

Aruncându-și vesta pe un fotoliu, se grăbi să urce scările, urmărită de privirea unui tată gânditor.

– Nu-ți place noua ei înfățișare? întrebă cu mirare Beverley.

– O face atât de... adultă, murmură el.

Aparent stânjenit, își privi degetele de la mâini.

– Vorbești și despre berze și trandafiri la întâlnirile tale cu adolescenții? întrebă el, fără a îndrăzni s-o privească în ochi pe Beverley.

Beverley fu cât pe ce să izbucnească în râs.

– Sam! Nu-mi spune că n-ai discutat niciodată despre asta cu ea!

– Taci, nu mai vorbi așa de tare! protestă Sam, împingând-o pe Beverley în bucătărie. Nu-i decât o fetiță.

– Dacă tu te simți jenat, se va simți și ea la fel, e normal.

Văzând-o aruncând o privire asupra platourilor puse pe televizor, Sam îi explică :

– Kevin a dorit ca Holly să mănânce sus ca să-i țină companie, în timpul tratamentului. Când am plecat de la magazin, păreai atât de obosită, încât m-am gândit la o cină în fața șemineului.

– Nu ți-e teamă că Holly va fi șocată de dializă?

Sam clătină din cap.

– Nu. Tot ce mă preocupă sunt problemele de natură feminină. Nimic altceva. Mă.. mă gândeam să mai aștept un an înainte de a aborda subiectul. Ce părere ai?

– Dacă se ivește ocazia, Sunne sau eu vom vorbi cu ea. Tu ar trebui să răspunzi întrebărilor lui Kevin. Paul mi-a spus că se va ocupa el de asta, dar nu-și găsește niciodată timp.

– S-a făcut! zise Sam, întinzând mâna.

Dar Beverley refuză să i-o dea pe a ei. Genul acesta de familiaritate i se părea nepotrivit pentru o prietenie atât de recentă. Lăsându-și mâna jos, Sam zâmbi.

– Sunne ar putea să-ți dea sfaturi și ție, nu numai lui Holly, spuse el pe un ton glumeț.

Simțind că roșește, Beverley își blestemă firea emotivă. Îi întoarse spatele lui Sam și se duse să umple două pahare cu lichior. În câteva cuvinte, Sam îi amintise graba cu care a uitat de propria feminitate pentru a se dedica fratelui ei. Prietena ei avea dreptate : nu avea dreptul să uite că era femeie. În mod curios, niciodată nu se gândise la așa ceva înainte de a-l întâlni pe Sam Court.

Capitolul 5

Revenind cu platoul din camera lui Holly, Sam șovăi puțin timp la ușa sufrageriei. Privește pe care i-o oferea Beverley îl atrăgea ca un magnet. Cu picioarele goale, se așezase pe marginea canapelei acoperită cu cinz și ținea pe genunchi un caiet de desen. Părul ei lung cădea pe umeri în cascade. Sam își dresе vocea, sperând să rupă astfel vraja.

– E plăcut aici la tine, spuse el privind în jur. Ce desenezi?

– Un teddy din dantelă turcoaz. Dar nu prea cred că apreciezi genul ăsta de lucruri...

– De ce nu? Din moment ce nu-l poartă fiica mea.

– La vârsta ei, îți place la nebunie genul ăsta de desuuri. Ce nu-ți convine la ele?

– N-am nimic împotriva lor, numai că nu au ce căuta în garderoba fiicei mele.

Lui Beverley îi fu greu să nu zâmbească.

– Ce-ar fi să mâncăm? propuse Sam. Mi-e teamă să nu se răcească.

În clipa următoare, îi aduse lui Beverley farfuria cu mâncare, apoi se duse să și-o ia pe a lui.

– Văd că ești foarte preocupat de mediul în care se-nvârte fiica ta, reluă Beverley pe un ton amuzat, după ce se așezară în sfârșit la masă. Vreau să te liniștesc : în privința lui Kevin nu trebuie să ai temeri. Îmi spunea ieri că o apreciază pe Holly în primul rând pentru inteligența ei și pentru faptul că nu se machiază.

– Am văzut că fratele tău e un băiat de treabă. Chiar dacă are tendința de a pune stăpânire pe oameni. Am zăbovit atât de mult timp sus tocmai pentru că m-a pus să dau autografe pe cel puțin vreo douăzeci de postere.

Punând puțin furculița jos, Sam își luă un aer necăjit.

– Trebuie să-ți mărturisesc ceva, Beverley.

– O, Doamne! Pare ceva serios. Despre ce e vorba?

– Știi că fratele tău nu are încă permis de conducere și totuși i-am dat bilete la meciul meu de mâine seară. Așa că, vrei nu vrei, va trebui să vii și tu. Ar fi trebuit să vorbesc mai întâi cu tine.

Ridicând din umeri, Beverley își luă cu lingura o crevetă din farfurie.

– Asta-i tot? Mă așteptam la ceva îngrozitor. Așa e, aș fi preferat să vorbești mai întâi cu mine, dar măcar acum suntem chit: asta compensează gafa pe care-am făcut-o, sfătuind-o pe Holly să-și taie părul. Dacă ai fi putut, m-ai fi strâns de gât, nu-i așa?

– Niciodată, afirmă el cu tărie.

– Vrei un pahar de vin?

– Te rog!

Beverley se duse la bucătărie să aducă o sticlă cu vin. Când se întoarse, văzu în privirea lui Sam multă tandrețe și roși.

– Nici nu te-ai atins de mâncare, spuse ea supărată, ca pentru a-și ascunde tulburarea. Atât de puțin mănânci de obicei?

Sam admira în continuare picioarele splendide pe care le dezvăluia fusta ei scurtă.

– Nu. Uneori, mi se întâmplă pur și simplu să devorez mâncarea.

Pronunțase aceste cuvinte pe un asemenea ton, încât Beverley roși din nou, de data asta până în vârful urechilor. Așezându-se din nou pe canapea, cât mai departe de Sam, își acoperi cum putu mai bine picioarele. Nu se mai pricepea de multă vreme la aceste jocuri de seducție. Preferă să abordeze subiecte de discuție mai banale.

– Meciul pe care-l ai mâine seară poate deveni violent? întrebă ea, uitându-se neliniștită la rana de pe obrazul lui Sam.

Acesta izbucni în râs.

– Nu și dacă pot să evit asta! murmură el, prinzându-i bărbia între degete. Se întâmplă uneori ca reprizele unui meci să nu fie chiar atât de liniștite.

Beverley își simți inima bătând cu putere în piept. Zâmbetul lui Sam o tulbura peste măsură. Brusc, se aplecă și-i atinse rana de pe obraz cu vârful degetelor.

– Hochei?

Când îl atinse, Sam făcu o mișcare de respingere atât de bruscă, încât Beverley își puse mâna pe canapea. Apoi, ca pentru a-și cere iertare, Sam îi mângâie cu atâta gingășie fiecare deget, încât Beverley fremătă.

– Da, antrenamentul din această după-amiază, răspunse el.

– De ce ai ales sportul ăsta? Fotbalul e mult mai apreciat de public și, după câte se pare, aduce mai mulți bani.

Sam o privi o clipă cu atenție. Oare banii și prestigiul aveau importanță în ochii ei? « Fără doar și poate , ce întrebare! » își spuse ironic în sinea lui. Nu întâlnise până acum nici o femeie care să nu aprecieze un bărbat în funcție de contul lui în bancă. Beverley avea toate motivele să reacționeze așa, dacă se gândea la boala fratelui ei.

– Sportivii profesioniști sunt oameni obișnuiți, Beverley. Uită-te la mine! Am crescut într-o fermă, în Minnesota, într-un mediu în care toată lumea era pasionată de hochei. Generații întregi din familia Court au învățat acest sport la heleșteul din spatele casei, aproape în același timp în care învățau să meargă.

Beverley îl asculta, visătoare, pe Sam, încercând să și-l imagineze în mijlocul unei familii numeroase, pusă mereu în mișcare.

– Când eram mic, uram să fac asta. La început, nu o făceam decât pentru a-i face pe plac tatălui meu. Ai auzit poate de « Bărbatul de fier ». Așa e supranumit. E antrenor.

– În California, presupun. Și antrenează o echipă din care ai făcut și tu parte, nu-i așa?

Sam dădu din cap a încuviințare. Nu vorbise până atunci nimănui despre certurile pe care le avusese cu tatăl lui, dar acum era gata să-și deschidă inima în fața lui Beverley. N-ar fi știut să spună de ce anume tocmai ei.

– Cu ani în urmă, ne-am ciondănit.

Ce mod ciudat de a califica violenta ceartă dintre ei! Dar cum putea oare să-i spună lui Beverley că s-a certat cu tatăl lui din pricina unei femei pe care a crezut că o iubește și a găsit de cuviință să o ia în căsătorie? Era cu neputință! Așa că îi spuse lui Beverley o versiune pieptănată a poveștii.

– Eram tânăr, grăbit, puțin mai pretențios. Pe scurt, eram Samuraiul. La nouăsprezece ani, din cauza reputației pe care mi-o creasem, nu conta pentru mine decât hocheiul, vinul și femeile. Adică tot ceea ce detesta Bărbatul de fier. Într-o bună zi, am venit la un meci important puțin pilit și am stricat totul. Tatăl meu mi-a interzis să mai joc tot restul sezonului. Iar a doua zi, și-a permis să facă unele remarcă neplăcute la televiziune despre logodnica mea.

Sam își întoarse capul spre șemineu. Bărbia începuse să-i tremure din pricina nervozității pe care-o resimțea aducându-și aminte de acele momente și încerca să-și mascheze cumva starea sufletească.

– După o oră, mă căsătoream cu Joani și semnam un contract cu echipa adversă, cea din Los Angeles. De atunci, am rupt orice legătură.

– Chiar dacă a trecut atât de mult timp de atunci? Chiar dacă e vorba de tatăl tău? Îmi e greu să înțeleg. Ce să mai zic de faptul că nici măcar nu-și cunoaște nepoata...

Sam preferă să nu mai discute despre asta.

– Am vorbit suficient despre mine. Spune-mi mai degrabă cum te-ai lansat în industria lenjeriei intime. E amuzant, dar îmi imaginez că acum vreo zece ani stăteai într-un balansoar, beai sirop de mentă cu paiul și desenai fel de fel de lucruri pe care visai să le porți.

Beverley râse din tot sufletul. Îi plăcea mult mai mult acest Sam Court glumeț și amuzant. Aplecându-se, deschise sertarul unei noptiere. Scoase de acolo o păpușă manechin și două sau trei cupoane de mătase, satin și dantelă.

– Povestea vieții mele e mult mai puțin interesantă decât a ta, declară ea. Când eram mică, făceam haine păpușilor mele. Apropo, Holly ți-a spus că vrea să devină creatoare de modă?

Sam se uita fascinat cum îmbracă micuțul manechin de ocazie.

– Știi, nu prea mai pun mare preț pe dorințele bruște ale fiicei mele. Ultima dată își dorea să devină astronaut. Povestește-mi, te rog, cum ai ajuns să faci aceste cursuri pentru adolescente.

– Nu le învăț nimic special, mormăi Beverley cu buzele tuguiate din pricina acelor pe care le ținea în gură. Organizez aceste întâlniri pentru că știu foarte bine că la vârsta lor nu mă simțeam deloc bine în pielea mea.

– Când te privesc mergând, îmi e greu să-mi închipui că ai fost vreodată complexată.

Stânjenită, Beverley prinse ultimul ac. Nu îi vorbise lui Sam despre anii în care fusese manechin și prefera încă să n-o facă. N-ar fi înțeles niciodată că semnase aproape orbește contractul cu agenția Luminaire: pe ultima pagină era o clauză care stipula că în timpul în care competențele ei de creator de modă nu erau cerute, se angaja să lucreze ca manechin.

Sam admiră un moment păpușa îmbrăcată într-o bluză foarte ademenitoare.

– Ți-o spun deschis : nu am deloc chef să-mi văd fata crescând în mijlocul acestor lucruri înnebunitoare. Mă întreb ce gen de femeie cumpără așa ceva.

– Femei ca Sunne! Sau ca mine! Femei pe care le vezi mergând pe stradă! Dacă ești atât de șocat de ceea ce fac eu, de ce te-ai invitat la cină?

De-a dreptul înfuriată din pricina îngustimii de spirit de care dădea dovadă Sam într-o asemenea situație, Beverley își luă paharul în mână cu o mișcare bruscă. Câteva picături i se prelinseră printre degete.

– Sunt momente în care pot reacționa ca un sălbatic, dar îmi pot arăta și cealaltă față, sinceră și directă. Evident, dacă asta-ți dorești.

Aplecându-se, sorbi picăturile de vin de pe degetele lui Beverley.

– Când petrec seara cu o femeie, vreau să văd că se simte la fel de bine ca mine.

Luându-i păpușa din mâini, Sam se apropie ușor de ea. De parc-ar fi fost hipnotizată, Beverley își pierde capul și simți imediat cum buzele lui Sam se apropie de ale sale.

Se sărutară de parcă așteptarea din ajun le păruse fiecăruia insuportabilă, iar acum încercau să recupereze timpul pierdut. Nici unul nu voia să se gândească la ce i se întâmpla. Cu fiecare sărutare, Beverley simțea că viața ei e complet bulversată.

Apoi, deodată spaima puse stăpânire pe ea. Dacă nu-și recăpăta repede cumpătul, risca să se abandoneze în brațele lui Sam, lucru pe care nu și-l putea în nici un caz permite. Dorindu-l pe Sam, avea senzația că face o greșală. Bărbații de genul lui nu țineau șirul cuceririlor, orice-ar spune el.

Dar poate că se înșela comparându-l cu Anthony, își spusese în sine ea, încă prinsă în vraja lui.

– O, Beverley, murmură el.

Strecurându-și degetele prin buclele ei blonde, o obligă pe Beverley să-și așeze capul pe umărul lui, cu o tandrețe atât de dezarmantă ca și asaltul de mai devreme. Atunci,

Beverley nu se mai împotrivi. Fără să se mai gândească nici măcar o clipă la consecințele gestului său, desfăcu nasturii de la cămașa lui Sam pentru a-i mângâia pielea de catifea și pentru a uita dezamăgirile din acea zi. Sentința dată de doctorul Low nu o mai obseda.

Oare până unde ar fi fost în stare să meargă, dacă nu s-ar fi auzit vocea lui Holly de la etajul întâi?

— Tată!

Auzindu-se chemat, Sam își reveni. De treisprezece ani, tatăl care era a răspuns întotdeauna prezent la această chemare. Beverley, pe care o încercau senzații cum nu se poate mai plăcute, se simți mai frustrată ca niciodată.

Zgomotul pașilor lui Holly îi făcu să se despartă.

— Beverley, șopti Sam.

— Sam?

— Holly coboară, spuse el în șoaptă, sărutând-o pentru ultima dată pe Beverley pe gât.

Cu gesturi aproape mecanice, Sam își închise nasturii de la cămașă în timp ce Beverley trăgea de fustă în jos ca să-și acopere genunchii, întrebându-se în același timp cum de putea Sam să fie atât de calm. Oare ce-a fost în capul lor, de-au putut să facă ceva atât de nesăbuit cu Holly și Kevin în casă?

Holly, care își făcea intrarea în trombă în cameră, fu nevoită să suporte accesul de proastă dispoziție a lui Sam.

— Nu știi că la vârsta ta oamenii merg încet? mormăi el. Cere-ți scuze în fața lui Beverley. Mare minune că n-ai răsturnat lampa asta când ai trecut prin fața ei!

Holly se întoarse spre obiectul în chestiune, înainte de a se uita la tatăl ei cu un aer perplex. Pe chipul lui Beverley se putea citi același sentiment. Ea fusese cea care, îndepărtându-se brusc de el, răsturnase aproape lampa. Ce-l apucase pe Sam?

– Îmi pare rău, tată, murmură Holly. Voiam numai să te rog să-mi dai voie să mă uit la meci, alături de Kevin.

Sam se relaxă.

– Holly, știi foarte bine care sunt regulile : nici o ieșire în timpul săptămânii.

Holly se apropie și mai mult de el.

– Tocmai aici e problema. Regulile astea pot fi schimbate. Am crescut, tată.

– De fapt, i-ai dat deja lui Kevin un bilet pentru un meci în timpul săptămânii, întări Beverley.

– Ah, doar n-o să vă puneți amândouă împotriva mea! spuse cu mânie Sam. Fie, treacă de la mine de data asta! Am să-ți dau chiar și un bilet suplimentar pentru Stacy. Ești mulțumită? adăugă el, sărutându-și fiica pe frunte.

Beverley nu mai înțelegea nimic din felul în care se comporta Sam. După toate aparențele, nici Holly.

– Pentru Stacy, zici? rosti ea, strâmbând din nas.

La puțin timp după aceea, se răsuci pe călcâie și zise :

– Tată, te porți cam ciudat în seara asta. E zece seara, am să-i spun la revedere lui Kevin și plecăm acasă...

De data asta, o auziră cum urcă agale treptele. După ce se făcu din nou liniște, Sam încercă să-și aranjeze ținuta. Înțelegând că nu avea deloc intenția de a vorbi despre elanul lor de pasiune, Beverley începu să se întrebe dacă toate astea se întâmplaseră aievea.

– Holly nu părea prea încântată că va veni și Stacy cu ei la meci, remarcă Sam.

Șocată de atitudinea lui Sam, Beverley se prăbuși pe canapea.

– Ești orb? îi răspunse ea cu nerăbdare. Holly e îndrăgostită de Kevin, în cazul în care n-ai băgat de seamă.

– Ce tot spui acolo? Nu are decât treisprezece ani.

– Ei și? Holly învață să zboare cu propriile aripi, dragul meu. Și să deschidă larg ochii. Pesemne că a aflat ceva despre aventurile tale. Doar n-o să vrei s-o faci să creadă că n-ai o viață amoroasă?

– Nu am aventuri, Beverley. Cât despre pretinsa mea viață amoroasă, nu prea lasă urme în realitate.

– Poate că așa e, dar e un lucru care se întâmplă tuturor, chiar și fetelor!

Privirea lui Sam zăbovi asupra buzelor lui Beverley.

– Cred că am avut dovada mai devreme.

Insulta o revoltă pe Beverley, care sări ca arsă.

– Ce-ai spus?

Sam nu-și ascunse dezamăgirea.

– Nimic. Uită ce-am spus. Voi sfârși prin a mă întreba dacă am făcut bine că am venit să mă stabilesc în Seattle. E pentru prima dată când fiica mea se îndrăgostește. Cum trebuie să reacționez?

Un zgomot de pași grăbiți îl împiedică să continue.

– Beverley, Kevin te cheamă, spuse Holly.

Beverley deveni imediat foarte vigilentă. Când fratele ei urma tratamentul, se putea întâmpla orice.

– A spus de ce?

– Am... am vărsat sucul de fructe la el în pat, bâigui Holly, cu un aer vinovat. L-am stropit și nu vrea cu nici un chip să curăț eu.

Plecă privirea.

– Mi-a spus că dacă doream să devin infirmieră, trebuia să mă străduiesc să nu mai fiu atât de neîndemânatică.

Beverley o bătu încurajator pe umeri.

– N-ai de ce să pui la inimă ce-ți spune Kevin. Felul în care se află camera lui e în mod constant motiv de ceartă între noi. Poate că acum va accepta, în sfârșit, să-i spăl cearșafurile.

– Acum vrei să devii infirmieră? o întrebă Sam. Nu mai vrei să fii astronaut?

Felul tandru și complice în care își tachina Sam fiica o înduioșă pe Beverley. Avea senzația că nu-i poate rezista acestui Sam.

– Poate că până la urmă am să mă fac medic. Ba chiar chirurg. Kevin mi-a arătat o carte pe care i-a dat-o medicul lui și în care sunt fotografii care explică pas cu pas cum se face greșa unui rinichi. Găsesc asta foarte pasionant.

De sus se auzi un zgomot de nemulțumire.

– Vine sau nu vine?

– Trebuie să mă grăbesc, spuse Beverley. Mișcările sale sunt limitate în timpul tratamentului. Vă deranjează dacă nu vă conduc la mașină?

– Deloc, o liniști Sam. Nu-ți face griji pentru noi. Pe mâine, la meci.

Holly îi zâmbi radioasă lui Beverley.

– Pe mâine. Eu, Kevin și cu dumneavoastră, vom fi ca o familie când ne vom uita la tata cum joacă, nu-i așa?

Beverley se simți prea stânjenită ca să spună ceva. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să-i lase impresia lui Sam că e îngăduitoare cu fantasmalele lui Holly. Luându-i pe amândoi de umeri, îi împinse spre ușă.

– De data asta, vă dau afară. Kevin o să fie foarte supărat pe mine.

Ca pentru a-i confirma spusele, Kevin țipă ca din gură de șarpe.

– E pentru astăzi sau pentru mâine?

– Vin imediat! strigă Beverley. Îți mulțumesc încă o dată pentru cină, Sam. Aveam într-adevăr nevoie să mă distrez în seara asta.

Sam se încruntă. Să nu fi însemnat sărutul lor nimic mai mult decât un mijloc de a-și schimba părerea? Se plecă la urechea lui Beverley pentru a nu fi auzit de fiica lui :

– Să te distrezi, așa deci? Puteai să spui ce aveai de spus mai devreme! Cred că, în asemenea condiții, ar fi mai bine să uităm că ne-am sărutat, nu-i așa?

Beverley roși. Nu trebuia să-i arate lui Sam cât de mult o rănea vorbindu-i astfel.

– Desigur. Doar n-ai crezut că... Ți-am spus ce fel de persoană sunt.

Furios că a primit totul cu atâta seninătate, Sam îi dădu drumul din strânsoare pentru a deschide ușa. O rafală de vânt rece intră pe hol.

– Pe mâine seară. La șapte jumătate. Să fii punctuală! spuse el, fără a se uita înapoi.

Beverley fu cât pe ce să arunce asupra lui o ploaie de injurii, dar se abținu, de dragul lui Holly. Motorul Jaguarului răcni în clipa în care Beverley trântea ușa cu toată puterea.

– Să fii punctuală! repetă ea, imitând vocea lui Sam.

Ce mai aroganță! Oricum, să fie liniștit, nu va mai fi nevoit să-i spună a doua oară să uite de sărutări. Uitase deja!

Capitolul 6

În răcoarea nopții, Beverley fu nevoită să recunoască: să-l uite pe Sam era mult mai greu decât crezuse. Se culcase încercând să alunge imaginea lui Sam din mintea ei, imagine care îi revenea cu încăpățănare. Și chiar dacă va reuși asta, trebuia cu orice preț să-și încrucișeze de cât mai puține ori drumurile cu el.

În zori, apariția lui Kevin puse capăt acestor gânduri negre.

— Intră!

Kevin se înfățișă ochilor ei cu bustul gol.

— Îmi e cu neputință să-mi găsesc tricoul cu Batman, Beverley. L-ai văzut pe undeva?

— Uită-te în dezastrul de sub patul tău! Aseară, când ți-am schimbat cearșafurile, era o dezordine de nedescris în camera ta. Așa-ți faci tu ordine în cameră?

– Nu e sub pat. L-ai dus la spălat?

Beverley scoase un suspin în care se putea ghici nerăbdarea.

– Cred că a sosit vremea să te ocupi tu însuși de propria ta lenjerie, Kevin. Nu-mi pot permite să angajez o menajeră. N-am timp nici pentru mine!

Kevin făcu un pas înapoi, ca și cum încerca să se distanțeze de proasta dispoziție a surorii sale.

– După ce mă voi opera, nu voi mai avea nevoie în permanență de tine, Beverley. Îmi voi găsi ceva de lucru, voi deveni independent. Dacă îți e atât de greu să ai grijă de mine când vii acasă, ar fi trebuit să mi-o spui!

Ce făcuse? Roasă de remușcări, Beverley se apropie imediat de el și-l luă cu tandrețe în brațe.

– O, Kevin! Nu-i deloc așa! Dimpotrivă, aș vrea să dispun de mai mult timp liber pe care să mi-l petrec alături de tine. Mă ierți? Îmi pare atât de rău că nu pot să-ți donez un rinichi...

– Te-ai fi căsătorit cu Anthony dacă n-aș fi fost bolnav?

Întrebarea fu pusă atât de direct și pe nepusă masă, încât lui Beverley îi pieri graiul.

– Știi că a venit la înmormântare după tine, pentru a te convinge să pleci cu el. V-am auzit! M-am întrebat adesea dacă ești la fel de supărată pe mine ca și el.

Lui Beverley nu-i venea să creadă ce aude. Îl subestimase pe Kevin. Își cântări fiecare vorbă înainte de a răspunde.

– De foarte mult timp, eu și Anthony nu mai aveam în comun decât munca. N-am fost niciodată pentru el nimic altceva decât... o distracție.

– Altfel spus, nu-l interesa decât felul în care arăți.

Cu mâinile-n șold, Beverley se uită cu atenție la fratele ei.

– Nu prea înțeleg cum de la o banală poveste despre un tricou de negăsit, am ajuns să vorbim despre iu..., despre mine! Zise ea în cele din urmă, roșind.

– Spune mai degrabă despre viața ta amoroasă, spuse cu nonșalanță Kevin, deschizând un sertar din dulapul surorii ei pentru a lua un tricou. Unul dintre prietenii mei a ajuns la concluzia că astăzi problema dintre bărbați și femei este că nu spun lucrurilor pe nume.

Când găsi un tricou pe gustul lui, se îmbracă, după care se îndreptă spre ușă. Odată ajuns în pragul ușii, se întoarse și-i zâmbi complice lui Beverley.

– Apropo, să știi că ai avut dreptate. Tricoul meu cu Batman pe el era sub pat. L-am pus în coșul de la baie. Îți promit că o voi ajuta mâine pe doamna Flemming să facă ordine în camera mea.

După ce spuse acestea, plecă râzând în hohote. Când își aminti de conversația pe care o avusese în ajun cu Sam, Beverley ridică din umeri. Acesta îi promisese că îi va vorbi lui Kevin despre dragoste și despre cum se concep copiii, dar după toate aparențele se ocupase altcineva de asta.

Brusc, o cuprinse râsul. La urma urmei, situația era mai degrabă comică. Cu inima ușoară, se ridică din pat. Simțea

nevoia de a vorbi cuiva despre neliniștea ei cu privire la grefa lui Kevin și despre dezamăgirea că nu-i poate dona un rinichi. În mod ciudat, prima persoană la care se gândi fu Sam. Ce rău îi părea că aseară nu se mărginise la o simplă conversație cu el. « Ai fi ratat un asemenea sărut? » îi spuse o voce apărută din adâncul ființei sale. Beverley preferă să nu răspundă la o asemenea întrebare.

După ce se îmbracă, se apropie de oglindă pentru a-și pune cerceii în urechi și pentru a vedea cum arată. Ce-ar fi dacă astăzi nu și-ar strânge părul? N-avea nici un rost să se mai întrebe de unde-i venea această idee. Complimentele lui Sam erau de vină. Imediat, luă o bentiță și-și făcu o coadă de cal. Se parfumă discret după urechi și la încheieturile mâinilor, după care se uită la ceas. Dacă nu se grăbea, nu va mai avea timp pentru cafea. Stinse lumina și ieși din cameră.

În aceeași clipă, se auzi soneria. Beverley se încruntă. Nu aștepta pe nimeni. Această vizită nu-i prevestea nimic bun. Să i se fi întâmplat ceva lui Kevin în drum spre școală? Cu inima cât un purice, se îndreptă alergând spre ușă și i se luă o piatră după inimă când îl recunoscă pe Sam. Avea tricoul și părul ude, era transpirat, de parcă ar fi alergat până-n vârful dealului pe ploaie.

— Sam! exclamă Beverley. Intră, te rog!

Când intră pe hol, aproape că se clătina datorită durerii atroce pe care-o resimțea între coaste. Această durere îl făcuse să se trezească în plină noapte și să se-ntrebe dacă nu cumva era vorba de o fractură.

– Bună... bună dimineța, murmură el, după ce-și regăsi cât de cât suflul.

Beverley se îmbrăcase foarte elegant, constată el. Era gata să se ducă la muncă. De fiecare dată când se întorcea așa, cu părul ciufulit și ud learcă, de la antrenamentul de dimineată, Joani țipa la el. Oare Beverley simțea același dezgust?

– N-aș vrea să întârzii din cauza mea, spuse el făcând un pas înapoi. Probabil că mi-a stat ceasul. Credeam că e mai devreme.

Beverley zâmbi, neștiind ce să răspundă. Ce vroia Sam de la ea?

– Tocmai îmi făceam o cafea. Vrei și tu? Dar, mai întâi, îți dau un prosop să te ștergi de transpirație.

Când Beverley trecu prin fața lui, cu ochii închiși, Sam trase adânc aer în piept : mirosea a caprifoi. Oare ce fel de lenjerie intimă purta? După tot ce-i spusese, nu era greu să-și imagineze...

– Nu te simți bine, Sam? Întrebă Beverley cu neliniște în glas. După cum arăți, s-ar zice că te doare ceva.

– Da, coastele. Ieri, am încasat câteva lovituri. Am vrut totuși să alerg în dimineța asta, deși poate c-ar fi fost mai bine să mă abțin.

– Cu alte cuvinte, viața unui sportiv profesionist nu-i chiar atât de ușoară, remarcă Beverley.

Dacă va continua să-i zâmbească așa, Sam va uita că venise cu gândul de a fi cât mai distant.

– Mai e valabilă invitația la cafea? întrebă el, după ce mai făcu un pas înapoi.

Lui Beverley îi dispăru zâmbetul de pe buze. După vreo zece minute, îi aducea o ceașcă de cafea lui Sam.

– Iartă-mă că te-am făcut să aștepti atâta.

Cu un prosop în jurul gâtului, Sam îi mulțumi, sprijinindu-se cu coatele de balustradă.

– Poate vrei să te așezi?

– Nici vorbă! Dacă m-aș așeza, aș înțepeni și nu m-aș mai putea întoarce acasă.

– Te duc eu cu mașina.

– Nu, mulțumesc. Sunt ud learcă. Ți-aș murdări bancheta.

Beverley ridică din umeri.

– Dă-mi prosopul, e deja ud. Îți aduc altul.

Văzând-o cum se apropie, Sam fu cât pe ce să verse cafeaua.

– Nu te apropia atât de mult, protestă el. Dacă am să vărs fără să vreau cafeaua pe tine?

– Oricum, nu vei strica parchetul. Părinții mei l-au refăcut înainte de a muri într-un accident.

– Holly mi-a spus ce s-a întâmplat. Pesemne că ai suferit foarte mult. Iar viața ta s-a schimbat brusc, într-un mod radical.

– Cel mai greu a fost să accept că i-am pierdut. Acum, îl am numai pe Kevin. A trebuit să învăț multe despre glomerulonefrită.

Sam făcu ochii mari.

– Despre ce vorbești? Pare ceva îngrozitor.

– Acesta e termenul tehnic pentru boala de care suferă.

Sam se uită gânditor la cafeaua pe care-o ținea în mână și păru dintr-o dată abătut.

– Aseară, am cam întrecut măsura amândoi. E de înțeles. Sunne îmi spusese că ai primit o veste proastă.

Beverley își puse ceașca pe măsuță, iar privirea i se pierdu în gol.

– Da, Kevin e dependent de dializa pe care-o face acasă. Ca să-l eliberez, speram că-i voi putea dona un rinichi. Din păcate, analizele au arătat că nu e posibil.

Suspînând adânc, își mușcă buzele pentru a nu izbucni în plâns. Sam își puse și el ceașca pe măsuță și se apropie de ea.

– Haide, curaj! Nu poți plânge pe umărul meu, pentru că ți-ai murdărit rochia. În schimb, te pot asculta. Care e alternativa?

Mișcată de compasiunea lui Sam, Beverley își întoarse privirea spre umerii săi largi. Nu i se mai păreau atât de uzi. Oare cum ar reacționa dacă și-ar așeza capul pe unul dintre ei? De multă vreme nu se mai bizuia decât pe ea însăși! Prea multă vreme, poate!

– Prefer să nu vorbesc despre asta.

Sam se crispă. Cu toate acestea, dădu aprobator din cap.

– De acord, să schimbăm subiectul. Spune-mi ce făceai la New York. Aveai și acolo un magazin de lenjerie feminină?

Beverley zâmbi.

– Nu. După absolvirea liceului, am găsit un loc la Luminaire. E o casă de modă specializată în lenjerie feminină.

Nu-i va spune mai multe. Nu dorea să dezvolte subiectul. Sam își spusese foarte clar părerea despre creațiile ei. Nu va mai cădea a doua oară în cursă.

– Mai târziu, mi-am creat propria linie. La început, «Lumină de Femeie » îi aparținea mamei mele, cu un alt nume. De când mă ocup de Kevin, am preluat afacerea. Suntem amândoi proprietarii magazinului, ca și ai casei. Când Kevin va împlini douăzeci și unu de ani, vom împărți moștenirea. În afară de asta, nu-mi mai fac alte planuri. Prefer să iau lucrurile așa cum vin.

Ridică din umeri.

– Asta e povestea mea. Acum e rândul tău să-ți spui povestea vieții.

Sam sorbi din cafea.

– Nu prea am ce să-ți spun. Știi aproape totul.

Beverley își umplu din nou ceașca cu cafea, întrebându-se dacă era înțelept să-i pună lui Sam întrebări cu privire la subiectul care-o interesa cel mai mult: fosta lui soție. Ar putea s-o întrebe pe Sunne, dar prefera să fie directă.

– Vorbește-mi despre mama lui Holly, Sam. Îmi place să cunosc povestea adolescentelor care asistă la reuniunile mele, pentru a le înțelege mai bine reacțiile.

«Excelent pretext! » își spusese în sinea ei.

Sam șovăi. Eșecul căsătoriei sale era un subiect pe care-l aborda întotdeauna cu multă reticență. Avea oare ceva să-și

reproșeze? Își respectase angajamentele, încercase să salveze aparențele, chiar și după ce Joani îl părăsise.

– Holly avea doi ani când mama ei ne-a părăsit, pentru a urma o corală la Las Vegas.

– De atât de mult timp?

– Da. N-a trecut bine anul, că ne-am trezit cu ea la ușă, fără o lețcaie și plângând în hohote. Din cauza lui Holly, nu m-a lăsat inima s-o dau afară.

– O, Sam, îmi pare atât de rău că ți-am trezit asemenea amintiri!

– N-ai de ce să-ți ceri scuze, îi spuse el pe un ton sec. Când Holly a împlinit șase ani, Joani a plecat din nou. De data asta, proprietarul unui club de noapte i-a promis că va face din ea o stea. De atunci, nu mai am nici o veste de la ea. Dar dac-ar mai avea nevoie de mine, nu i-aș trânti ușa-n nas.

Beverley își dădu seama că s-ar comporta așa de dragul fiicei sale. Bănuia că încă o mai iubea.

– Nu prea știu ce să spun, Sam.

– Nimic. Tot ce poți face e să n-o încurajezi pe Holly să devină sclava aparențelor, ca mama ei.

– Dacă o interesează felul în care arată, asta nu înseamnă că va ateriza pe o scenă! La vârsta ei, vrei mai degrabă să te diferențiezi de părinți, nu să-i imiți.

Sam își goli ceașca dintr-o înghițitură și o așeză pe masă. Părea foarte iritat.

– Să nu te amesteci în relația mea cu Holly! Ne înțelegem foarte bine. Nu inventa probleme acolo unde nu există!

Beverley se rățoi la el.

– Credeam că doreai să-ți dau un sfat. M-am înșelat. De ce-ai mai venit aici?

– Nu mai are nici o importanță, acum. N-aș vrea să te mai rețin. Ai de lucru.

După ce spuse acestea, ieși din cameră. Prea uluită de reacția lui, Beverley avu nevoie de ceva timp să se dezmeticească. După câteva secunde, alergă după Sam și-i strigă :

– Cine te crezi? Nu cunosc pe nimeni atât de ciudat ca tine!

Trânti și ea ușa, mândră că a avut ultimul cuvânt. Oare de ce nu-i era la fel de ușor să închidă și ușa sufletului ei?

*
* *

În clipa în care Kevin și fetele se întoarseră, după-amiază, foarte încântați că vor asista la meciul de hochei al lui Sam, Beverley căuta cu disperare un motiv pentru a rămâne acasă. Dacă n-ar fi fost vorba decât de ea, i-ar fi spus pur și simplu lui Sam că... Nu, ar fi fost foarte nepoliticos din partea ei.

– V-ați supăra dacă am lăsa-o pe altă dată, copii? sugera ea. Am avut o zi epuizantă.

Trei perechi de ochi strălucitori o priviră din creștet până-n tălpi cu stupefacție. Apoi, toți trei își exprimară indignarea. Beverley își lăsa mâinile în jos, cu vinovăție.

— Bine, bine! Duceți-vă în mașină.

Cu moartea în suflet, se duse să ia cheile mașinii. Nu mult după aceea, era la volan, în mijlocul a trei adolescenți vorbăreți.

— Nu prea ți-am auzit vocea, Beverley, spuse Kevin după vreo zece minute.

Holly și Stacy își încrucișară privirile în retrovizor cu cea a lui Beverley și pentru prima oară de la plecare, tăcură. Lui Beverley îi păru rău că lipsa ei de bună dispoziție era atât de evidentă.

— Trebuie să fiu foarte atentă cum șofez, pentru că se circulă foarte prost. De-asta nu-mi place să merg în oraș seara.

— Oricum, nu ieși niciodată în oraș, glumi Kevin. La următoarea răscruce, o faci la stânga.

— Și când să ies? Între miezul nopții și ora trei dimineata? Și cum de cunoști atât de bine împrejurimile?

— Cu tata, mergeam adesea la meciuri.

Beverley rămase mută. Faptul că era furioasă pe Sam nu-i dădea dreptul să se comporte astfel cu fratele și cu prietenele ei.

— În după amiaza asta, am vorbit la școală despre omul primitiv, reluă Kevin.

– Te-ai procopsit, Kevin, îi replică Beverley. Am să-ți arăt eu cât de primitivă poate fi o femeie, dacă nu-mi arăți unde să parchez.

– Dar n-ai ochi să vezi? Chiar aici e un loc. Ce de lume! Sunt bucuros că Sam ne-a dat locuri. Altminteri, n-am mai fi putut să ieșim.

Când ajunseră la ghișeu, Beverley aproape că uită cât de supărată era pe Sam. La vederea invitațiilor semnate de Samurai, fură imediat conduși în primul rând. La difuzoare se auzeau cântece ritmate, iar o mașină specială refăcea gheața înaintea meciului.

Kevin arată cu degetul o echipă de arbitri care verificau porțile, iar Beverley fu cuprinsă, fără voia ei, de emoția așteptării. Deveni mai relaxată, hotărâtă să uite pentru câteva ore de griji. Era pentru prima dată când asista la un meci! Rudele altor jucători o recunoscuseră pe Holly și veniră să-i vorbească. Tânăra îi prezentă prietenilor ei. De multă vreme, Beverley nu-l mai văzuse pe Kevin atât de emoționat și de fericit.

– Echipa din Vancouver a sosit cu autocarul în după-amiaza asta, îi explică el surorii sale, întinzându-i programul.

Beverley se uită cu atenție la fotografiile jucătorilor și citi ce se spunea despre ei. Constată cu uimire că majoritatea dintre ei nu împliniseră douăzeci și cinci de ani. Tatăl lui Holly nu era cel mai vârstnic : un membru al echipei din Vancouver avea cu câteva luni mai mult decât el. Oricum,

dintre toți, Sam era cel mai chipeș, dar nu va recunoaște niciodată asta. Holly s-ar grăbi să-l informeze pe tatăl ei, Kevin ar lua-o peste picior, iar Stacy i-ar spune totul lui Sunne.

Muzica se opri brusc, iar Beverley ridică privirea. Echipa din Vancouver fu întâminată cu urale de mulțime. Membrii săi aveau costume colorate și se opriră în centrul terenului. Crainicul sălii anunță numele fiecărui jucător în uralele suporterilor echipei. După aceea, își făcură apariția cei ai echipei Mets. Uralele suporterilor acestei echipe fură mai puternice decât cele ale echipei adverse.

Când mulțimea se mai liniști, Beverley își dădu seama că fiecare dintre jucătorii din Mets purta, în locul crosei de hochei, câte un trandafir delicat. Luminile se stinseră și deasupra sălii se lăsă o tăcere de mormânt. După aceea, proiectoarele fură așezate asupra anumitor spectatoare din primul rând, cărora jucătorii echipei Mets le oferiră câte un trandafir.

Lui Beverley îi fu foarte greu să-l recunoască pe Sam în costumul de hochei. Avea doi trandafiri în mână. Lui Beverley începu să-i bată inima cu putere, ca unei puștoaice, iar obrajii i se împurpurară.

Fără a părea să-i remarce prezența, Sam îi aruncă o primă floare lui Holly și o a doua lui Stacy. Privindu-l cum se îndepărtează cu spatele, lui Beverley îi fu teamă că va cădea.

Sam se duse și luă un alt trandafir din mijlocul terenului și-și atinse obrazul cu el. Fanii săi urlau și, ca mai toate femeile din sală, Beverley era curioasă să vadă cui îi va oferi

floarea. Nu-și făcea iluzia c-ar putea fi ea. Nu se despărțiseră în termenii cei mai buni. Totuși, dacă Sam ar alege-o, i s-ar umple sufletul de bucurie!

Deodată, antrenorul lui Sam îi făcu semn să se apropie. Sam dădu din cap a dezaprobare. Un val de murmur traversă sala.

Kevin o trase pe sora lui de mânecă.

– Ia uită-te puțin acolo, îi șopti el la ureche.

Îi arătă cu degetul un bărbat și o femeie care se ridicaseră, în primul rând, la o distanță de câteva scaune de ei.

– E superbă, nu-i așa? strigă Kevin cu admirație.

E de o frumusețe răpitoare, cu părul ca văpaia, recunosc Beverly în sinea ei. Desigur, machiajul era cam strident, după gustul ei, ca și rochia strălucitoare din mătase. Dar femeia le purta cu un asemenea firesc încât stridența trecea pe planul doi. Haina de leopard o făcea de temut.

Cel care o însoțea pe frumoasa spectatoare, un omuleț pântecos și chel, era și el foarte elegant îmbrăcat. Avea pe fiecare deget câte un inel cu sigiliu și-și ridica bărbia cu mândrie și autoritate, ca pentru a compensa faptul că era scund.

Beverley nu le-ar mai fi acordat atenție, dacă n-ar fi surprins figura lui Sam în timp ce se apropia de peretele de plexiglas, cu trandafirul roșu în mână. Văzând-o pe splendida roșcată apropiindu-se de el și îmbrățișându-l, Beverly rămase fără respirație. Femeia îi luă trandafirul din mână cu afectare și-l sărută tandru pe buze.

Beverley făcu tot ce putu pentru a-și ascunde tulburarea. Dar cum să facă să nu mai audă strigătele și urletele dezlănțuite ale fanilor Samuraiului? Începură toți să dea din picioare, cerând un al doilea sărut.

Apoi, dintr-o dată se făcu din nou liniște. Țeapănă, Beverley îi văzu pe cei doi cum îl însoțesc pe Sam în mijlocul gheții, la antrenorul lui. Fără a-și da prea bine seama de ce, înțelese că bucuria acelei zile și a celor ce vor veni îi fusese luată.

– Cine-o fi? murmură Kevin.

– Habar n-am! Dar doamna Leopard se pare că-l cunoaște bine pe Sam.

– Iar asta nu prea-i convine lui Sam, după părerea mea, observă Kevin.

Beverley se întoarse aproape instantaneu spre Holly, de parcă ar fi simțit că răspunsul se afla la ea. Nedezlipită de pe scaunul ei, Holly de-abia mai respira.

– Holly? spuse ea.

Pentru că adolescența continua să privească drept în față, Beverley o luă de mână.

– Ce se-ntâmplă?

Buzele lui Holly prinseră a tremura. Se aruncă la gâtul lui Beverley și îi șopti :

– Femeia aceea, care a luat trandafirul de la tata... seamănă foarte mult cu o fotografie a mamei mele, pe care-o avem acasă. N-are cum să fie ea, nu-i așa, Beverley? N-are cum să fie mama mea!

Capitolul 7

Beverley își ținu răsuflarea atât de mult timp, încât avu senzația că se sufocă. Holly se înșela. O mamă, chiar și nedemnă să poarte acest titlu, nu putea să-și ignore fiica într-un asemenea mod. Ca prin vis, Beverley îl auzi pe prezentator invitând pe toată lumea să se ridice pentru intonarea imnului național.

Când se făcu tăcere, Beverley își veni în fire și-și îndreptă privirea spre roșcată și spre cel care o însoțea. Vorbeau cu antrenorul echipei Mets ca unui vechi prieten. Puțin mai departe de ei, Sam părea... Lui Beverley îi era peste putință să spună cum arăta.

– Nu-ți face griji, Holly. Totul va fi bine, îi șopti ea la ureche. Dacă tatăl tău aștepta vizita mamei tale, ți-ar fi spus.

Dar nimic nu era mai puțin sigur decât asta. Antrenorul părea că e în stare de orice în fața oaspeților săi neașteptați. Iar femeia mângâia floarea, fără a-l slăbi pe Sam din ochi.

Ceva mai liniștită, Holly strânse mâna lui Beverley și nu-i mai dădu drumul. În acea clipă, Beverley își încrucișă privirea cu cea a lui Sam. Se uită adânc în ochii lui, dar fu nevoită să-și plece privirea, năucită de îndoiala și de nesiguranța acestuia.

Meciul începu. Beverley și Holly nu-l urmăreau decât din când în când. Din fericire, Kevin nu păru să remarce nimic din tulburarea lor. La fel stăteau lucrurile și cu Stacy. După prima repriză, scorul era egal. Beverley se uita pentru a nu știu câta oară cu coada ochiului la doamna Leopard, din ce în ce mai convinsă că era vorba despre fosta soție a lui Sam. Ce însemna întoarcerea ei pentru Sam? Sau pentru Holly? Dar pentru ea? Presimțea că se vor petrece lucruri grave. De fapt, era mai mult decât sigură de asta.

– Vă e sete? întrebă Kevin.

Stacy se ridică imediat.

– Merg cu tine. Vii și tu, Holly?

Aceasta clătină din cap, iar Beverley răspunse în locul ei.

– Am impresia că ne pregătește ceva. Aduceți-i o coca.

După ce plecară Kevin și Stacy, Beverley se întoarse spre Holly.

– Poate că te înșeli. Fotografia mamei tale nu e foarte recentă.

Dar Beverley vorbea fără convingere. O asemenea femeie nu putea fi uitată atât de ușor. Și apoi, de ce i-ar fi făcut ochi dulci lui Sam?

Holly tăcea, făcându-se din ce în ce mai mică. Beverley era atât de supărată pe Sam, încât l-ar fi scuturat ca pe un pom. Chiar atât de nemilos să fie?

La puțin timp după reluarea meciului, Beverley primi un mesaj de la Sam. Îi explica, pe scurt, că ar fi dorit să-i invite la restaurant după terminarea meciului, dar că intervenise ceva neașteptat, iar lucrul acesta nu mai era cu putință. Oare Beverley putea s-o lase pe Holly la familia Evans?

Beverley împături biletul și-l puse în buzunar, înainte de a-i comunica mesajul primit de la Sam lui Holly. Aceasta spuse:

– Mă neliniștește tata! Joacă prost în seara asta. Simt că se întâmplă ceva.

Beverley se simți cuprinsă de furie, gândindu-se că Sam habar n-avea cât de mult suferea fiica lui. Din fericire, bucuria lui Kevin compensa consternarea celor două.

– Meciul a fost super, spuse el în timp ce se urca în mașină.

– Super? Tatăl meu a stat mai mult de jumătate din meci în defensivă.

– Uiti că echipa Samuraiului de-abia s-a format.

Holly se întoarse spre Beverley.

– A spus măcar de ce nu poate veni cu noi în seara asta?

– Din păcate, nu! răspunse aceasta în timp ce râsucea cheia în mașină.

– În orice caz, reluă Kevin cu o sclipire în privire, tatăl tău e cel mai bun. Un adevărat artist!

– Un artist? strigă Stacy, strâmbând din nas. Eu cred că sportul ăsta e foarte violent.

– Asta pentru că ești o încuiată la minte! se indignă Kevin.

– Ajunge! încercă să-i potolească Beverley. Ce-ar fi să vorbim despre altceva? Echipa Mets a pierdut. N-are nici un rost să răsucim cuțitul în rană.

Dar Kevin se încapătănă și continuă:

– Nu mi-ai spus că echipa are un nou proprietar, Holly. La pauză, numai despre asta se vorbea. Doar nu crezi că noul proprietar e bărbatul acela pleșuv care o însoțea pe femeia aceea frumoasă?

Deloc interesată de subiect, Holly se mulțumi să ridice din umeri, iar Beverley profită de acest moment pentru a aduce vorba despre altceva.

– Holly, era stabilit să stai peste noapte la Stacy?

– Habar n-am! De fiecare dată când trebuie să mă duc a doua zi la școală, tata vrea să dorm acasă. Nu mai înțeleg nimic.

În schimb, Beverley înțelegea foarte bine. Putea să pună prinsoare că Sam va rămâne treaz peste noapte. Ba mai mult, va avea parte de o companie frumoasă.

– Oricum, îți mulțumesc, Beverley, spuse Stacy. E nostim să mai ieși în oraș și cu altcineva, în afară de proprii părinți. M-am distrat de minune.

– Și eu îți mulțumesc, spuse și Holly, fără prea multă convingere.

– Pentru puțin, spuse Beverley, ridicând din umeri.

Când mașina se opri în fața casei lui Stacy, Sunne le făcu semn cu mâna de la geam. Stacy se duse repede la ea pentru a-i povesti cum au petrecut. Beverley și Holly își luau rămas-bun.

– În mod sigur, tata va trece mâine pe la magazin, spuse Holly. Pleacă în cantonament cu echipa mâine și n-a adus încă adeverința semnată.

Din ce în ce mai abătută, Holly se întoarse spre Kevin și-i spuse :

– Pe mâine, la ora de algebră!

Lui Beverley nu-i pica deloc bine că va trebui să dea iar ochii cu Sam. Holly se îndepărtase deja când îi veni în minte o soluție și mai bună. Se aplecă imediat deasupra geamului și zise:

– De fapt, Holly, poți să-i spui tatălui tău că-i poate lăsa formularul semnat lui Sunne.

Dar Holly intră în casă fără să se întoarcă și Beverley trase concluzia că nu o auzise.

– Hei, Beverley! Sunt obosit, se plânse Kevin. Mergem acasă?

– Iartă-mă, dragule! îi spuse ea pornind mașina. E adevărat că pentru tine e târziu. Păcat! O să-i telefoniez mâine dimineață lui Sunne. Poate rezolvă ea problema cu Sam. Îl va scuti de un drum până la noi.

– Mă întreb cât va sta plecat, zise Kevin, încercând să-și înăbușe un căscat. Știai că au un jacuzzi pe șlep? Sam spune că, dacă doctorul îmi dă voie, pot să mă duc să văd cum e.

Pe Beverley nu o lăsa inima să-i spună că, dacă femeia îmbrăcată cu haină de leopard e fosta lui soție, se vor schimba multe lucruri. Și nu prea avea de ce să-și facă astfel de planuri.

A doua zi dimineată, Beverley se trezi foarte agitată. Ceasul sunase de mult. Ducându-se să-l vadă pe Kevin, îl găsi întins în pat, cu febră și cu privirea tulbură. Beverley știa că starea lui se datora faptului că rămăsese treaz până târziu în noapte, dar se simțea totuși vinovată. Doctorul Low o prevenise : pentru Kevin, un efort cât de mic putea avea consecințe nefaste. De ce Dumnezeu nu fusese mai fermă și nu refuzase această ieșire în oraș?

– Astăzi nu te duci la școală, spuse ea după ce-i luă temperatura. Mă duc să-l sun pe medic să-mi spună ce antibiotic să-ți dau. După câte știu, nu mai avem nici unul în casă. Îți voi cumpăra în pauza de masă.

Kevin îngăimă ceva.

– Ai putea să-i telefonezi lui Holly pentru a o ruga să-mi aducă și mie temele pentru mâine?

– De ce pe Holly? De obicei, Stacy se ocupă de toate astea.

– Da, dar am mai multă încredere în Holly. Notițele ei sunt mai clare, iar ea nu strâmbă din nas din orice.

– Bine, am să încerc să-i transmit lui Holly rugămintea ta, înainte ca Sunne să le ducă la școală. Dar tatăl ei pleacă în cantonament azi și poate că au alt program pentru diseară.

– Am să aflu dacă-i așa!

Beverley nu dorea deloc să încurajeze prietenia dintre Kevin și Holly pentru că nu voia să mai aibă de-a face cu tatăl acesteia. Aprobă, deci, fără tragere de inimă.

– Cum vrei! Am s-o sun după ce îi voi vorbi doctorului Low.

Nici nu apucă să pună bine mâna pe telefon, că acesta și începu să sune.

– Sper să nu fie doamna Flemming, să-mi spună că nu poate veni astăzi, spuse ea ridicând receptorul cu un suspin. Alo?

– Beverley? Sam la telefon. Nu te-am trezit, nu-i așa?

Beverley deveni dintr-o dată foarte încordată.

– Nu, de obicei mă trezesc dis-de-dimineată. Tu, în schimb, cum se face că te-ai trezit atât de devreme, după meciul de aseară? Totul e în regulă?

Ce să-i răspundă? se întrebă Sam. Că avea dureri groaznice la spate? Că se gândise la ea toată noaptea și de aceea nu putuse să doarmă? Se simțea oare contrariată că nu primise un trandafir aseară, așa cum se simțea el pentru că nu reușise să i-l ofere? Oare din această pricină era atât de distantă cu el, sau totul nu era decât o plăsmuire a minții lui?

– Rămăsese să mergem să mâncăm hamburgeri după meci, dar Doug Lovell m-a lovit atât de rău, încât medicul a

fost nevoit să mă panseze. După terminarea acestei operații, era deja foarte târziu pentru copii. Dar, chiar dacă nu s-ar fi întâmplat asta, tot n-aș fi putut veni, adăugă el, șovăind în mod voit.

Beverley crezu că e mai nimerit să nu pună nici o întrebare.

– Aș vrea să luăm masa împreună în seara asta, reluă Sam. Doresc să-mi iau revanșa pentru ce s-a întâmplat aseară.

– Nu e cu putință, Sam. Kevin e bolnav.

– E Samuraiul? întrebă Kevin, uitând brusc de febră. Spune-i că mi-a plăcut felul în care a jucat.

– Sper că nu s-a îmbolnăvit tocmai aseară, se plânse Sam. Dacă vrei, vă aduc ceva de mâncare.

Beverley schimbă subiectul.

– N-am timp să stau acum de vorbă, Sam. Doamna Flemming bate la ușă, iar eu sunt deja în întârziere. Trebuie să iau legătura și cu Holly pentru a o ruga să treacă pe la Kevin după ce iese de la școală pentru a-i lăsa și lui temele.

– Te duci degeaba. Am adus-o pe Holly acasă pe la miezul nopții. Am să-i transmit rugămintea lui Kevin. Cum rămâne cu prânzul?

– Ești foarte drăguț, dar la prânz trebuie să mă duc la laborator.

– Dacă te pot ajuta cu ceva, sună-mă!

Felul deschis în care-i vorbi o emoționă pe Beverley, care pentru o clipă nu mai știe ce să spună.

– Alo, mai ești pe fir? întrebă el cu uimire în glas.

– Dai dovadă de foarte multă mărinimie, Sam. Dar astăzi pleci, iar eu n-aș vrea pentru nimic în lume să întârzii din cauza mea. Acum, sunt nevoită să închid. Încă o dată, îți mulțumesc pentru seara petrecută împreună.

Sam puse receptorul în furcă agale, înțelegând că nu avea nici un rost să mai insiste. În mod sigur, Beverley era supărată pe el din pricina trandafirului. Nu înțelesese că și el era la fel de contrariat ca și ea? Cu greu se abținu să nu spună câteva cuvinte fără perdea la adresa lui Joani, pentru că apăruse iar în viața lui ca din senin. Ultima cucerire a fostei lui soții și-a manifestat subit dorința de a cumpăra o echipă de hochei. Iar Joani era probabil în al nouălea cer că o cumpărase tocmai pe cea la care juca el.

Sam își aruncă privirea asupra lui Holly care mânca liniștită în bucătărie. În acea dimineață, Sam îi vorbise mai bine de o oră despre Joani. Holly n-a spus nimic, mulțumindu-se să încuviințeze din cap din când în când. Oare la ce se mai puteau aștepta din partea lui Joani?

Se făcuse deja unsprezece, iar Beverley nu găsisese pe nimeni care să-i țină locul cât timp va lipsi. Din magazin, auzi soneria. « Fir-ar să fie! » murmură ea. Un client! Tocmai acum când se pregătea să închidă. Doctorul Low fusese cât se poate de clar: avea nevoie de testele de laborator înainte de miezul zilei.

– Puteți să vă uitați, sosesc imediat! strigă ea.

– Parc-ar fi o reluare a scenei din prima zi.

Beverley ar fi recunoscut această voce dintr-o mie.

– Sam! exclamă ea.

– Pari copleșită!

– N-am găsit pe nimeni care să-mi țină locul o oră. Va trebui să închid.

– Ți-aș ține eu locul, dar nu mă pricep deloc la lenjeria intimă feminină.

Beverley păru că se îndoiește de asta.

– Rămâne de văzut!

– Din punct de vedere comercial, dacă înțeleg eu bine! o tachină Sam.

– Bine, am înțeles, spuse Beverley, dând semne de nerăbdare. Îmi pare rău, dar timpul trece, iar eu mă văd nevoită să te dau afară. Sau poate vrei să cumperi ceva?

– Dac-ai vinde cămăși din lână cu mâneci lungi, aș fi luat una pentru mama, glumi el, apropiindu-se și mai mult de ea. Nu peste mult timp e ziua ei.

Beverley își ridică privirea.

– Le plâng pe femeile care trăiesc în jurul tău.

Pentru o clipă, i se păru că vede în privirea lui Sam o sclipire. Apoi, îl luă de braț și-l conduse spre ieșire.

– Gata cu gluma. Am să te duc la destinație. Vom profita de acest timp pentru a sta de vorbă. Vreau să-ți spun câteva lucruri despre Holly.

Beverley vru să-l refuze, dar renunță când Sam rosti numele lui Holly. Un bărbat care săruta atât de bine nu va rămâne mult timp burlac. Rușinată de ceea ce-i trecea prin minte, roși.

– Bine, dar trebuie să dau mai întâi pe acasă. Își spun de pe acum că n-am timp pentru masă. De acord?

– La ordinele tale, căpitane!

Zâmbi, în timp ce-i ținea ușa deschisă lui Beverley, care-și căuta cheile. Ceața de dimineață se transformase în ploaie mărunță și fură nevoiți să alerge până la mașină.

Pe drum, Beverley i se adresă lui Sam :

– Treci direct la subiect, Sam. N-am vreme de pierdut.

– Bine. Mai întâi, trebuie să știi că voi lipsi trei săptămâni, iar Holly va sta la familia Evans în această perioadă. Mi-ar plăcea să știu că vine să-ți dea o mână de ajutor la magazin, după ce iese de la școală. Poate aranja marfa în vitrină, deschide pachetele sau șterge praful. Tu alegi. Îți voi da, în schimb, o sumă de bani.

Cu buzele întredeschise, Beverley îl măsură din priviri.

– Sam, în mod legal nu are voie să muncească. Trebuie să fi împlinit cincisprezece ani pentru așa ceva.

– De fapt, e vorba mai degrabă de baby-sitting, de vreme ce eu te plătesc. Nu mi-ai spus tu că lui Holly i-ar plăcea să facă schițe? Și că ți-ai lua pe cineva la magazin, dacă ți-ai permite?

Sam opri mașina în fața casei lui Beverley. Aceasta își desfăcu centura de siguranță și se dădu jos din mașină.

– Așa e! Dar asta nu rezolvă problema lui Holly. Trebuie să mă grăbesc. Mai vorbim despre asta când mă întorc.

– Ai dreptate. Du-te! Altminteri, o să te uzi până la piele.

În timp ce se îndepărta, Sam se întreabă dacă va avea vreodată curajul să-l întrebe pe Sam despre doamna Leopard. Își dorea foarte mult să știe dacă e vorba despre mama lui Holly. Dar nimic nu-i dădea dreptul să-i pună astfel de întrebări lui Sam, își zise în sinea ei, închizând ușa de la intrare.

În pofida hotărârii luate, nici nu apucă bine să-i arate lui Sam adresa la care trebuia să ajungă, că se și pomeni spunând:

– Roșcata aceea superbă căreia i-ai dat trandafirul aseară e fosta ta soție, nu-i așa?

Sam frână brusc. Cineva claxonă cu furie în urma lui. După ce trecu peste acest moment de panică, porniră din nou la drum.

– Mai întâi, trebuie să-ți spun că nu i-am dat eu trandafirul, ci ea l-a luat. Nu știu cum ai aflat că e vorba de Joani, dar sosirea ei în oraș nu-mi schimbă cu nimic planurile.

Avu curajul să se întoarcă și s-o privească pe Beverley în ochi.

– Joani nu e interesată decât de mine, nu și de fiica ei. Holly ține mult la tine, Beverley. Vorbește peste tot de tine. Mi-ar plăcea să petreacă mai mult timp prin preajma ta. Are nevoie să se identifice cu femei echilibrate, femei cu valori solide.

Lui Beverley i se tăie răsuflarea. Sam tăcea de ceva timp când își dădu seama că ajunseseră la prima destinație. Își recăpătă cumpătul cât putu de repede.

– Îți propun să reluăm această discuție în drumul spre farmacie, declară ea, prea fericită că pleacă de lângă el.

Când se întoarse la mașină cu rețeta în mână, Sam o întâmpină cu zâmbetul pe buze. Un miros îmbietor de friptură de pui și de cartofi prăjiți se răspândise în mașină, iar asta îi trezi lui Beverley amintiri frumoase. Își aminti duminicile petrecute în familie pe când era copilă și pentru o clipă emoția care o cuprinse fu atât de mare, încât aproape că o podidiră lacrimile. În timp ce o aștepta, Sam avusese inspirația să treacă pe la un restaurant și să ia ceva de mâncare. Stăpânindu-și cât putu de bine tulburarea, încercă să lege câteva cuvinte.

– Sam... începu ea, cu reproș în glas.

– Înainte de a spune ceva, te anunț că nu-ți vei pierde timpul. Îmi pare rău, dar aromele ademenitoare care plutesc peste tot au devenit o adevărată tortură.

Simțind că a fost iertat, Sam porni mașina.

– Să știi că trebuie să te hrănești. Dacă ții regim, greșești.

Arătându-i lui Sam adresa farmaciei, Beverley se întreabă dacă nu-i făcuse indirect un compliment cu privire la siluetă. Neștiind ce să-i răspundă, deschise pachetul și scoase două șervețele. Unul i-l dădu lui, pe celălalt îl păstră pentru sine.

– Știam eu că n-ai să rezști, o tachină el, parcând mașina puțin mai departe de adresa indicată. Dă-mi mie rețeta să o duc. În timp ce o pregătesc, noi luăm prânzul.

Când se întoarse, Sam păru nedumerit.

– Farmacistul ținea morțiș să știe cine eram și de ce venisem cu rețeta în locul tău. Ce indiscreție!

– Aici toată lumea cunoaște pe toată lumea. Sper că i-ai explicat că nu suntem decât prieteni. Nu mi-ar plăcea să se bârfească pe seama noastră.

– De ce? Cred c-ar fi trebuit să-ți pun această întrebare mai demult: Există cineva în viața ta?

Beverley își simți inima bătând cu putere.

– Nu.

– De necrezut. Pesemne că bărbații de pe-aici sunt cu toții legați la ochi.

Se uită să vadă cât e ceasul.

– Cred că e gata.

– Mă duc eu. Completez un cec. Îmi vei înapoia banii după aceea. Vreau să termin de mâncat înainte de a porni din nou la drum. Ne-am înțeles?

Beverley roși.

– Cei din familia Powell nu acceptă pomană.

– Voi scădea această sumă din banii pe care trebuie să ți-i dau pentru Holly.

După ce-i duse medicamentul lui Kevin, Sam o conducea pe Beverley la magazin.

– O voi suna pe Holly în fiecare după-amiază pe la ora cinci, spuse Sam. Dacă aștept până la terminarea meciului, s-ar putea să n-o mai găsesc trează. Iar tu mi-ai putea spune dacă lucrurile merg bine. Dacă ești de acord, evident.

Beverley scoase o carte de vizită din geantă și i-o întinse.

– Sunt de acord. Holly și cu mine ne înțelegem foarte bine.

– «Lumină de femeie», murmură Sam, citind de pe cartea de vizită. N-am nici un interes s-o las prin vestiar, dacă vreau să nu fii asaltată de telefoane.

Cu un zâmbet în colțul gurii, Beverley ridică din umeri și deschise ușa mașinii.

– Ți mulțumesc pentru că ai mers cu mine, Sam. Călătorie plăcută!

În timp ce se pregătea să coboare din mașină, Beverley simți cum Sam îi pune mâna în jurul gâtului..

– De două zile visez că te sărut, șopti el, apropiindu-se din ce în ce mai mult de Beverley.

Luată prin surprindere, aceasta se lăsă dusă de emoția momentului. Când buzele lui Sam le atinseră ușor pe ale sale, înțelese că așteptarea acestui sărut o făcuse să rămână trează o bună parte din noapte. Apoi, se întrebă cum de Joani putuse să părăsească un astfel de bărbat. În cele din urmă, nu se mai gândi la nimic, abandonându-se acestui sărut pătimaș.

Acest moment nu se prelungi prea mult, deoarece se auzi un claxon în urma lor. Dintr-o săritură, fiecare își reluă

poziția firească. Erau atât de tulburați, încât aveau senzația că inima le sărea din piept.

– Sam, eu...

Își mușcă buzele, ca pentru a-și ascunde neliniștea care o năpădea.

– O, Doamne! Beverley, nu face asta, o rugă el, atingându-i ușor buzele cu vârful degetului mare.

Punându-și mâinile pe volan, ca pentru a nu fi din nou ispitit s-o sărute pe Beverley, o auzi cum își ia geanta și coboară din mașină.

– Crede-mă, n-am plănuit absolut nimic, se scuza el.

O rafală de vânt închise ușa mașinii în urma ei.

– Eu... aventurile nu sunt stilul meu, spuse ea cu gravitate. Sunt o persoană cu responsabilități.

Aceste vorbe îl făcură pe Sam să-și piardă cumpătul.

– Chiar așa? După câte știu, nu ți-am cerut nimic. Și, dacă nu știai, lucru de care mă-ndoiesc, nu sunt în trecere. Am cumpărat un apartament, pentru că vreau să rămân.

Se măsurară din priviri până ce apărură o mașină și opri în fața magazinului. Din ea ieșiră patru femei vesele.

– Am niște cliente, Sam. Trebuie să plec.

– Un ultim lucru, Beverley! Mă întorc peste trei săptămâni. Atunci te voi invita la restaurant să luăm cina. Vom avea timp să clarificăm lucrurile. Nu poți nega atracția care există între noi, după cum nici eu n-o fac. Pe curând, Beverley!

Tânăra femeie urmări din priviri mașina care se îndepărta. După aceea, își salută clientele. Toate patru o bombardară cu întrebări. Cine era bărbatul acela seducător?

– Un vechi prieten al lui Paul Evans, pe care-l puteți întâlni la petrecerea de Halloween. Înainte de a răspândi fel de fel de zvonuri pe seama noastră, vă spun și vouă ce i-am spus și lui Sunne : n-am timp de pierdut cu aventurile. Fiica lui Sam Court este o prietenă de-a lui Kevin. Asta-i tot. Ne-am înțeles?

– Desigur, Beverley! exclamă ele în cor, zâmbindu-și cu subînțeles.

Beverley scrâșni din dinți. Slavă Domnului că Sam va fi plecat pentru o perioadă de timp din oraș.

Capitolul 8

Sam bătu de trei ori în ușa deschisă și intră în încăpere.

— Covington? Am venit să te rog să-mi împrumuți și mie telefonul. E atâta vacarm în sala de oaspeți că nici măcar tonul nu-l aud.

Antrenorul clătină din cap, privindu-l pe Sam cu insistență.

— Ai probleme acasă? Săptămâna asta, ai stat toată săptămâna cu receptorul la ureche.

— Nu, nici vorbă. Pur și simplu îi telefonez fiicei mele o dată pe zi pentru a mă asigura că totul e în regulă. Vă voi plăti contravaloarea acestor telefoane, dacă asta vă macină.

Sam nu se afla în cele mai bune raporturi cu antrenorul. Nu era un secret pentru nimeni că acesta din urmă nu-și dorea decât jucători tineri și agresivi pentru echipă. Sam se simțea în plus, dar nu-i păsa de asta. Până una alta, era nevoit să lucreze sub conducerea acestui

domn. Se va mai gândi dacă va mai juca pentru această echipă după terminarea contractului sau va renunța.

– Fiicei tale, zici? Măi să fie! spuse Covington cu năduf, părăsind încăperea fără prea multă tragere de inimă. Ai grijă să nu stai o veșnicie. Îți amintesc de meciul care urmează. Și, fiindcă tot veni vorba, a sunat noul proprietar adineauri. Vrea fotografii pentru presă și te-a ales pe tine.

Iată că problemele începuseră deja, își spuse Sam, scoțând un suspin.

– Mi se pare că v-am spus că nu doresc să-i întâlnesc pe acei oameni. Adresați-vă lui Roger.

Covington dădu semne de nerăbdare.

– Îmi pare rău, dar pe tine dorește să te vadă în compania noii sale cuceriri. Se pare că o cunoști foarte bine, nu-i așa? O asemenea propunere nu se refuză.

– Eu o refuz. Acum, vă rog să părăsiți încăperea. Acest telefon e privat.

Antrenorul se încruntă.

– Dac-aș fi în locul tău, Court, m-aș comporta altfel. Nimeni nu e de neînlocuit. Iar proprietarul nu vrea să fie contrazis. Îți dau un sfat : gândește-te bine înainte de a face sau de a spune ceva.

După ce spuse acestea, ieși trântind ușa după el.

În clipa aceea, Sam ar fi lăsat totul baltă fără nici un regret. Dar nu putea să acționeze sub impulsul momentului. Trebuia să se gândească la Holly. Iar acum, și la Beverley...

– Magazinul « Lumină de Femeie », bună ziua!

Inima începu să-i bată cu putere la auzul acestei voci fermecătoare. Se așeză pe marginea biroului pentru a sorbi fiecare vorbă rostită la celălalt capăt al firului.

– Bună ziua, șopti el.

– Tu ești, Sam? Ai sunat mai devreme. Te aud foarte prost. Cred că din cauza furtunii. Pe aici e o vreme de câine.

Sam zâmbi. Ce grozav ar fi fost ca unica lui preocupare în acest moment să fie starea vremii.

– Meteorologii o acuză pe zâna Carabosse pentru vremea asta urâtă de Halloween, glumi el. Se pare că-ți faci un costum trăsnet cu această ocazie. Ții morțiș să ne lași fără respirație, nu-i așa?

Beverley izbucni în râs. Dacă ar închide ochii, Sam și-ar putea-o lesne imagina cu buzele întredeschise și cu pleoapele plecate. «Gândește-te la altceva, bătrâne. Mai sunt două săptămâni până o vei revedea.»

Beverley redeveni serioasă.

– De vreme ce m-ai sunat, înseamnă că personalul de la hotel a uitat să-ți comunice mesajul lui Holly. Pentru a sărbători prima zi a cursului meu, una dintre mame le-a invitat pe toate la cinema. Sunne s-a dus și ea cu ele. Spune-mi, la ce oră te-ar putea suna Holly?

Întrucât Sam tăcea, Beverley fu cuprinsă de neliniște.

– Te deranjează că am lăsat-o să se ducă la film?

– Nu. Pur și simplu mă simt singur, departe de voi.

– Singur? Nu așa părei în fotografia pe care-am văzut-o în ziar. Știi, aceea făcută pe aeroportul din Philadelphia. Frumoasa blondă cu fustă scurtă se străduia foarte mult să te facă să te simți binevenit.

– O, Doamne! E doar o poză, știi asta la fel de bine ca și mine.

Beverley își ținu răsuflarea, dar Sam nu mai spuse nimic.

– Să știi că lui Holly i-au plăcut foarte mult florile de la tine, reluă ea. Îți va mulțumi chiar ea. Era foarte emoționată că i le-ai trimis la primul curs la magazin.

Cum Sam continua să tacă, Beverley își pierdu răbdarea.

– Presupun că telefonul ăsta te costă o avere, Sam. Ce să-i transmit lui Holly?

Sam suspină adânc.

– Spune-i mai întâi că trandafirii sunt pentru tine. Să nu-mi spui că n-ai citit cartea de vizită care-i însoțea.

Beverley nu-i replică nimic, așa încât acesta fu nevoit să continue.

– În seara meciului, al treilea trandafir era pentru tine, Beverley. A doua zi dimineată, Holly m-a întrebat de ce nu ți-am oferit și ție unul, cum am procedat cu Stacy și cu ea. Sunne mi-a spus imediat că-ți plac trandafirii galbeni. Acest buchet pe care l-am trimis la magazin și pe care l-a luat Holly, îți era destinat ție.

Preț de câteva clipe, legătura telefonică era atât de slabă încât lui Sam îi fu teamă că se va întrerupe.

– Beverley?

– Sunt aici. Sam, nu pot să-i spun lui Holly că acei trandafiri erau pentru mine. Ar fi foarte dezamăgită. Încearcă să înțelegi! Știi, îi e dor de tine.

În clipa aceea, ușa se deschise. Sam își înăbuși un gest de exasperare. Oare și ei îi era dor de el?

Un coechipier își vârî capul prin ușa întredeschisă.

– Covington dă semne de nerăbdare.

– Mai am puțin și termin, Mike! mormăi Sam.

Blestemând în gând distanța care-l separa de Beverley, Sam îl auzi pe colegul lui părăsind camera.

– Nici nu știi cât de plăcut e să stai de vorbă cu o persoană pentru care fericirea fiicei mele e mai importantă decât propria fericire.

Sam ar mai fi zăbovit asupra acestui aspect, dar îi era teamă că nu va găsi cuvintele potrivite unei asemenea situații. Asta se datora fără doar și poate faptului că nu mai întâlnise până atunci o femeie atât de puțin egoistă și atât de sinceră ca Beverley.

– Am să-ți trimit mâine alți trandafiri, îi făgădui el.

Beverley spuse ceva, dar legătura părea că se întrerupe din nou. Sam închise ochii și se gândi că nu era deloc ușor să spună ceva frumos, mai ales la telefon.

– O căruță de flori, preciză el.

– Sam, știi bine că nu-mi datorezi nimic! Mă plătești pentru ca Holly să mă ajute la magazin. Trandafirii sunt scumpi.

Lui Sam i se strânse inima. Beverley dădea semne că nu înțelege. În acea clipă, antrenorul deschise ușa.

– Court, gata cu vorbăria!

Sam își pierdu cumpătul și explodează.

– Pleacă de-aici, Covington! spuse el.

Zicând acestea, îi întoarse spatele și, recăpătându-și calmul, continuă conversația:

– Beverley, trebuie să închid. Măine vei fi la magazin, nu-i așa?

– Holly și-a făcut planuri pentru sfârșitul de săptămână cu familia Evans. Sunt sigură că vei reuși să vorbești cu ea mâine dimineață, dacă vei telefona familiei Evans.

– Court! spuse cu nerăbdare în glas Covington.

– Bine, spune-i lui Holly că voi suna mâine. Dar nu vei putea să fugi la nesfârșit, Beverley. Cât de curând, vom sta de vorbă. Îți promit.

Închise telefonul aproape cu furie, își luă mânușile, crosa și ieși din încăpere fără a catadicsi să se uite la antrenorul care făcea spume. Însă asta nu-l împiedică să prindă din zbor replica acestuia din urmă adresată unui ziarist care trecea pe acolo:

– Priviți-l cu atenție pe Samurai în seara asta! După cum arată, se pare că nimic nu-i va sta în cale. Are probleme sufletești.

Sam simți cum fiecare dintre mușchii feței i se contractă, dar în acea clipă arbitrul fluieră începutul meciului. Prefera să-și canalizeze toate gândurile și toată energia asupra meciului.

Sâmbătă dimineată, Beverley se trezi devreme cu intenția de a face inventarul. O cafea și cititul ziarului erau gesturi pe care nu și le permitea decât la sfârșit de săptămână. Totuși, în acea sâmbătă ar fi fost mai bine dacă s-ar fi abținut...

Prima pagină îi atrase imediat atenția : «După spusele noului proprietar al echipei Mets, protejata lui e înnebunită după hochei. Sau mai e îndrăgostită de un jucător anume, fostul ei soț? »

Beverley fu cât pe ce să se-nece. Nu era nici o îndoială: Joani Court era cea care-și punea capul pe umărul Samuraiului. Desigur, acesta era încruntat, dar poate că această stare se datora durerilor de spate pe care le acuza în ultima vreme. Iată cum se manifesta așa-zisa aversiune a lui Sam pentru femeile fatale! Putea să pună același preț pe vorbele sale ca și pe cele ale lui Anthony. O tristețe nesfârșită puse stăpânire pe Beverley.

Soneria telefonului puse capăt acestor gânduri negre.

– Alo, Sam?

– Beverley Powell? Doctorul Low la telefon.

Beverley se simți dezamăgită și ușurată în același timp.

– Ce surpriză plăcută!

– Ei bine, pentru cineva care a sunat sâmbătă dimineată atât de devreme, mă primești cu mult entuziasm! spuse cu

ironie în glas medicul. Fii liniștită, nu te voi dezamăgi! Se pare că s-a găsit un rinichi pentru Kevin.

Beverley se prăbuși pe un scaun cu răsuflarea tăiată și aslatată de o mulțime de întrebări.

– Dar cu lista de așteptare cum rămâne? reuși să întrebe în cele din urmă.

– Această donație a venit pe neașteptate. Căutăm în toată țara persoana care să fie pe deplin compatibilă. Poți veni acum la spital cu fratele tău?

Beverley simți cum o trec fiorii. Aștepta acea clipă de o veșnicie. Discutaseră despre asta de nenumărate ori, dar nu crezuse niciodată că se va putea întâmpla. În ultima vreme, nici nu mai apucase să-i spună lui Kevin cât de mult îl iubește. Bucuria imensă pe care-o resimțea era însoțită de compasiunea pentru familia celui dispărut, grație căruia fratele ei ar putea fi salvat.

– Bine, doctore! șopti ea, începând să tremure. Vom fi acolo peste o oră.

Îi era ciudă că nu găsea cuvintele cele mai potrivite unui asemenea moment. Ar fi vrut să-i spună doctorului Low cât de recunoscătoare îi era. Putu doar să-l roage să mulțumească familiei donatorului.

După ce închise, Beverley rămase mult timp cu mâinile încheștate pe telefon. În mod ciudat, acestea nu-i tremurau. Părea de un calm desăvârșit, dar în sinea ei era speriată de moarte. Ar fi vrut să urle, îi era teamă că dintr-un moment

în altul va izbucni în plâns și, pentru prima dată în viață, se îndoia de puterea ei de a-și asuma această responsabilitate.

Privirea i se opri atunci asupra numărului de telefon al lui Sam. Numărul de telefon pentru cazuri de urgență. Numai lui i-ar putea vorbi despre neliniștile ei, el i-ar da sfaturi înțelepte, ar ști cum s-o consoleze. Ar înțelege-o, tocmai pentru că știa cât de greu e să crești singur un copil.

În clipa următoare, ridică receptorul pentru a forma numărul. Dar când privirea i se opri asupra ziarului, mâna îi înțepeni pe telefon. Articolul vorbea despre o iminentă împăcare între Samurai și fosta lui soție. Beverley luă mâna de pe telefon. N-avea nici un rost să caute sprijin la Sam, de vreme ce nu era disponibil. Cu mișcări încete, se ridică. Își mai amintea oare ce-i spusese lui Kevin în seara aceea în care fusese pana de curent? « Cei din familia Powell sunt de oțel ». Când deschise ușa de la camera fratelui ei și-l văzu cufundat în somn, se gândi că ea făcea excepție de la această regulă.

Capitolul 9

În sala de așteptare a spitalului, Beverley se învârtea ca o leoaică în cușcă. Își adusese ceva de citit, ba chiar și caietul cu schițe, dar îi era cu neputință să se concentreze. Puțin mai departe de ea, Sunne sorbea dintr-o ceașcă de cafea, în timp ce răsfoia o revistă. După câteva clipe, ridică privirea.

– După spusele doctorului Low, mai avem de așteptat cel puțin șase ore. Nu vei schimba nimic, dacă te miști de colo până colo.

– Da, știu, dar...

Beverley nu-și duse propoziția până la capăt. Își frecă ochii roșii din cauza nesomnului.

– Îmi pare rău că Paul n-a putut să vină, spuse Sunne. Dar trebuia să treacă pe la aeroport să-și ia mama. Pică prost și faptul că vom pleca în vacanță săptămâna viitoare.

Beverley se prăbuși pe un fotoliu.

– Mă întreb cum m-aș fi descurcat fără ajutorul tău și al lui Paul. Într-o singură zi, o duminică pe deasupra, ai reușit să găsești pe cineva care să mă înlocuiască la magazin, ai convins-o pe doamna Flemming să petreacă mai mult timp cu fratele meu, după ce se întoarce de la școală. Iar Paul și prietenii lui l-au convins să se mute la parter.

Beverley suspină.

– Pe lângă toate astea, mi-ai promis că-mi vei ține locul trei seri la magazin. Presupun că tot tu ai încurajat-o pe Midge să predea orele despre cum se îngrijește părul. În principiu, la întoarcerea din vacanță, totul ar trebui să intre din nou în normal. Sau aproape totul, adăugă Beverley zâmbind.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, fii și tu mai relaxată! Stacy și Holly mi-au făgăduit că vor face cumpărăturile. Ți-am lăsat un număr de telefon la care ne poți găsi în fiecare seară. De ce anume ți-e teamă?

La numele lui Holly, Beverley se gândi la Sam. Sunase de trei ori sâmbătă și de două ori duminică. Lăsase tot felul de mesaje pe robot. Beverley mulțumea cerului că nu fusese acasă când sunase. Era mult mai bine ca relația lor să nu meargă mai departe, mai ales că apăruse din nou fosta soție în viața lui. Numai despre asta se vorbea în ziare.

– Ajută-mă să-mi revin, Sunne, o imploră Beverley. Am impresia că am îmbătrânit cu douăzeci de ani în douăzeci și patru de ore.

– Mă surprinde ce-mi spui! Unora le place să spună că după treizeci de ani mergi pe o pantă descendentă! glumi Sunne.

– Spune-mi mai degrabă de ce mi-ai dăruit una din creațiile mele? Acel neglijeu de culoarea levănțicii nu e pe gustul meu. E foarte îndrăzneț.

Sunne ridică din umeri, în timp ce închidea revista.

– Când ți-am făcut acel cadou, mă gândeam la Sam Court. În ziua în care ți-am ținut locul la magazin, l-am văzut subjugat de acel model. Eram convinsă că...

Beverley, care profitase de această explicație pentru a-și reveni din uimire, îi tăie vorba.

– Bine, am înțeles. Creațiile mele sunt destinate unor femei romantice ca tine, Sunne. Nu unor femei cu picioarele pe pământ, ca mine.

– Nu-s de acord. A sosit vremea ca, la culcare, să te îmbraci și cu altceva decât cu pijamale.

– Sunne, știi foarte bine că pentru asta ar trebui ca stilul meu de viață să fie complet diferit. Uiți cât de mult timp pierd la magazin pentru a crea veșminte noi? Sau că mă ocup de gospodărie? Nimeni nu le face-n locul meu, dacă nu mă-nșel. Cred că pentru mine e mai înțelept să las în urmă trecutul.

– Ce s-a întâmplat între tine și Sam? Întrebă Sunne intrigată.

Beverley se uită cu atenție la prietena ei. Era oare cu putință ca ea și Paul să nu știe că echipa la care joacă Sam

fusesse răscumpărată și că Joani Court se întorsese? Dar, la urma urmei, prea puțin conta.

– Kevin are nevoie de mine, declară ea, înainte de a-i întoarce spatele și a se uita pe fereastră.

– E un mod politicos de a-mi spune : « Nu te-amesteca în treburile altora! » Îmi pare rău, dar sunt o curioasă fără leac. Dacă e să dau crezare lui Holly, pe tine te sună seara la magazin. Seara de Halloween o să fie ocazia potrivită pentru voi de a clarifica lucrurile. Se pare că Sam se va întoarce chiar în ajun, în pofida a ceea ce s-ar putea întâmpla.

– Sam s-a întors deja, doamnelor. Doreați să-i spuneți ceva?

Auzind această voce gravă și foarte masculină, amândouă tresăriră. În pragul ușii nu era nimeni altcineva decât subiectul conversației lor. Ținea în mână un imens buchet de trandafiri. Lui Beverley i se păru obosit, în ciuda zâmbetului său radios.

Sunne fu prima care-și reveni din surpriză.

– Sam! Ce-i cu tine aici? N-ai mâine meci la New York?

– E o poveste lungă, spuse el, trecându-și mâna prin păr.

Prinse privirea lui Beverley, înainte de a i se adresa cu o voce deopotrivă aspră și blândă.

– Cum merge operația lui Kevin?

Beverley își încrucișă mâinile, nevoind în ruptul capului să recunoască încântarea pe care i-o producea revederea lui Sam.

– Mai sunt câteva ore până la terminarea operației.

Pe un ton monoton, începu să-i explice în ce consta intervenția chirurgicală la care era supus fratele ei. Nici nu apucă să termine că o infirmieră își vârî capul prin ușa întredeschisă.

– Domnișoara Powell?

Beverley se întoarse imediat spre ea.

– Da?

Sam se apropie și-i puse mâna pe umăr, ca pentru a o liniști.

– Doctorul Low m-a rugat să vă transmit un mesaj: operația a decurs bine. „Spune-i lui Beverley că totul merge bine“. Chiar așa a spus.

– Uraaa!

Sunne sări literalmente de pe scaun și se aruncă în brațele prietenei sale. Lui Beverley i se umplură ochii de lacrimi. Lacrimi de fericire. Avu nevoie de ceva timp ca să-și dea seama că Sam o luase de mijloc. Și el lăsa impresia unui om căruia i s-a luat o piatră de pe inimă. De ce să se mire de reacția lui? Știuse dintotdeauna că ține la Kevin.

– Doctorul Low dorește să-l mai țină ceva timp sub observație pentru a vedea cum reacționează organismul, dar operația chirurgicală propriu-zisă e încheiată. Puteți să stați liniștită, domnișoară Powell! Doctorul Low va veni să vă vadă de îndată ce Kevin va fi transportat în sala de reanimare.

După ce plecă infirmiera, cei trei mai stătură ceva timp de vorbă. La un moment dat, Sunne se uită la ceas și zise :

– O, Doamne! Trebuie să plec, dacă vreau să fiu acasă la întoarcerea lui Paul și a mamei sale. Mă bucur de venirea ta, Sam, chiar dacă nu prea-i înțeleg tâlcul. N-aș fi vrut s-o las pe Beverley singură pentru nimic în lume. Dacă aveți nevoie de ceva, sunați-mă!

– La revedere, Sunne! Parcă și tu trebuie să pleci, Sam, nu-i așa? spuse Beverley, încruntată.

Zâmbind, acesta o însoți pe Sunne până la ușă. După ce ea părăsi încăperea, închise ușa în urma ei și se întoarse.

– Glumești, nu-i așa? De-abia am venit.

Beverley n-ar fi știut să spună dacă bucuria sau consternarea era mai puternică.

– Ce-i cu tine aici? Nu trebuia să stai plecat trei săptămâni?

Sam își aruncă haina pe canapea, lângă cărțile lui Beverley.

– Mi-am dat demisia!

– Ți-ai dat demisia? exclamă Beverley, uluită. Dar... de ce? Doar iubești hocheiul la nebunie.

Evitându-i privirea, Sam își înfundă mâinile în buzunare. Beverley clătină din cap.

– Dacă înțeleg bine, nu prea ar trebui să mă amestec. Oricum, Holly va fi încântată să te revadă. Mi-a mărturisit că de fiecare dată când te duci în cantonament se simte foarte singură.

Poate că Joani Court ura hocheiul, se gândi ea. Nu era un sport ușor. Cicatricile și stările proaste prin care trecea Sam erau o dovadă în acest sens. Oare Sam și Joani încercaseră să se împace? Dar asta nu era treaba ei. Singura ei preocupare în acest moment era starea lui Kevin.

Sam își spunea că în zadar i-ar mărturisi lui Beverley că nu lăsase totul baltă decât pentru ea. S-ar simți vinovată. Uitându-se pe furiș la ea, își spuse că nu părea să aibă mai mulți ani decât Holly. Cu toate acestea, părea mult mai vulnerabilă. Sam își tot trecea greutatea corpului de pe un picior pe altul, iar mâinile și le ținea încrucișate, întrucât era prea ispitit s-o îmbrățișeze.

Sosirea doctorului Low îi scoase pe amândoi din încurcătură.

– Cum se simte Kevin, doctore? strigă Beverley, alergând spre el. Dacă sunteți aici, înseamnă că e la reanimare.

Văzând-o cum își tot învârtea nervos inelul în deget, Sam îi luă mâna și o strânse între ale sale.

– Kevin e, într-adevăr, la reanimare, răspunse medicul. Starea lui mi se pare satisfăcătoare. Cât despre tine, Beverley, ai nevoie de multă odihnă.

Medicul se uită la Sam cu nedumerire.

– N-am făcut prezentările, dar mi se pare că vă cunosc de undeva.

– Îmi cer scuze, doctore. El e Sam Court. . .

– Samurailul! îi luă vorba doctorul, salutându-l pe Sam cu entuziasm. Acum vă recunosc! Vi se face multă publicitate în acest moment.

Doctorul Low își mușcă buzele, amintindu-și că era vorba de o publicitate proastă, compromițătoare. Stânjenit, se îndreptă spre ieșire.

– Mi-a părut bine de cunoștință. Acum mă duc să-l văd pe Kevin. Scoateți-o pe Beverley de aici. E cu nervii la pământ.

Aceste cuvinte nu-i picară bine lui Beverley, care se revoltă. Habar n-avea cu cine are de-a face.

– Ba rămân, spuse ea. Vreau să fiu aici când se va trezi Kevin. Sam se pregătea să plece. A trecut pe aici pentru a afla care e starea lui Kevin. Fiica lui îl cunoaște foarte bine pe Kevin și e îngrijorată în privința lui. Veștile pe care i le va duce Sam o vor liniști.

– Cum dorești, Beverley, răspunse doctorul Low. Dar să știi că de-abia mâine dimineață vei putea vorbi cu el. Trebuie să plec.

Rămasă din nou singură cu Sam, Beverley se prăbuși într-un fotoliu.

– De ce-ai venit, Sam? Știi ce concluzie a tras doctorul Low? În acest moment, numai de complicații de acest gen n-am nevoie.

Sam își așază picioarele pe fotoliul din față. Beverley părea atât de vulnerabilă, încât era nevoit să-și cântărească fiecare cuvânt.

– Dar cu prietenia noastră cum rămâne? De ce o negi într-una? Am venit direct de la aeroport pentru a-ți fi alături. Știu prea bine ce înseamnă să stai și să aștepti într-un spital, cu impresia că toată lumea te-a uitat. Această explicație îți convine?

– Ziarele sunt pline cu fotografii ale tale împreună cu Joani. Cât despre articolele ce se scriu despre voi, ce să mai zic? Un adevărat roman foileton!

– Exact asta își dorește noul manager al echipei, care e și prietenul lui Joani. Dacă echipa Mets face o figură frumoasă în acest sezon, i-a promis că va juca într-un film. Fotografiile și articolele nu sunt nimic altceva decât publicitate făcută în avans. Închipuiește-ți că Joani e în stare de orice pentru a atrage atenția publicului. Poate și pentru că a trăit în copilărie într-un cartier sărac. Rezultatul a fost că nu a reușit să aibă suficientă încredere în ea încât să nu se mai vândă. Ar trebui să înțelegi, de vreme ce vrei să le ajuți pe adolescente să se prețuiască și să se respecte. Vreau să las în urmă toate astea și să încep o viață nouă.

Întinzând mâna, o atinse ușor pe Beverley pe păr.

– Dar ai și-așa destule griji. N-am să te plicisesc și eu cu ale mele.

Beverley mulțumi cerului că tocmai atunci intră o infirmieră care o anunță că-l poate vizita pe Kevin. Nu avea voie să stea mai mult de zece minute. Sam spuse că va căuta un telefon și o va suna pe Holly, insistând să stea cu Beverley până la primele rapoarte postoperatorii. Simțindu-se foarte obosită, aceasta nu mai obiectă.

Spre dimineață, îi fu totuși recunoscătoare lui Sam pentru că rămăsese. În zadar își tot spunea în sine ea că nu e deloc înțelept ce face, fiecare dintre gesturile lui tandre îi mergea la suflet. Sam era foarte darnic în această privință.

Nici nu trecuse bine de ora două noaptea, și fu anunțată că starea lui Kevin se stabilizea. Liniștită după primirea acestei vești, vru să se desprindă din îmbrățișarea lui Sam, cu intenția de a-i lua flanelul și de a-l folosi pe post de pernă. Dar acesta nu prea dădea semne c-ar dori să-și desprindă brațele din jurul trupului ei. Lucrul acesta umplu sufletul de bucurie lui Beverley.

– Sunne avea dreptate. Nu semeni cu Anthony deloc. Sincer îți spun, nu știu ce s-ar fi întâmplat cu mine în seara asta fără tine. Îți mulțumesc.

– Cine e Anthony?

– Fostul meu patron, pe vremea când lucram la New York. Am crezut o vreme că înseamnă ceva pentru el, dar mi-am dat destul de repede seama că promitea câte-n lună și-n stele tuturor celor care-i aduceau bani.

Sam îi mângâie părul.

– Biata de tine! Ți-au plăcut trandafirii pe care ți i-am adus azi?

Beverley încuviință.

– Kevin nu i-a văzut. Ai fi putut să mai aștepți.

– Beverley, trandafirii erau pentru tine. Holly îi va trimite lui Kevin de îndată ce va fi mutat singur într-o cameră. Dacă infirmiera și-ar fi văzut de treburile ei, n-ar mai fi fost această încurcătură.

Beverley râse din toată inima, înainte de a se ridica.

– Să-ți fie învățare de minte, Sam! Dar să știi că-mi plac și margaretele. Cu ele, cel puțin nu riști să te ruinezi!

Continuară să vorbească așa în așteptarea diminetii. Beverley avea impresia că Sam evita orice discuție despre viața lui privată. Era mai bine așa. Umorul lui o făcea să nu mai fie atât de neliniștită. Din când în când, ațipea. Când se trezea, Sam era alături de ea și o liniștea. El însuși nu reuși să adoarmă decât în zori. Privindu-l cum doarme, Beverley se simți înduioșată și asta o neliniști. Atât de ușor se putea îndrăgosti de acest bărbat...

Trebuia să admită că era deja îndrăgostită. Îndrăgostită lulea. Această operație nu puneă capăt responsabilității pe care-o avea față de Kevin. Doctorul Low îi spusese că unii pacienți resping rinichiul chiar și după un an de la intervenție. Cel puțin doi ani de-acum încolo va trebui să muncească pe brânci pentru a face față cheltuielilor postoperatorii. Niciodată nu va încerca să profite de cineva în acest scop. Chiar dacă Sam ar fi liber... Dar nu era, și atunci la ce bun să-și pună toate aceste întrebări? În mod sigur, nu renunțase definitiv la hochei. Oare nu era îndrăgostit de frumoasa Joani Court?

Singura concluzie pe care-o putea trage era că, pentru binele ei și-al lui Kevin, această dragoste trebuia înăbușită din fașă.

Capitolul 10

În cele trei zile care urmară operației lui Kevin, Beverley nu avu timp să-și pună prea multe întrebări legate de sentimentele pe care le avea pentru Sam. Fie că era noapte, fie că era zi, nu-l părăsea pe Kevin decât pentru a-și face un duș sau pentru a se odihni câteva ore.

De fiecare dată când fratele ei depășea un moment critic, un altul apărea. Iar organismul său reacționa prost la medicamentele care-i erau administrate pentru a evita respingerea rinichiului.

În cea de-a patra zi, pentru prima dată, Kevin începuse să suporte produsul administrat pentru a-l ajuta să suporte grea. Beverley plânse de fericire. Sam, care era mai tot timpul alături de ea, se duse să cumpere flori pentru a sărbători vestea.

– O, Sam! murmură ea, mirosind florile. Mi-ai adus din nou trandafiri galbeni. În fiecare zi ai făcut asta.

Sam îi luă bărbia între mâini și o privi cu nesăț.

– Îți spun încă de pe acum, trandafirii galbeni se găsesc din ce în ce mai greu. Vezi, să nu-i dai iar acelei biete femei pe care n-o vizitează nimeni, din camera C! De data asta, îi păstrezi pentru tine!

– Îți promit, Sam. Dar e oare înțelept să cheltuiești atâția bani acum că nu mai ai loc de muncă?

– Dacă-ți spun că te invit mâine seară la o cină simplă, neceremonioasă, vei deveni și mai neliniștită, nu-i așa? Mai știi, poate vrei să-mi verifici contul din bancă înainte de a accepta.

Beverley râse din toată inima la această glumă și uită pentru o clipă de pericolul iminent pe care-l reprezenta fosta soție a lui Sam. Dacă era să dea crezare ziarelor, Joani era acum la Seattle.

– Bine, accept pentru a sărbători veștile bune pe care le-am primit despre starea lui Kevin. Cu două condiții, însă: cina trebuie luată devreme și undeva prin împrejurimile spitalului. Dar chiar și-așa, să știi că nu-ți garantez că nu voi adormi cu capul pe masă.

– Nu-ți face griji! Voi trece să te iau pe la șase. Am o întâlnire cu agentul și cu avocatul meu în această după-amiază. Nu ne vom vedea până diseară, dar dacă apar noutăți, Holly mă va ține la curent.

Se îndreptară spre lift. Încercarea aceasta îi apropiase atât de mult, încât Beverley îl considera pe Sam un vechi prieten.

– Apropo, Kevin va fi mutat mâine într-o cameră cu două paturi. Nu știu cine este celălalt pacient.

– Dar de ce nu stă singur în cameră? întrebă Sam cu uimire în glas.

Întrucât Beverley tăcea, Sam insistă:

– E din cauza banilor, nu-i așa?

– Într-adevăr! murmură ea.

Sam o prinse de umeri.

– Iai o cameră pentru o singură persoană, am să plătesc eu diferența.

Beverley se uită la el cu uimire.

– De ce-ai face asta?

– Pentru că țin la Kevin, iar fiica mea își face griji pentru el.

Dădu din umeri și întoarse capul.

– Și mai ales pentru că țin la sora încăpățânată a lui Kevin. Cred că a sosit momentul să-i spun că are nevoie de odihnă.

– Ce foloase speră să tragi din asta?

– Nici unul, dacă asta e preocuparea ta majoră. Te asigur că hocheiul e un sport destul de bănos. E nevoie să-ți arăt un extras bancar, sau mă crezi pe cuvânt?

Încruntată, Beverley își pironi privirea asupra florilor. Sam o mângâie pe obraz.

– Pesemne că acel Anthony ți-a făcut mult rău. Când te uiți la mine, ai impresia că-i vezi fantoma?

Beverley ridică din umeri.

– Prin comparație cu el, tu ești un sfânt! Cât despre acea cameră separată, îți mulțumesc pentru ofertă, dar mă văd obligată să te refuz. Kevin preferă să nu stea singur. Îi place să vorbească.

– Bine, dar în această situație, tu faci pe sfânta, nu eu. Sosirea liftului îi făcu să pună capăt conversației.

– Îți mulțumesc încă o dată pentru trandafiri, spuse Beverley în timp ce ușa liftului se închidea. După ce plecă, se simți golită, pustiită. Cu toate acestea, pentru prima dată de la operația lui Kevin, dormi buștean în acea noapte. Când se trezi a doua zi dimineața, primul lucru la care se uită fu buchetul de trandafiri dăruit de Sam. Dacă viața ei n-ar fi fost atât de complicată, s-ar fi lăsat cu voluptate dusă de acest sentiment.

Își reveni însă repede. „O membră a familiei Powell nu-și plânge de milă!“ De mult timp învățase să ia lucrurile așa cum vin.

După ce făcu un duș, dădu telefon la spital pentru a afla cum se simțea Kevin. Dimineața și-o petrecu făcând inventarul la magazin.

Stând cu Donna, cea care o înlocuia cât timp era plecată, la un pahar de vorbă, Beverley află că Holly nu prea mai dădea pe la magazin după școală, așa cum stabiliseră. De fiecare dată când punea piciorul pe acolo, nu-i vorbea decât

despre mama ei. Lui Beverley nu-i venea să creadă. De ce oare Sam nu pomenise nimic despre asta?

Un lucru era sigur : Joani Court dorea să se instaleze la Seattle. Din fericire, Beverley era prea ocupată să se mai gândească și la asta. Scoase dintr-un sertar notițele pe care Sunne i le lăsase de la primele două lecții. Diversele anecdote pe care i le așternuse pe hârtie prietena ei îi mergeau la inimă.

Seara, când îi dădu telefon lui Sunne, nu o găsi. Îi răspunse mama acesteia și o înștiință că Paul și soția lui pleaseră deja în vacanță, în a doua lor lună de miere. Prinsă peste cap de numeroasele lucruri pe care trebuia să le facă în acea zi, Beverley nu avu timp să-i încolțească nici cea mai mică urmă de invidie. Pe agenda ei era trecută, la «Priorități », confecționarea unui costum pentru Halloween. Cu o săptămână înainte, Sam îi sugerase că s-ar putea deghiza în dansatoare de french cancan, de vreme ce el venea îmbrăcat în jucător de pocher din anii '50. Până acum, nu adusese vorba despre Joani. Dar se aștepta la orice.

Aruncându-și ochii asupra ceasului, intră în panică. De data asta, va ajunge cu întârziere la spital! Și în agitația care o cuprinse, nu-și dădu seama cât de mult o bucura perspectiva acelei seri.

Când Beverley intră în camera lui Kevin, Sam era pe punctul de a pleca.

– În sfârșit, ai venit! spuse el, luând-o de mână. Tocmai îi spuneam infirmierei lui Kevin că, dacă vei mai întârzia mult, am s-o invit pe ea la cină. Fratele tău spune că e blândă ca o brancardieră a unei armate în retragere.

Hohotul de râs al lui Kevin fu urmat de un geamăt.

– Sam, taci! Dacă mă agit prea mult, mă doare.

Beverley îl mângâie pe Kevin pe obraz.

– După câte se pare, te simți mult mai bine astăzi, remarcă ea, ridicându-i perna. Ia te uită, ai primit alte flori?

– Mi le-a adus Sam. Sunt din partea lui Holly și-a lui Stacy. Să nu citești ce scrie pe cartea de vizită, sunt prea multe dulcedăuri.

– Sunt mai degrabă chestii de suflet, îl corectă Sam, aruncându-i o privire cu subînțeles lui Beverley. Va mai trece ceva timp până vei percepe diferența.

Beverley își scoase din geantă niște integrale, o revistă de cinema și ultimul număr din Hockey Magazine. Sam i-l luă din mână și-l răsfoi.

– Dacă e să dau crezare unuia dintre foștii mei colegi, se pare că mă fac praf într-unul din articolele lor. Sper că nu crezi tot ce se spune acolo, Kevin.

Acesta ridică din umeri a nepăsare.

– Doar n-o să pui totul la inimă.
– Îmi pare rău, se scuză Beverley. Nu m-am gândit să verific înainte de a cumpăra. Oare ce pot spune de rău despre marele Sam Court?

Sam citi articolul, închise revista și i-o dădu lui Kevin.

– Tot felul de prostii. Ești gata, Beverley?
– Kevin, nu știi dacă ți-am spus că eu și cu Sam cinăm împreună. Nu te deranjează, nu-i așa?

– Deloc. Pot să mă uit la televizor și am foarte multe cărți pe care nu le voi citi niciodată. Fără a mai pune la socoteală faptul că va trece un prieten pe la mine. Un împătimit al fotbalului. După cum vezi...

Sam o luă pe Beverley de braț fără să mai aștepte continuarea și se îndreptară spre ușă.

– Pe curând, Kevin!

– După câte se pare, nu prea-mi va duce dorul, spuse Beverley când ajunseră pe hol.

Gândul că va petrece toată seara cu Sam, o făcu pe Beverley nervoasă. I se părea că această ieșire în oraș seamănă prea mult cu o întâlnire galantă. Oare unde era Joani în seara aceea? Poate că folosea timpul acela pentru a o cunoaște mai bine pe Holly.

În mai puțin de douăzeci de minute, ajunseră la destinație. Pe Beverley o cuprinse stânjeneala, văzând locul în care parchează Sam: un restaurant situat pe malul unui lac.

– Sper că alegerea mea e și pe gustul tău, spuse el cu neliniște în glas.

Beverley nu spuse nimic, dar apropierea chelnerului șef o făcu să se simtă și mai prost. Ar fi vrut să protesteze, să-i ceară lui Sam s-o ducă-n altă parte, dar acesta-i întindea deja unui băiat cheile mașinii.

– Originală concepție ai despre ce înseamnă o cină simplă, neceremonioasă, mormăi Beverley în timp ce intrau în restaurant.

Sam o luă de braț, făcându-se că n-a auzit vorbele ei.

– Nici măcar nu sunt îmbrăcată potrivit! Mă vei prezenta drept menajera ta?

Sam îi răspunse printr-un zâmbet malițios și tandru în același timp.

– Nimic nu ne obligă să ne declinăm identitatea, dar dacă totuși ne întreabă, le voi spune că ești o prietenă.

O mângâie ușor pe obraz.

– Habar n-ai cât de fermecătoare ești când ești îmbufnată. N-am cunoscut până acum o femeie care să pună atâtea condiții pentru o cină în oraș. Iar dacă nu vrei să te vezi mâine dimineață în paginile ziarelor sportive, avem tot interesul să ne găsim cât mai repede un loc retras.

Beverley îl urmă îndeaproape, uitându-se cu atenție prin preajmă după ziaristi.

– Părăsirea echipei a fost o decizie importantă, remarcă ea când se așezară, în sfârșit, la o masă izolată. Ți-ai făcut măcar niște planuri?

– Atâta vreme cât contractul meu nu e rupt în mod legal, nu pot face nimic. Dar nu vreau să discutăm despre afaceri în seara asta. Să nu ne gândim decât la noi. Ce vrei să bei?

La semnul lui Sam, persoana care se ocupa de vinuri se aproprie.

– Îți place șampania?

– Da, dar de obicei, se bea pentru a sărbători ceva.

Fără a ține seama de obiecția ei, Sam comandă șampanie, după care se întoarce spre Beverley și-i spune :

– Da, așa e. Iar noi avem o mulțime de lucruri să sărbătorim. În primul rând, ameliorarea stării lui Kevin. În al doilea rând : faptul că sunt din nou în relații bune cu tatăl meu. Imaginează-ți că l-am sunat și că am reușit să vorbim fără să ridicăm tonul. În al treilea rând, se apropie ziua ta de naștere. Merită să sărbătorim toate aceste evenimente cu șampanie.

Nici nu apucă Beverley să răspundă, că și sosi șampania pusă la rece într-o frapieră. Când dopul sări în aer, mai mulți comeseni întoarseră capetele spre ei. Beverley plecă privirea: nu voia pentru nimic în lume ca numele ei să fie asociat cu numele lui Sam. Ultimul lucru pe care și l-ar fi putut dori ar fi fost alimentarea bârfelor de cartier.

Chelnerul umplu paharele cu șampanie și se retrase. Când fură din nou singuri, Sam ridică paharul și își aținti privirile asupra lui Beverley.

— În cinstea cui închinăm acest pahar? întrebă el , ca pentru a umple tăcerea stânjenitoare care se instalase între ei.

— În cinstea ta! A mea!

Îi luă din nou mâna lui Beverley între ale sale.

— A noastră!

Aceste ultime vorbe o tulburară atât de mult pe tână femeie și trezi în ea o dorință atât de intensă, încât uită să se atingă de băutură. Oare pe toate « prietenele » lui le trata la fel?

Întrucât rămăsese cu mâinile strânse în jurul paharului, Sam o întreabă :

— Nu-ți place șampania? Pot să comand altceva, dacă nu-ți place.

— Nu, nu. Sam...

Stânjenită, tăcu. Pentru o clipă, fu ispitită să-i vorbească despre neliniștea ei cu privire la numeroasele dificultăți pe care apropierea dintre ei le va aduce. Dar sosi cineva să ia comanda, iar ea păstră tăcerea.

Sam avu nevoie de trei minute pentru a comanda ceva. Beverley se dovedi chiar mai indecisă decât el. Vâzând că persoana care lua comanda începuse să-și piardă răbdarea, sfârși prin a comanda același meniu ca și Sam.

– Unde rămăsesem? întrebă acesta, când rămaseră din nou singuri.

În timp ce vorbeau, Sam luă sticla pentru a-i turna din nou șampanie în pahar. Dar Beverley refuză.

– Ajunge! spuse ea, punând mâna deasupra paharului. Beau atât de rar, că ți-aș putea crea probleme căzând de pe scaun.

După ce goli paharul, se grăbi să schimbe subiectul discuției.

– Parcă ziceai că tu și tatăl tău v-ați împăcat?

De fapt, dorea să știe dacă făcuse acest pas pentru că se întorsese Joani. În acea clipă, se auziră acordurile unui pian. Beverley închise ochii și încercă să se bucure de muzică.

– Te pricepi de minune să cucerești o femeie. Flori, lumânări, șampanie, iar acum acordurile acestui pian...

– Meriți toate astea, ba chiar mai mult.

– Știi că grație ție am luat decizia de a-l suna pe tatăl meu? Când eram la New York și-ți telefonam în fiecare seară, m-am gândit la multe lucruri. Mi-am dat seama cât de important e să menții relațiile cu familia. Chiar dacă înseamnă mai puțin decât cele de... prietenie.

Aceste vorbe cu subînțeles o scoaseră din minți pe Beverley.

– Sam, nu prea te poți bizui pe mine. Tot timpul meu e dedicat lui Kevin. Chiar dacă operația îi va salva viața, pot

apărea noi probleme, la fel de grave. Iar eu va trebui să muncesc din greu pentru a suporta toate cheltuielile. Cred că îți dorești ceva mai mult decât locul al treilea în viața unei femei.

– Mi se pare că sunt suficient de mare pentru a hotărî singur ce-i mai bine pentru mine, nu crezi?

Sosirea salatelor o scoase pe Beverley din încurcătură. Oare își dădea seama cât de mult dorea să ocupe locul lui Joani în viața lui? Și că nu se va mulțumi niciodată cu statutul de prietenă?

Din fericire, conversația alunecă pe o pantă mai ușoară și mai impersonală. Beverley descoperi cu surpriză cât de multe lucruri aveau în comun. De exemplu, lui Sam îi plăceau antichitățile, ceea ce o făcu să-și amintească de vremurile bune de altădată, când umbla prin talcioruri în căutarea unor rarități.

Când ajunseră la cafea, începură să vorbească despre Kevin și despre Holly.

– Cred că te bucuri de faptul că poți s-o vezi mult mai des acum, remarcă Beverley.

– Nici vorbă! Majoritatea timpului și-o petrece la școală. Apoi, vine la tine la magazin. Nu ajunge acasă decât la ora cinei.

Beverley își puse ceașca pe farfurioară cu un gest precipitat.

– Sam, eu...

Se opri, neștiind cum să continue.

Sam își puse și el ceașca pe masă, devenind brusc bănuitor.

– Ce se-ntâmplă, Beverley? Dacă Holly o deranjează pe cea care te înlocuiește la magazin, spune-mi-o!

– Nu-i vorba de asta. Am aflat că Holly nu a dat toată săptămâna pe la magazin. Credeam că știi.

– Nu se poate așa ceva! Și unde s-ar duce?

Lui Beverley îi păru rău că a pomenit de asta. De fiecare dată când era vorba de Holly, Sam își pierdea imediat cumpătul.

– Nu știu ce interes ar avea Donna să mă mintă, spuse ea cu prudență.

Sam îl chemă pe chelner pentru a-i face nota de plată.

– Dacă ți-ai terminat cafeaua, mergem să vedem ce se-ntâmplă. Îți dai seama cât de grav e ceea ce mi-ai spus?

– Nu, deloc! protestă Beverley. Du-mă la spital, Sam. Îmi voi lua rămas-bun de la Kevin și mă voi duce acasă cu mașina mea. Sunt sigură că Holly îți va da o explicație. Tragi concluzii pripite.

După ce-și luară hainele, Beverley mai încercă o dată să-l facă pe Sam să vadă întâmplarea la justa ei valoare.

– Sunt sigură că există un motiv întemeiat pentru asta.

– Nu contează, tot minciună e.

– Oricum, să știi că nu vreau să mă amestec. E o poveste care nu vă privește decât pe voi. Du-mă la mașina mea, te rog.

Când ajunseră în mașină, Sam se întoarse spre Beverley și-i spuse :

– Vino cu mine, spuse el pe un ton aproape implorator. Holly e foarte distantă în ultima vreme. De-abia dacă ne mai adresăm câte un cuvânt. Nu vreau decât să fii alături de mine.

Impresionată de starea în care se afla, Beverley acceptă.

– Bine, dar după părerea mea, n-ai de ce să-ți faci griji.

Totuși, când își încrucișă privirea cu cea a lui Sam, o trecură fiorii. Părea atât de lipsit de apărare, încât îi fu ciudă pe ea că a pomenit de lipsa lui Holly de la magazin. Când ajunseră pe șlep, Beverley nu se simțea deloc în apele ei.

– Holly! strigă Sam. Vrei să vii puțin, te rog!

În clipa următoare, adolescenta își făcu apariția cu zâmbetul pe buze.

– O, bună seara, Beverley. Kevin se simte bine?

Beverley încuviință, nespus de stânjenită. Sam trecu direct la subiect.

– Donna, femeia care-i ține locul lui Beverley spune că n-ai trecut toată săptămâna pe acolo. E adevărat sau fals?

Holly se albi la față, înainte de a-i întoarce spatele tatălui ei.

– Holly, răspunde-mi!

– Nu... nu poți să înțelegi.

– Nu contează. Vreau o explicație.

– De când mi-am tăiat părul, colegii, la școală, îmi spun... îmi spun că aş putea deveni... manechin. La început, nu prea am luat în seamă vorbele astea, pentru că știam că nu-ți va conveni să auzi așa ceva. Dar mama lui Stacy mi-a spus același lucru. Ba chiar și mama unei alte colege.

Speriată, Beverley văzu cum figura lui Sam se înăsprește. După câteva clipe, își reveni, iar ea îl putu recunoaște pe Sam cel din prima zi.

– Nici nu se pune problema, m-ai înțeles?

Holly își ridică mândră capul.

– Ei bine, mama crede că aş fi un excelent manechin. Mă întâlnesc în fiecare seară cu ea și mă învață cum să pășesc. Săptămâna viitoare, mă ia la cumpărături. Nu mai sunt o fetiță, tată!

Sam se prăbuși într-un fotoliu.

– De ce nu mi-ai spus că o vezi din nou pe mama ta?

– Pentru că nu-ți place că e actriță! Crezi că e o actriță proastă.

Neputând face nimic, Beverley se uita la ei cum se înfruntă din priviri, suferind pentru amândoi.

– N-am folosit niciodată astfel de cuvinte, Holly, murmură Sam. Că e obsedată de aparențe, da. Prefer într-adevăr să te știu în compania unor femei ca Beverley sau ca mama lui Stacy. Niciodată nu i-am interzis mamei tale să te vadă, Holly. Niciodată!

Dar adolescenta o ținea una și bună.

– Ea spune că ți-ai dat demisia din echipă, aflând că noul proprietar o ajută să înceapă o carieră în cinema și că ești gelos pe noile ei cuceriri. La început, n-am crezut nimic din toate astea.

Ochii i se umplură de lacrimi.

– Vreau să am și eu niște părinți normali, ca Stacy! Și nu vād ce are Beverley în plus față de mama.

– Are capul pe umeri, nu în nori, îi replică Sam cu nerăbdare. Nu o interesează aparențele.

– Poate că acum, dar înainte...

Întinzând mâna, Holly luă de pe colțul măsuței o revistă pe care o întinse tatălui ei. După ce își aruncă privirea asupra ei, acesta o străfulgeră pe Beverley cu furie. Femeii îi stătu inima-n loc. Cu ochii-n pământ, admise că erau niște reclame pe care le făcuse pentru Luminaire. Fotograful muncise foarte mult pentru a obține această imagine a unei senzualități languroase. Era întinsă pe niște cearșafuri de satin, îmbrăcată cu un neglijeu din dantelă neagră foarte îndrăzneț.

Lui Beverley i se opri sângele-n vene. Numai Sunne avea această revistă. Dar oare cum era posibil ca tocmai cea mai bună prietenă a ei să-i facă una ca asta? Ura puse stăpânire pe ea, dar reuși să și-o domine. Sunne avea dreptul la o explicație. Poate că avusese motivele ei să arate această revistă la unul din cursurile de seară. Beverley se hotărî să se arate mai deschisă la minte decât Sam.

Când i se adresă, tonul vocii lui era glacial.

– Mă dezguști, Beverley. Cum ai putut să-ți bați într-un asemenea hal joc de mine?

Beverley tresări, dar refuză să fie tratată astfel.

– Dacă te aștepti cumva să-mi cer scuze, te voi dezamăgi. E o reclamă ca oricare alta. Admit că e puțin mai îndrăzneată, dar asta-i tot. Dar e una și aceeași persoană cu cea pe care-ai invitat-o în seara asta la restaurant și față de care îți arătai admirația și afecțiunea. Nu haina-l face pe om, cum se spune. Iată dovada. Holly nu e Joani și nici eu nu sunt. Tu ești cel care are o problemă.

Răsucindu-se pe călcâie, se îndreptă spre ieșire.

– Nu te deranja să mă conduci. Voi chema un taxi.

După ce închise ușa în urma ei, rămase o clipă în așteptare, rugându-se cerului ca Sam să-și dea seama de felul absurd în care reacționase. Dar ușa se încăpățână să rămână închisă.

Capitolul 11

De ceva vreme, Beverley nu mai avea nici o veste de la familia Court. Și dacă era să-i dea crezare lui Stacy, Sam era pe punctul de a se împăca de-a binelea cu Joani. Lui Holly i se împlinea astfel cea mai fierbinte dorință.

Cufundată în aceste gânduri negre, Beverley se uita la stropii de ploaie care loveau geamul camerei de spital.

– Trebuie să plec, Kevin, îl anunță ea. Nu sunt la zi cu actele de contabilitate și n-am pregătit cursul pe care-l am diseară.

– Bine, îngăimă Kevin, pe jumătate adormit.

Întorcându-se acasă, Beverley se gândea la cât de mult simțea lipsa lui Holly la cursuri. Era foarte supărată pe Sam că o privează de ele. Dacă n-ar fi făcut pe grozavul la vederea fotografiilor din revistă, i-ar fi arătat tonele de facturi pe care-a fost nevoită să le plătească și care-i

justificau pe deplin actul. Dacă ar fi fost pus într-o astfel de situație, oare n-ar fi făcut și el sacrificii pentru Holly?

În timpul nopții următoare, Beverley fu brusc trezită din somn de soneria telefonului. Era doctorul Low, care dorea să o anunțe de accesul de febră de care fusese cuprins Kevin. Nu puteau să determine cauza infecției.

Beverley simți imediat că medicul e neliniștit. După ce se termină convorbirea, se îmbracă tremurând ca varga și plecă la spital. Ploua cu găleata, iar spitalul i se părea mai trist și mai ostil ca niciodată. Când intră în sala de așteptare, se simți copleșit de singură. Acum, nu mai putea să se bazeze pe susținerea lui Sam.

Când apărură, doctorul Low părea îngrijorat.

– Din precauție, l-am pus pe Kevin sub observație. Fă-te comodă, Beverley. Va fi o noapte lungă. Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar dacă nu obținem rezultatele scontate de tratamentul pe care i l-am administrat, e posibil ca mâine să se întoarcă la dializă.

Gâtuită de emoție, Beverley nu zise nimic.

– Ai pe cineva care să stea cu tine? Așteptarea ar putea să-ți se pară fără sfârșit.

Beverley își îndreptă capul, simțind cum o podidesc lacrimile.

– N-am pe nimeni. Când îl pot vedea pe Kevin?

– Acum nu se poate. Am să te chem, când va fi cu putință. Trebuie să plec. A, era să uit, Kevin l-a cerut pe Sam

Court. Se pare că nu l-a mai văzut de ceva vreme, chiar dacă acesta sună în mod regulat pentru a afla cum se simte. Dacă-aș fi în locul tău, i-aș telefona.

Insistența medicului o neliniști pe Beverley. Dar faptul că află în acest mod că Sam nu întrerupsese legătura cu fratele ei, o uimi.

– Nu, nu, șopti ea. N-aș vrea să-l deranjez în toiul nopții. Poate că mâine o voi face, dacă e cu adevărat important pentru Kevin.

Doctorul Low aprobă și plecă imediat, lăsând-o pe Beverley mai singură ca niciodată. Nu putea să și-l scoată pe Sam din minte. La urma urmei, ce putea să-i reproșeze? Nu-i promisese nimic, nu dorise decât să-i fie prieten. Cum de-i trecuse prin minte că va întrerupe orice legătură cu Joani? Se simțea singur și descumpănit în fața transformării profunde prin care trecea fiica lor. Avea nevoie de mama copilului, fie ea și imperfectă, pentru a înfrunta aceste dificultăți.

Beverley obosise să nu asculte decât vocea rațiunii!

Trecuse de mult de ora trei noaptea când o infirmieră veni să-i spună lui Beverley că starea lui Kevin era staționară, ceea ce în fond nu era o veste proastă. Peste o jumătate de oră, medicul îi transmitea lui Beverley că febra îi scăzuse cu un grad și că-l va putea vedea cât de curând, fie și pentru câteva minute. Kevin își înnoi cererea de a-l vedea pe Sam.

Trecându-și peste mândrie, Beverley se duse la telefonul de pe hol. Șovăi puțin, dar în cele din urmă formă numărul.

Când sună pentru a patra oară, era pe punctul de a închide, simțind cum își pierde curajul. O voce somnoroasă se auzi la celălalt capăt al firului. O voce de femeie! Beverley spuse, fără ezitare de data asta :

– Îmi pare rău, cred că am greșit numărul.

Apoi închise. Cu ochii în lacrimi, se lipi cu fruntea de aparatul rece, din metal. Până la urmă, Joani și Sam se împăcaseră. Preț de câteva minute, Beverley nu putu să facă nici o mișcare din pricina durerii. De când îi muriseră părinții, nu se mai simțise niciodată atât de părăsită și de nefericită. Iubirea... Cuvântul acesta o bântuia. Cum putuse să se îndrăgostească de un bărbat care nu aștepta decât întoarcerea alteia? Cum de sperase că bărbatul supranumit « Samuraiul » poate iubi o femeie atât de obișnuită ca ea?

Fiind incapabilă s-o urască pe fosta soție a lui Sam, Beverley nu-și dorea decât să știe că va reuși să-l facă fericit.

Noaptea aceea, care părea nesfârșită, se termină, iar zorii îi aduseră lui Beverley vești încurajatoare. Kevin reacționa bine la tratament, iar ea putu să intre puțin să-l vadă. Înainte de a deschide ușa, își promise că va face tot ce-i va sta în putință pentru a-l șterge pe Sam din mintea lui. Dar și din a ei.

După câteva minute, stând aplecată la căpătâiul lui Kevin, îl mângâie cu duioșie pe obraz, înainte de a izbucni în plâns. Toată noaptea își făgăduise că va fi puternică, dar ușurarea fu atât de mare, încât nu putu să-și rețină lacrimile de bucurie. De ce se tot lamenta că nu are pe umărul cui să plângă? Un singur lucru conta: fratele ei era aproape vindecat și avea nevoie de ea.

– Fără scene din astea melodramatice, Beverley, se plânse el. Pe cei din familia Powell nu-i dobori așa de ușor! Mi-ai spus asta de atâtea ori! A sosit momentul s-o dovedești și tu.

Beverley se sili să zâmbească, ridicându-se deja să plece.

– Văd că nu mai pot nici măcar să-ți spun că te iubesc.

– Mă rog, dacă-ți face plăcere! Apropo, trebuie să-l văd pe Sam.

Beverley, care era cu mâna pe ușă, se opri brusc.

– De ceva vreme, nu mai știu nimic despre el. De ce?

– Să zicem că le-am promis celor din clasa mea să-l rog să fie animatorul serbării noastre de sfârșit de an. Au multă admirație și mult respect pentru el. Crezi că va accepta?

– Poate că da. Dar ai face mai bine să te gândești mai întâi la tine.

Kevin se încruntă.

– V-ați certat?

Beverley întoarse ochii. Copiii spuneau întotdeauna lucrurilor pe nume. Alese să nu-i dea un răspuns clar.

– Dacă mai stau un minut, infirmiera mă va da afară. Odihnește-te! Vom mai avea ocazia să vorbim despre asta.

Reuși în acea zi să evite acest subiect. Își tot reproșa lășitatea și era incapabilă să-i aducă la cunoștință că se mai schimbaseră unele lucruri în viața lui Sam. Când se întoarse acasă, era atât de obosită, încât se culcă fără să mănânce.

Îi visa pe Kevin și pe Sam când lovituri în ușa de la intrare o treziră brusc. După ce se dezmetici, se duse să deschidă. Nu mică-i fu mirarea când o văzu în pragul ușii pe Holly, cu ochii-n lacrimi.

– Ce s-a întâmplat? exclamă Beverley.

Holly i se aruncă în brațe, plângând în hohote.

– Tata avea dreptate, Beverley. Mamei mele prea puțin îi pasă de mine.

Când Beverley vru s-o invite-n casă, Holly se aplecă pentru a lua de jos o valioară pe care n-o observase. Situația părea mult mai critică decât i se păruse. În bucătărie, Beverley îi oferă lui Holly o ceașcă de ciocolată, iar ei își pregăti una de cafea. Avea mare nevoie.

– Acum, te ascult. Povestește-mi tot, o îndemnă Beverley, mângâindu-i ușor obrazul.

Holly începu prin a-și cere scuze pentru că-i arătase tatălui ei acea fotografie cu Beverley, făcându-l atât de mânios. După ce plecase, primul impuls al lui Sam a fost să vină după ea și s-o rețină. Dar s-a răzgândit, considerând că era imperios necesar s-o sune mai întâi pe fosta lui soție.

După o convorbire furtunoasă la telefon, acceptase ca ea și Holly să se revadă, dar cu o condiție: să se întâlnească pe șlep și numai acolo.

A doua zi, în timp ce Joani era acolo, părinții lui Sam au venit pe neașteptate, dorind să rămână câteva zile pentru a mai recupera din timpul pierdut în toți acești ani. Așadar, mama lui Sam îi răspunsese la telefon în acea noapte de pomină, își spusese Beverley în sinea ei. Parcă i se luă o piatră de pe inimă!

Foarte repede, Joani ajunsese să se certe cu părinții lui Sam. Joani îl amenință pe fostul ei soț că va ajunge la sapă de lemn, dacă nu-și ducea contractul până la capăt. Tatăl lui Sam a intervenit, destul de violent, ordonându-i acestei zgripturoaice să tacă. Apoi, Sam și tatăl lui s-au închis în birou cel puțin o oră. Când au ieșit, au declarat că se duc în California pentru a clarifica această situație cu avocatul lui Sam.

– Parcă toată lumea uitase că mai eram și eu pe lumea asta, se plânse Holly.

Beverley îi umplu din nou ceașca, rupându-i-se inima de milă.

– După ce tata și bunicul au plecat, mi s-a trezit dorința de a locui cu mama. Cel puțin ea nu mă trata ca pe un copil.

Lui Holly i se umplură din nou ochii de lacrimi.

– M-am gândit toată săptămâna la asta. Azi-dimineață mi-am făcut valiza, înainte de a pleca la școală. Iar în seara asta m-am dus s-o caut pe mama la hotel. Când a aflat de ce

venisem, a părut de-a dreptul distrusă. Mi-a spus că oamenii de la Las Vegas ar fi șocați să afle că are o fiică de vârsta mea. Și, de altfel, nici nu avea timp să se ocupe de mine, datorită filmului pe care urma să-l turneze. Domnul Jenkins, prietenul ei, a început să râdă de ea, spunându-mi că era geloasă pentru că eram mai tânără și mai frumoasă. Mama s-a supărat. Atunci am plecat imediat și am venit valvârtej la tine. O, Beverley, credeam că mama vrea să mă ajute să devin manechin. Ce-am să fac acum?

Tânăra femeie tăcea, neștiind cum anume să reacționeze în fața unei asemenea stări de fapt. Sam s-ar face foc și pară dac-ar afla că se amestecă în povestea asta. Nu-i rămânea decât s-o convingă pe Holly să se întoarcă acasă, pentru că tatăl ei se gândea cu adevărat la binele ei.

– Holly, trebuie să știi că munca de manechin nu-i așa de ușoară pe cât pare. Petreci foarte multe ore sub lumina reflectoarelor și a camerelor de luat vederi, pozând pentru niște oameni care nu te consideră decât o marfă. Termină școala, draga mea! E cel mai bun sfat pe care ți-l pot da. După aceea, dacă tot mai vrei să-ți încerci norocul în această meserie, vorbește cu tatăl tău. Te iubește și te va asculta.

Discuția continuă tot așa, iar Holly sfârși prin a accepta obiectiile lui Beverley.

– Ce bine e să discut cu tine, Beverley!

– Nu-i decât ora nouă. Te duc acasă și profit de asta pentru a trece și pe la spital.

Zâmbetul lui Holly, atât de asemănător de cel al tatălui ei, o emoționează pe Beverley până la lacrimi.

– Mi-aș dori foarte mult ca tata să mă lase să vin din nou la cursurile tale. Mă simțeam atât de bine!

Scotând un suspin, Holly se ridică și se duse la chiuvetă să-și spele paharul. Când se întoarse, îi spuse lui Beverley :

– O mamă ca tine mi-aș dori să am.

Pentru câteva clipe, Beverley se văzu în ipostaza de soție a lui Sam și de mamă a lui Holly. Cu mare greutate, reuși să alunge din minte acest gând. Chiar dacă Sam o va ierta într-o bună zi, cine poate ști când se va întâmpla asta? Avusese nevoie de paisprezece ani și câteva luni pentru a relua legătura cu tatăl lui!

Când ajunseră pe șlep, Holly insistă s-o prezinte pe bunica ei lui Beverley. Nu schimbă decât câteva cuvinte, dar cu toate acestea Beverley se simți foarte apropiată de doamna Court. Din păcate, nu mai putea să stea și, luându-și rămas-bun, promise că se va întoarce pentru a-l cunoaște pe Bărbatul de Fier.

– Soțul meu va fi încântat să vadă că fiul lui a întâlnit în sfârșit pe cineva cu bun-simț. N-a avut-o deloc la inimă pe Joani. S-a plâns de asta ani buni. După toate astea, e și normal ca Holly să nu-și găsească locul!

Beverley se grăbi să clarifice lucrurile.

– Holly și tatăl ei sunt doar prietenii fratelui meu, să nu vă închipuiți altceva. Eu v-am sunat în acea noapte, dar numai pentru că fratele meu insistă atâta să-l revadă pe Sam.

Am fost atât de surprinsă să aud o voce feminină la celălalt capăt al firului, încât am închis, convinsă fiind că am format greșit numărul.

– Am să vă dau numărul de telefon de la Los Angeles al fiului meu, se grăbi să-i răspundă aceasta. Promiteți-mi că-l veți suna. Din păcate, nu știu când se va întoarce.

– Nu-i nevoie, protestă Beverley. Puteți să-i spuneți chiar dumneavoastră cum se simte Kevin. N-are nici un rost să-l mai deranjez și eu.

Nici nu apucă bine să plece Beverley, că Holly îi și telefonă lui Stacy pentru a-i povesti prin ce trecuse. De la fereastră, se întoarce cât să-i facă un semn cu mâna lui Beverley în semn de rămas-bun. Ce repede se uită unele lucruri la această vârstă...

Până la sfârșitul săptămânii, nu se putu vorbi cu adevărat de o ameliorare a stării de sănătate a lui Kevin. Sam nu dăduse încă nici un semn de viață. Beverley devenea cu fiecare zi tot mai nervoasă, dar mai ales indignată din cauza a ceea ce i se părea o dovadă de cruzime din partea lui Sam. Într-o dimineață, află de la Stacy că Sam era în oraș. Asta fu picătura care umplu paharul.

Sunne și Paul trecuseră pe la spital, chiar de la întoarcerea din vacanță. Dacă Sunne n-ar fi fost foarte ocupată cu pregătirea petrecerii de Halloween care urma să aibă loc săptămâna viitoare, Beverley i-ar fi spus în față cât

de mult o deranjase că-i dăduse acea revistă lui Holly. În orice caz, va veni și ziua în care-i va cere explicații, poate chiar și scuze. Sunne i le datora.

Sosi și ziua de Halloween, iar Beverley era din ce în ce mai supărată pe Sam pentru că nu dădea nici un semn de viață. Dacă nu pentru ea, atunci măcar pentru Kevin, și tot ar fi putut să-și facă apariția. Acesta suferea, chiar dacă nu spunea nimic. Colegul lui de cameră plecase acasă. Kevin avea nevoie de o prezență masculină, iar doctorul Low și Paul erau prea ocupați pentru a-i acorda timp. Lui Beverley i se strângea inima văzându-l pe fratele ei cum încearcă să-și omoare timpul fie cu revistele, fie cu televizorul. Parcă niciodată timpul nu trecea așa de greu, pentru amândoi.

– N-ai nimic de făcut acasă? o întrebă Kevin într-o după-amiază, în timp ce Beverley îi aranja pentru a nu știu câta oară perna.

– Dacă înțeleg bine, te deranjează prezența mea. Nu doream decât să-ți țin de urât.

Își trecu mâna prin părul lui.

– Ce-ai zice dacă ți-aș mai tăia din păr? Admiratoarele tale nu ți-ar mai trimite nici o floare, dac-ar vedea ce claie de păr ai.

Dându-se înapoi pentru a scăpa de mângâierile ei, Kevin ridică nepăsător din umeri.

– Pentru că tot nu trebuie să-ți ascund nimic, află că Sam va trece pe la mine nu peste mult timp. Cu Holly.

Beverley rămase pironită locului.

– De ce-mi spui abia acum, Kevin?

– Pentru a nu te supăra. Credeam că e mai bine ca Sam să vină când nu ești aici. De fiecare dată când aduc vorba despre el, pari foarte derutată.

Beverley își luă haina de pe spătarul scaunului. Niciodată până atunci inima nu-i bătuse cu atâta putere. Să o deteste atât de mult Sam, încât să vină pe ascuns să-l viziteze pe Kevin? Străduindu-se din greu să-și revină, își înălță cu mândrie capul.

– Bine, te las, Kevin. Îți cer prea mult dacă te rog să-mi telefonezi când vei fi liber?

– Haide, surioară, n-o lua chiar așa. N-am dorit decât să te scutesc de o întâlnire neplăcută. Ce complicate sunt fetele!

– Nu mai sunt o fată, Kevin, iar Sam își dorește să mă vadă tot atât de mult pe cât doresc eu să-l întâlnesc.

– Nu te-ai supărat, nu-i așa? Promite-mi că vei trece pe la mine, înainte de a te duce la petrecerea de Halloween. Vreau neapărat să văd costumul în care te-ai deghizat.

– M-am hotărât să nu particip la petrecere anul ăsta, Kevin.

Acesta ridică privirea spre cer, părând de-a dreptul exasperat.

– Dar nici pe-aici să nu treci în seara asta. Infirmierele au pregătit ceva, iar familiile pacienților nu sunt invitate. Să știi că greșești dacă vei sta închisă în casă în seara asta. Ți-ar face bine să mai ieși și tu.

– Vorbești de parc-ai fi Sunne. Ea te-a pus să-mi faci morală?

– Nicidecum! Dar știu că tata și mama se distrau de minune la aceste petreceri. Dacă n-aș fi nevoit să stau în pat, n-aș rata pentru nimic în lume așa ceva. Îmi promiți c-o să te mai gândești? Pentru a-mi face plăcere.

Beverley îi zâmbi mânzește.

– Am să văd. Pentru că dacă vine și familia Court...

Închise ușa după ea, fără a-și duce propoziția până la capăt.

Temându-se că o să dea nas în nas cu Sam și cu Holly, nu luă liftul, ci coborî scările. Se bucura foarte mult că Sam reluase legătura cu Kevin și se simțea vinovată, gândindu-se că poate îl judecase greșit

Beverley era pe punctul de a-și termina de aranjat registrele de contabilitate, când auzi soneria de la ușa de la intrare. În clipa următoare, Sunne era în birou.

– Vin de la Midge, pe care-am rugat-o să mă tundă. Țineam neapărat să-ți arăt costumul meu. Privește!

Scoțându-și haina de pe ea, Sunne făcu o piruetă, iar apoi se înclină până la pământ. Sarongul i se potrivea de minune. Cum să mai fie Beverley supărată pe ea? O prietenie veșnică le unea.

– De-aș avea tenul tău auriu, le-aș arăta și eu, fii fără grijă. Cred că vei fi cea mai frumoasă în seara asta.

– Nu pot să spun același lucru despre tine, Beverley. Arăți jalnic. Am aflat că nu vei veni. Cu riscul de a te surprinde, nu voi insista pentru a te face să te răzgândești. Stacy mi-a spus că Holly i-a arătat tatălui ei o fotografie de-a ta compromițătoare. Înțeleg că te simți prost.

Beverley își puse mâinile-n șold. Chair dacă mai devreme era gata să dea uitării totul, acum Beverley își spuse în sinea ei că Sunne sărise calul.

– Îți amintesc totuși că tu i-ai dat acele reviste lui Holly! Nimeni altcineva.

Sunne îi zâmbi misterios.

– Ei și? Doream să-l pun puțin pe jar, căci greu își mai declara sentimentele. Evident, astăzi nu pot să arunc în el cu piatra: când mă uit la tine, parcă văd o sperietoare. Ți-a căzut lacul de pe unghii și pot să pun prinsoare că n-ai mai trecut pe la Midge de nu știu când pentru a-ți aranja părul. O, da! Ai motive bine întemeiate să n-ai grijă de tine! Dar, la urma urmei, pentru cineva ca Sam, căruia îi e greu să aleagă, cred că nu mai e așa de entuziast în privința ta: de tine s-a ales numai pielea și osul.

Terminându-și în sfârșit nimicitoarea tiradă, Sunne își aruncă privirea asupra ceasului.

– Fir-ar să fie! Beverley, mă văd obligată să te părăsesc! Mai am o mulțime de lucruri de făcut! Pa! îi spuse în timp ce ieșea din magazin.

Pentru o perioadă de timp, Beverley fu incapabilă să facă vreun gest. Apoi, dintr-o dată, explodă.

– O sperietoare! Mai vedem noi!

Peste măsură de furioasă, încuie ușa magazinului. Niciodată până atunci Sunne nu fusese atât de nemiloasă cu ea. Ce se va întâmpla cu ea, de vreme ce nici pe această prietenie, pe care-o credea de nezdruccinat, nu mai putea conta?

Când ajunse acasă, Beverley era la fel de indignată de cuvintele urâte pe care i le adresase Sunne. Cum putuse să-i vorbească astfel? Tocmai ei, care o considera ca pe-o soră.

Intrând în casă, primul lucru pe care dori să-l facă fu să se ducă-n camera ei și să se așeze în fața oglinzii. O sperietoare, deci? O să-i arate ea lui Sunne cu cine are de-a face.

Un zâmbet malițios i se ivi pe buze. Cu un an în urmă, Sunne îi detestase costumul și toți cei care participaseră la petrecere mai râdeau și acum de felul în care se îmbrăcase. Sam Court nu va face nici el excepție de la această regulă.

Cu multă băgare de seamă, Beverley scoase din pod costumul pus la naftalină. Nu putea să se ducă la petrecere cu mașina, dacă se îmbrăca astfel. Se va duce pe jos, nu era asta o problemă. Dar nu se va da bătută!

După aceea, făcu o baie ca-n povești, cu uleiuri aromatate, sigură că are ac de cojocul lor.

Capitolul 12

Din locul în care era așezat, Sam putea să-i vadă venind pe toți invitații. De la începutul petrecerii, pândea sosirea lui Beverley. Admirând costumele invitaților, nu se putea împiedica să-și imagineze cum s-ar putea îmbrăca. Spera că Sunne nu se înșelase când îi spusese că, pentru a o face să vină la petrecere, era suficient s-o facă mânioasă, lucru de care se ocupase chiar ea.

« O, Doamne, dar de ce nu mai apare odată? Începu el să se întrebe. În jurul lui, oamenii ciocneau paharele cu băutură, se simțeau bine, iar muzica lentă care se auzea la difuzoare îi mărea dorința de a o lua pe Beverley în brațe și de a dansa cu ea până-n zori. Oare nu greșise că n-o sunase din California pentru a-i cere scuze? Se abținuse, deoarece prefera s-o facă prin viu grai.

Dintr-o dată, ar fi putut să jure că-i recunoaște parfumul. Pentru o clipă, închise ochii și inspiră profund pentru a se

îmbăta cu acea aromă. Numai astfel pregătit, se putea întoarce și admira apariția exotică și răpitoare care-l bântuia de la începutul petrecerii. Nu mică-i fu surpriza când deschise ochii și privi...

Nu avu timp să reacționeze, că Sunne i-o luă înainte.

– O, Beverley! Cum ai putut să te deghizezi ca anul trecut?

După ce trecură cele câteva clipe de uimire, Sam zâmbi în sinea lui la vederea costumului de păianjen al lui Beverley.

Pe sub tunica din satin negru își pusese pernițe care-i dădeau niște forme planturoase, iar din talie porneau niște labe mari, păroase. Pe ciorapi, Beverley lipise din timp lungi fire de lână drept fire de păr.

Sam înțelese imediat mesajul ei. Voia să pară cât mai inaccesibilă și mai hidoasă cu putință. Uitase, totuși, un mic detaliu : și el se îmbrăcase urât, ca un hoț al anilor '30. Iar în seara aceea, era gata să răspundă tuturor provocărilor. Prima dintre ele era să strângă la piept acest trup respingător.

Se apropie imediat de Beverley, care nu-l văzuse încă. Nu se mira deloc, având în vedere că purta o mască înfiorătoare pe față. Luând-o de mâna pe care Beverley o acoperise cu satin negru, Sam o strânse la piept.

– Lasă-mă-n pace, Sam, răspunse ea cu umor. N-am chef să mă distrez. Du-te și invită pe altcineva la dans.

Sunne, care nu se mișcase de acolo, își frecă mâinile cu satisfacție. Nu mai găsea nimic să spună. Sam îi zâmbi cu siguranță, apoi o conduse pe Beverley spre ringul de dans,

fără să ia în seamă protestele ei. Reuși de bine de rău să intre între cele două labe, fapt care era o adevărată ispravă, date fiind dispozitivele metalice pe care le avea.

– Ei, dar asta..., începu să se indigneze Beverley.

Cu un gest care nu admitea împotrivirea, Sam o strânse la piept.

– Unde ai găsit costumul ăsta, Beverley?

Ea ridică din umeri.

– L-am recuperat anul trecut, după serbarea de sfârșit de an a lui Kevin.

– Venind din partea ta, un asemenea gest nu mă miră.

Sam izbucni într-un râs atât de contagios, încât Beverley nu se putu abține și începu și ea să râdă. O bună bucată de timp avură senzația că se vor sufoca de atâta râs, iar ceilalți invitați nu prea știau ce să creadă. Când Sam se mai potoli, prinse bărbia lui Beverley între mâini.

– Ce-ai zice dacă ți-aș smulge aceste labe hidoase?

– Sam! protestă ea, părându-i rău că nu-și păstrase seriozitatea.

Vru să scape din brațele lui Sam și, în mișcarea bruscă pe care-o făcu, dădu jos pălăria unei zâne care era în spatele ei. Sam își reveni repede.

– Acum, Beverley, vreau să mă asculți. Ți-ai dat deja seama că nu prea mă pricep să-mi cer scuze. De aceea am venit la această petrecere hotărât să te seduc și, în acest fel, să-mi cer scuze.

Îi adresă un zâmbet răpitor.

– Vreau mai întâi să-ți dau câteva vești care, sper, îți vor face plăcere : suma de bani pe care trebuia s-o vărs în contul

fostei mele echipe a fost redusă la minimum, grație excelentului meu avocat. Apoi, află că mi-am găsit de lucru: sunt antrenorul unei echipe de elevi din Seattle. Mi-am dorit dintotdeauna asta. Iată-mă împlinit.

Beverley încercă din nou să se elibereze din strânsoarea lui, dar fără succes.

– Ți-am spus oare ce minunat e să te țin în brațe? o întrebă el, strângând-o la piept. Chiar și îmbrăcată astfel...

Beverley făcu ochii mari, din ce în ce mai tulburată. Surprizele erau departe de a se fi sfârșit.

– Acum, dragă domnișoară Powell, ce-ar fi să zâmbiți acestor oameni și să le spuneți « la revedere »? Avem două variante: patul meu sau al tău. Unul e acoperit cu trandafiri galbeni, celălalt cu margarete. Alegerea îți aparține.

Beverley reuși să reziste acestei ispite și spuse în cele din urmă:

– Nu-mi vine să cred. Să fie oare vorba de același om care, nu cu mult timp în urmă, îmi reproșa pe față că-i incit pe oameni la dezmăț?

– Unul și același. Pe cinstea mea, grație ție am scăpat de multe prejudecăți. Ciudat, nu-i așa? Dar, după cum vezi, multe lucruri se mai întâmplă pe lumea asta!

Beverley rezista în continuare.

– Dacă ăsta-i încă un mod de-a mă invita să-ți văd dormitorul, îți spun tranșant că nu mă interesează deloc.

Sam nu mai contenea s-o ia prin surprindere. O privi pe Beverley în ochi cu gravitate.

– De vreme ce nimic nu merge, am s-o spun direct: Beverley, te iubesc. Vrei să fii soția mea?

- Să.. să fiu soția ta? bâigui ea. Eu?
- De îndată ce Kevin va ieși din spital.

Beverley se clătină, gândindu-se pentru o clipă că-și va pierde cunoștința. Un lucru era sigur : trebuia neapărat să-și recapete claritatea minții, dacă nu voia să sufere mult mai mult când visul acesta se va destrăma.

– În seara asta, vei dormi singur în patul tău presărat cu petale de trandafir. Pentru a crede în iubirea ta, ar trebui mai întâi ca prietenia noastră să fie posibilă.

Sam scoase din buzunarul de la vestă un inel pe care încercă să-l pună pe degetul lui Beverley. Tânăra femeie îi opuse rezistență și reuși, în sfârșit, să scape din strânsoare. Dar Sam o luă din nou în brațe.

- Beverley, n-am fost niciodată atât de serios.
- Se pare că ai uitat unele lucruri. Trebuie oare să-ți amintesc de boala lui Kevin, de apariția bruscă a fostei tale soții în viața ta și de munca mea ca manechin la New York? Cum te descurci cu toate astea?

Ultimele cuvinte fură rostite cu o voce gătuită de emoție care-l răscoli pe Sam.

– Beverley, nici n-ai apucat să părăsești șlepul, că mi-am și dat seama cât de deplasată a fost reacția mea. N-ai făcut acele poze decât pentru a-l ajuta pe Kevin. Dar atunci trebuia să mă ocup de Holly și să clarific o dată pentru totdeauna relația mea cu Joani. După aceea, am primit vizita neașteptată a părinților mei și am fost prins de evenimente. Acum pot, în sfârșit, să mă dedic ție. Am așteptat această seară pentru a-ți spune că nimic nu ne mai separă. Cred asta din tot sufletul.

După ce rosti aceste cuvinte, Sam luă mâna lui Beverley și-i puse inelul pe deget. Tânăra femei tremura de-a binelea.

– Sam, nu va fi deloc ușor, îngăimă ea.

– Viața nu e niciodată ușoară.

– Deci, vorbești serios?

– Mai serios ca niciodată.

– Iar Kevin și Holly...

– ... vor fi foarte fericiți.

– Sam, nu prea ai multe de câștigat. N-am bani deloc, iar operația lui Kevin mă costă o avere. Cei de la asigurările sociale nu achită decât jumătate din sumă.

Sam îi prinse bărbia între mâini și spuse:

– Am înțeles. Mă iubești?

– Da, dar...

Sam își puse un deget pe buzele lui Beverley.

– Taci. Nu vreau decât să spui « da ». De restul mă ocup eu. Beverley clătină ușor din cap.

– Da, Sam. Te iubesc.

Sam îi primi răspunsul cu un sărut, cel mai tandru pe care i-l dăduse până atunci și promițător pentru viitor.

Sfârșit